ஸ்ரீ

ஜயஜெயம்

[illegible]

ஸ்ரீ கருடபுராணவசனம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீ. சங்கராசாரியார் [illegible]

[illegible]

ஸ்ரீ [illegible] துரைசாமி [illegible]

[illegible]

சி. இராகவலுநாயுடு

[illegible]

ஸ்ரீ [illegible]

[illegible]

COPYRIGHT.

1891.

T. 13564

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த குருவே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீகருடபுராண சாரசங்கிரகம்.

அகிலமங்களகுண சொரூபனாகிய ஸ்ரீசர்வேசன் கருடப கவானுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்புராணத்தை, பின்னாட் சூதமாமுனிவரால் நைமிசாரணியவாசிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது ஸ்ரீகருடபகவான் கேட்டமையால் ஸ்ரீகருடபுராணமெனனும் பெயருடைத்தாயிற்று ஜீவனிறக்கும் விதத்தையும், இறந்தவுடனே வாயுசரீரம்பெற்று யமதூதர்களோடு [illegible], கணப்பொழுதில்மீண்டு, சவத்தின் அருகேவந்து இப்படியே [illegible] டைதலையும் கிருத்தியம் செய்யவேண்டிய விதத்தையும் பத்து நாட் பிண்டங்களால் ஜீவன்சரீரம் பெறுதலையும் [illegible] யமதூதர் பிண்டசரீரம்பெற்ற ஜீவனைப் [illegible] பிணித்து நாளொன்றுக்கு இருநூற்றுநாற்பத்தேழு யோஜனைதூரம் ஓராண்டுவரையிலும் நடத்திச் செல்லுதலையும் [illegible] பயமுறுத்தும் இடையிலுள்ள [illegible] காதலுமிலவ அஸிபத்திரவனம் அதாவது [illegible] வனமும் உருக்கிவிட்ட செம்பு [illegible] இடமும் அதிக உஷ்ணமும் குளிருமுள்ள இடங்களும் இருளுள்ள இடமும் கிலாவருடமுடைய இடமும் இந்நிலையும் சியாமுமம் இரத்தத்தாலும் நிறைந்து பாபிகளுக்கும் அப்பாபிகளை வருத்தும் [illegible] சந்துக்களுக்கும் இராமம் [illegible] வைதரணி [illegible] யாமியம், சௌரி, [illegible] புரம், [illegible], விசித்திரம், பக்வாபதம், துக்கதம், நானாக்ரந்தம், [illegible], [illegible] என்ற பட்டணங்களில் யமதூதர்கள் [illegible] துக்கிமாசிகபிண்டங்களை புசித்து, [illegible] வற்றில் விசித்திரம் என்றநகரம் சார்ந்து [illegible] பிண்டத்தையுண்டு பாராமாசிக பிண்டத்தையுண்ணுமளவில் [illegible]

ங்கள்வந்து அப்பிண்டத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுதலையும், பின்
ன் யமபுரிக்கருகில் சாரலும் பிண்டசரீரம் நீங்கி அங்குஷ்டப் பி
ரமாணமாய் ஒருவன்னிமரத்தில் சற்றுத்தங்கி கருமத்தாலாகி
ய சரீரமெடுத்து யமன்முன்பு போதலையும் யமபுரியின் தன்மை
யையும் யமனுடைய அரண்மனையையும், யமன்வீற்றிருக்கின்ற
மண்டபமும், சித்திரகுப்தனது அரண்மனையும், மகாரோகங்களின்
இலக்கணமும், நரகங்களினுடைய ரூபம், ஆகிய இவற்றின் பெற்றி
மையையும் பாபஞ்செய்த ஜீவர்கள் பகைவர்களால் மொத்துண்டும்,
ஆயுதங்களால் சேதிக்கப்பட்டும், அக்கினியால் சுடப்பட்டும், செ
க்காலில் அரைக்கப்பட்டும், செருப்பில் வாட்டப்பட்டும், செம்பி
னால் செய்யப்பட்ட காய்ந்தமாயிருக்கின்ற ஆண்பாவை பெண்
பாவைகளோடு சேர்க்கப்பட்டும், கரும்பைப்போல ஆலையில்
போட்டுப் பிழியப்பட்டும், நரகங்களில்தள்ளி அழுத்தப்பட்டும், துன்ப
ப்படுதலையும் இன்னார் இன்ன பாவஞ்செய்தால் இன்னசன்மமடைகின்
றனர், என்பதையும் இன்னபாவம் செய்தவன் நரகம் அனுபவித்
து பின்பு நரகத்தைவிட்டு பிறப்பான் என்பதையும், இன்னதீவினை
யால் நேர்வதாகிய பிரேதசன்மமடையும் என்பதையும், நித்திய நி
ராப்பகலும் வருடாப்தீகமும் செய்யவேண்டிய விதியையும், கரு
மம் செய்யாவிடின் பார்த்தீவனை துன்பப்படுத்தும் பிரேதசன்மம
டைந்து குலநாசம் செய்தலையும், கருமஞ்செய்யப்பட்டால் ஜீவன்
இனிதாய்ச் சென்று இன்புறச் சுவர்க்கவாசஞ்செய்து குலத்
தோரை ஆசீர்வதித்தலையும், நல்வினைசெய்தசீவன் உத்தம உல
கு அடைதலையும், [illegible] தூவாகிய பூதானம்
சொர்ணதானம்-கோதானம்-பருத்திதானம்-சய்யாதானம்-இரு
ம்புதானம்-சலதானம்-தீபதானம்-உப்புத்தானம்-கடதானம்
பாத்தானம்-விருஷோற்சர்க்கம்-நாராயணபலி முதலியவைசெய்ய
வேண்டிய விதியையும் பிறந்தவனுக்கும் இறந்தவனுக்கும் ஆசௌ
சமுள்ள விதத்தையும் துர்மரணம் அடைந்தவனுக்கு இன்ன
காலத்தில் இவ்விதம் கருமஞ்செய்யவேண்டும் என்பதையும் ச
ந்நியாசமும் பிரயோபவேசமும் சககமனமும் ஆகிய இவற்றின்
மேன்மையையும் பின்னும் ஜீவனுக்கு உறுதியாயவற்றையும் விரி
த்துரைத்து நிமித்தமாயவற்றைப் இப்புராணம் புகலுகின்றது.

ஸ்ரீராமஜயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கவித்தலம் கல்விச்சாலைத் தமிழ்ப்புலவர்

ரா. வை. ஐயாத்துரை ஐயரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்

பூமகளும் புவிமகளும் புகழ்மகளு மகலாது புணர்ச்சி
போகனை, நாமகளு மோர்தறவரி னனிபுரியப் பெறுந்துரை சாமி
நாமன், தூமகளு ருருத்துளவத் தொடையணுநே ரகலத்தா
னாயனன்பன், பாமகளக் களிசிறப்பப் பைந்தமிழிற் காருடத்
தைப் பகர்ந்தான்பாரீர்.

உலகனைத்துந் திருமாரி லுவந்துவணப் புள்ளரசை யுடையா
ர்க்கு நூலே, பலகலையு மன்குணரா டவுனகா சியரேப்பப் பகர்
ந்தனன்ஆதன். ஆராகிப் புகழ்க் கவித்தலத்தி லவதரித்த துரைசா
மியருளிறந்தான், இவ்வாயத் தேவாயக் கருடபுரா ணந்
தமிழி னிகழ்த்துமன்றே.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்புலவர்

கோமளபுரம்

இராசகோபால பிள்ளையவர்கள் செய்த

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

மெய்பாய்ந்தொளிசூழ்ப புரிசடையோன் புண்டரிக வானவன்
முதலோ, அன்னராதி, மூலமுமாமே யிவனென் றறையுமன்னோ
நின்றொளிலயே மிசையாரு மினிதுணர்ந்தய் வாழிபமுன், பன்ன
வண்டிமைப வந்தவன்கண் படைகொள்வதுவன் கவித்தலமே.

கர்ணறகமுங்கேவலி னிகதாமேபண்ணைய கருமேதி, உன்னைக்குமவி யுகேவழிதரா ஒழுகுதிமேபாலொண்டிவலை, கன்னாக்கதி [illegible] டரள [illegible] நாகுநனகு தெருளாமே, முனனிமருண் மா[illegible]னைவள மொகருகா[illegible]விந்தலமே.

இ[illegible] பிறகளைதயனுமிடர்வெம் பவத்திலுலையாமே, சி[illegible] நமறைபாற் சிவனைவழிநிசிதேவரெலாம, துறந் [illegible] வழிபாடியற்றியுளம, மறந்துபாடு டா[illegible]துவளமா[illegible]டாவ்கவிதலமே.

இந்தத்தொன மாணகாதகேகந்த விவியகருணை யன்புடைமை, [illegible] பொனையுணாவா தியநறகுணவெருகு, வந்தாம்[illegible]டபழவமவாய்ந்தாஙக னைமநதபெருந்தகையான, சிநைநததுபமெலா[illegible] செயலுந்துயன் றெரிக்[illegible].

இ[illegible] நணி [illegible] ப்புக்குக்கிடைட, அ[illegible] மறநுமுமி[illegible]மையத், துறுதிமே [illegible] பெறுமே, பெறுதின் பேறிஃ [illegible] யவாழு [illegible]பாண்.

[illegible] புறச்[illegible] கு வெமமுரட்காா மநக்[illegible], [illegible] விற[illegible]யிரியல் போகவெகுண் ட[illegible] ததற்றறசியமுக[illegible] வேந தெ[illegible], [illegible] மநடா ஞானயின ஷேமையவொழுகும் பெற [illegible].

[illegible] தி[illegible] வெமகட மொ[illegible] சிவமபூடு, [illegible] தமிழ்யாபபுணரிவாய்மடுத்தான், பி[illegible] பெட்பிற்றப்பேர் முககஙகவிழ, மறை[illegible] வாய்[illegible]யும்வளாவ்.

[illegible] நலிருநீரிலவரபபில், ம[illegible] செனமநதை[illegible] குரு[illegible]மமதிக்கவ, இன்ன பரிகமச் [illegible]வணவிபமபு சருடபுராணமறை, தெண்ணாவெனக், விற்செய[illegible] விசாவெசன தெரிபாக்க.

ஸ்ரீ

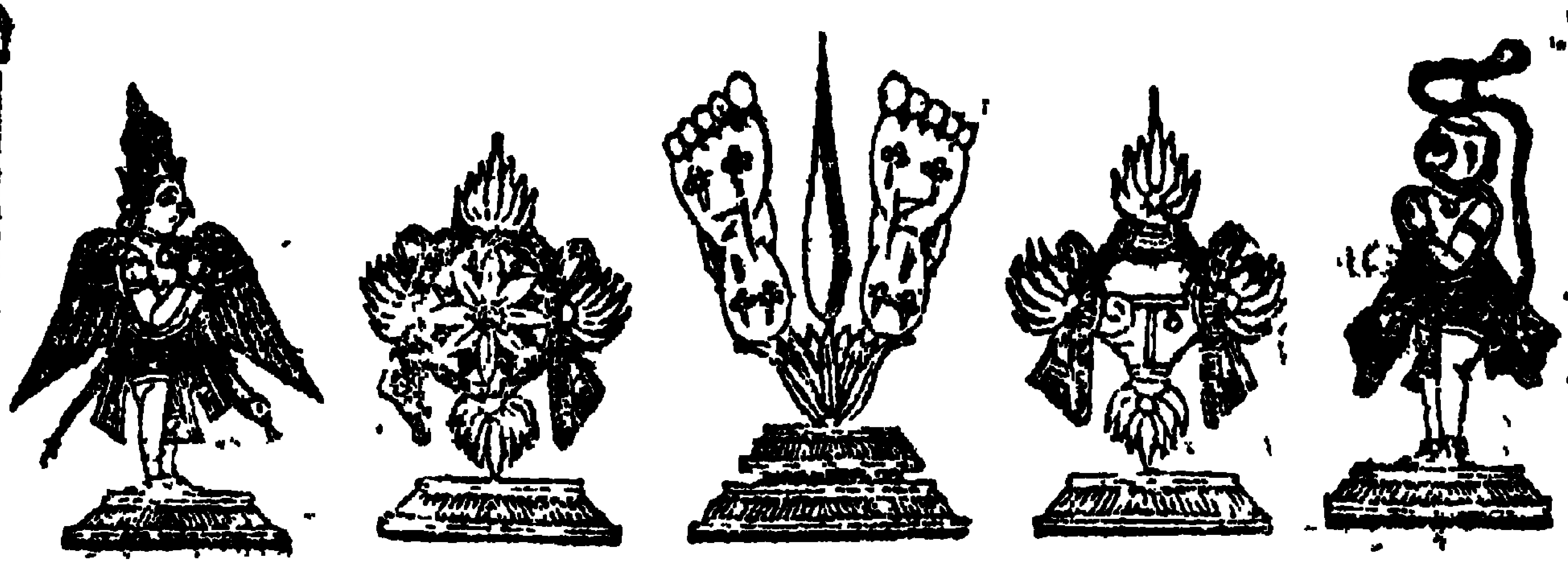

ஸர்வம்விஷ்ணுமயம்ஜகத்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த குரவேநம:.

ஸ்ரீ கருடபுராண வசனம்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

நூன்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

திருவடிகள்

கைம்மழுமு விலைவேந்து சதுராவிலாச்செரு சடைக்கார்க்களன்கரந்தி. மைம்மணிகார்க் குழலியஞ்ஞான தேவிமுன்னி லவிறுவகை தோன்றப், செம்மணி முடிபுரமெரித்த செயலெற்றின் நம்பருமே செப்பிவைத்த, விம்முறுநீ ளிலங்கையிற்பல் புரமெரித்த விறலொன்றுள் விரும்பிவாழ்வாம்.

பெரியதிருவடிகள்.

வரியதிரு வடிபுனையும் விழியுடைய விக்நதையணி வயிறுவந்து, கரியதிரு வடிவுடைய மறைமுதலி யிவருமவா கனமதாயோன், உரியதிரு வடியவன்று ளங்கணவன வோத்தியென வுனைத்தேனெஞ்சே, பெரியதிரு வடியையினிப பேணுதியேற் பிறவாத பேறுற்றாயே.

ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசாரியார்,

திருமான்மெய்ப பரனென்றோர் திறனிலா வுயிர்களெனச் செய்யவேதம், ஒருவாம லுரைசெயவு மஃதுணரா திழுதையர் செய் குறுவாதகதுய், பெருவாத முனபமோ தியற்றிவயம பெறுங்கள் பிரானெனுப்பில்லாக், கருமாதவன சமயங் கழுமவருளபபுலமமாற் கருதிவாழ்வாம.

ஸ்ரீமத் பாஷியகாரர்

முதுமறைநீ ணெறியோடு முரணியிகன் மொய்ச்சமய முரணித்தேக, மதுவிரிபைந் துழாயலங்கன மணிவண்ணன் சமயநெறி மலிந்திட்டோங்க, எதுபொருளு முணராருஞ் செம்பொருளை யினிதிலுணர்ந் துய்யயாணாப, புதுவெயில்சூழ் மணிமாடப பூதபுரி புங்கவனருள் போற்றிசெய்வாம,

ஸ்ரீமத் பராங்குசர்.

விண்ணவர்க்குஞ் செவியூற நாவூற விரிதமிழ்மா மறைவிரித்து, மண்ணவர்க்கு வகுத்துவமமான் மலிபொருநற் றிருக்குருகூர் வந்தவள்ளல், எண்ணவற்கு நந்துபிற பெண்ணனைத்து மிழுக்குறவா னிலமையோர்க்குந்தீக், கண்ணவற்கு மெட்டாத கதிபெறவா மவன்கழல்கள் கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் தேய்வநாயகியார்.

நய்யாத நான்மறைக ணவிற்றுமொரு செழுமுதனன் னி றத்துவைகி, மெய்யாய தவம்புரிந்தோர் விதுவணிவோன் விரிம லரோன் விண்ணோராகப, பொய்யாது புரிந்தவரைப் புரந்தளிக் குங் கடைக்கணருள் பொழிந்துபுண்கள், செய்யாளையெழில் யிந்திரபுரத்தி லமா செய்யாளைச் சிந்தித்துய்வாம்.

ஸ்ரீமத் தேய்வநாயகப்பெருமான்.

நயந்தரிக்கும படைக்குமளிக் குந்தொழில்மூ ணற்குணக் குக் கடலாய்நல்கு, வியந்தரிக்கு முக்கணெண்க ணாயிரங்க ளு டையார்க்கும விபுதர்க்குநதன், சயந்தரிக்கு திகிரிசிரம் பொதி க்கிமயிர் திரபுரத்துத் தலத்தின்மேய, வயந்தரிக்கு தெய்வநாய கப பெருமான் மாணடியை வழுத்தல்செய்வாம.

பேரியார் அருளிச்செயல்.

வாணிலாமுறுவற் சிறுநுதற்பெருந்தோண் மாதரார்வன முலைப்பயனே, பேணினேனதனை பிழையெனக்கருதிப் பே தையேன்பிறவி நோயறுபபான், ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணி னேனெண்ணி யிளையவாகலவியின் றிறத்தை, நாணினேன்வந்து ன் றிருவடியடைந்தே னைமிசாரணியத்து லெந்தாய.

ஏதமவந்தணுகா வண்ணநாமெண்ணி யெழுமினோ தொழு துமென றிமையோர், நாதன்வந்திறைஞ்சு நைமிசாரணியத தெந்தையைச் சிந்தையுள்வைத்துக், காதலேமிகுத்த கலியன்வா யொலிசெய மாலைதான் கற்றுவல்லார்கள், ஓதநீர்வைய மாண்டு வெண் குடைக்கீ ழுமபருமாகுவர்தாமே.

நூல்.

—*—

திருவுறையும் திருமார்பனாகிய திருமாலினது உந்தியில் தோன்றிய நான்முகக் கடவுள் படைத்த இடம் அகன்ற இப்புவியின்கண்ணே தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த தானமாய், புராணங்களென்னும் பைங்கூழ் விளையும் நல்ல செய்களுமாய், அடவிகளுக்கெல்லாம் அரசென்ற பாலதாய், விளங்காநின்ற * நைமிசாரணியத்தில், வசிக்கின்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயந்திர உணர்ந்தவர்களும், பிரம ருத்திரேந்திராதிதேவர்களோ பரா ணவர்களும், ஜெபதபத் தியானஞ் செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ அரிகதா சங்கீர்த்தன சீலர்களும், ஆகிய சௌனகாதி மகருஷிகளைச் சேவிக்க விரும்பிப் புராணம் புகல்வோரில் தலைமை பெற்றவராகிய சூதமாமுனிவர் அந்நைமிசவனம் வந்து அச்சௌனகாதி அருந்தவர்களைக் கண்டு தண்டசமர்ப்பித்து, அம்மா முனிவர்கள் உவந்தளித்த ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் அங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாரும் சூத புராணிகரைப் பார்த்து அஞ்சலிசெய்து சூதமாமுனிவரே! தேவரீர் முகமாய்ச் சைவ புராணங்களைக் கேட்டு மிகக் களித்தோம். பிரமனைக் குறித்தவை இராசத புராணமாகலாலும், சிவனைக் குறித்தவை தாமத புராணமாகலாலும், முதற்கடவுளைக் குறித்தவை சாத்துவிக புராணமாகலாலும் அவ்விஷ்ணு புராணமே நலம் செய்யுமாகலாலும், விஷ்ணுபுராணம் ஒன்றனை இன்னும் கேட்க விரும்புகின்றோம். தேவரீரோ பகவதம்சராகிய வேதவியாச பகவானுடைய மாணாக்கராயினீர் அல்லாது உமக்கு அப்பகவான் யாவற்றையும் ஓதுவித்தருளத் தெளிந்தீராயினீர். நீர் அறியாதது ஒன்றும் இல்லை. தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதாகிய ஒரு சாத்துவிகபுராணத்தை எங்கட்குச் சொல்லும்படி கருணைக்கோர் நிலமாய் எழுந்தருளியிராநின்ற தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். ஓ சூதமாமுனிவரே! உலகில் ஜீவர்களுக்கு ஜனனமும் மரணமும் எக்காரணத்தால் உண்டாகின்றன

* நைமிசாரணியம் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியில் ஒன்று.

எந்தச் செய்கையால் நரகம் சுவர்க்கமும் வருகின்றன ! எக்காரணத்தால் தீராப்பிணிவரும் ! எப்போது * பிரேதசன்மம்வரும்! எதனால் அச்சன்மம் நீங்கும் ! எதனால் முத்தி கிடைக்கும் ! இவற்றை எல்லாம் எங்கட்குத் தெளிவுறச் சாற்றவேண்டும் என்று வேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர் வியாச பகவானுடைய சீர்பாதங்களைத் திருவுளத்தில் தியானித்து உச்சிமேல் கரங்குவித்துச் சர்வ ஜகத்காரணனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுது சௌனகாதி முனிவர்களை நோக்கி அந்தணர்களே ! யாவற்றையும் முற்றும் உணர்ந்த நீர் நன்கு வினவினீர், உங்களுடைய வினாவிற்கு விடையாக ஒரு நல்லகதை சொல்லுகின்றேன். மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக் கேட்பீராக. ஓ மகா ருஷிகளே ! அயனாதி தேவர்கட்கும் தேவனும், சர்வாந்தர்யாமியும், சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களை லீலையாகச் செய்கின்றவனும், புருஷோத்தமனும், பரமபதவாசியும் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை முன்னொருகாலத்தில் கருடபகவான் பணிந்து நீர் இப்போது வினவியது போலவே உலக நன்மையின் பொருட்டு வினவி விடை பெற்றனன். அவற்றைச் சொல்லுகின்றேன் கேண்மின். அக்கருடபகவான் பரமனை நோக்கி ஏ ஜகந்நாதா ! பரந்தாமா ! எள்ளினுள் எண்ணெய்போல எங்கும் நிறைந்தவனே ! அயனாதியரும் இன்ன தன்மையனென்று அறியாத ஸ்ரீஹரியே ! ஜீவர்கள் யாது காரணத்தால்பிறந்து இறந்து சுவர்க்க நரகங்களை அடைகின்றனர்! எந்தப் பாபத்தால் பிரேத சன்மம் அடைந்து எந்தப் புண்ணியத்தால் அது நீங்குகின்றனர் ! எக்கருமத்தால் கிருதிசய இடம்பிடாகிய நிறுது உலகை எய்துவர்! முன்செய்த பாபங்களை மரணகாலத்தில் எதனால் நீக்கி நல்லுலகுபெறுவர். பாபங்களெல்லாம் எக்கருமத்தால் நிவர்த்தியாகும் ! ஓ பரந்தாமனே ! மரிக்குங்காலத்தில் யாவரை நினைத்தால் நற்கதி கிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் அடியேனுக்குச் சாற்றியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரபுவும், நாரத்தில் அயனம் செய்கின்றவனும், நாரசமுகம் கொள்கின்றவனும், எல்லாருடைய மனத்திலும் உறைந்து

* பிரேதசன்மம் பூதப்பிரேத பைசாசாதிசன்மங்களிலொன்று

யாவற்றையும் பார்க்கின்றவனும், சகல செயல்களுக்கும் காரணமாகியவனும் ஆகிய அவ்வரிபகவான் கருணை புரிந்து வைனதேயனைப்பார்த்து மகா பராக்கிரமசாலியாகிய கருடா! நன்குகேட்டனை. நீகேட்டவையெல்லாம் உலகில் இரகசியமாயுள்ளன. அவற்றைக் கூறுகின்றோம் கேண்மோ. பலநாள் வாழ்ந்தாலும் ஒருநாளில் இறப்பது சத்தியம் என்பதை ஒரு சேதனனாயினும் நினைக்கின்றான் இலன். பிறந்தலுற்ற பின்பு இறத்தல் உண்மை என்று நினைக்கின்றவனை கோடியில் ஒருவன் உளனோ! இலனோ! உயிர்கவரும் கூற்றுவன் ஒருவனுளன். இறுதிக்காலத்தில் அவன்கையில் அகப்படவே வேண்டும் என்று அடுத்தடுத்து நினைத்துத் திடுக்கிடுகின்றவன் யாவனோ அவன் ஒருவனேயன்றிப்போயிற்று நாளைபோயிற்று என்று வாணாள் வீணாய்க் கழிக்கின்றரே, நமனை வந்து விடுவனே. ஐயோ என்செய்வோம் என்று அஞ்சி நல்லறம் செய்வான். ஒருவன் தனக்கு உரியகருமங்களைச் செய்வானேல் அக்கருமங்களே அவனைக் காப்பாற்றும். இன்ன மரபில் பிறந்தவனுக்கு இன்ன கருமங்கள் தாம் உளவென்று வேதசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கலுழனே! அவற்றை யுணர்ந்து தான்பிறந்த குலத்திற்கு ஏற்பனவாகிய கருமங்களைத் தவிர்ந்து மேலினும் கீழினும் செல்லாமல் உரிய கருமங்களையே யாவன் புரிகின்றானோ அவனே எவ்விடத்திலும் மேன்மை பெறுவன்.

பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு வருணத்தார் உளர். அவர்களில் பிராமணருக்குத் தானம்கொடுத்தலும், வாங்கலும், யாகஞ்செய்தலும், செய்ய உரியவர்கட்குச் செய்வித்தலும், வேதமோதலும், ஓத உரியவர்களுக்கு ஓதுவித்தலும், ஆகிய ஆறுகருமங்கள் உளவாம். க்ஷத்திரியருக்கும், வைசியருக்கும், தானம் கொடுத்தலும், யாகம் செய்தலும் வேதம் ஓதலும் ஆகிய மூன்றுகருமங்கள் உரியவாம். சூத்திரருக்கு முதல் வருணத்தோர் ஏவும் தொழில்களைப்பணிந்துசெய்தலே உரியதாகும் ஓ கருடா! அவரவர் மரபிற்குரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்றலே அவரவருக்குப் பெரிய தவமாகும். அத்தவத்தில் வழாது ஒழுகுவார் யாவரோ அவரே போகமும் யோகமும் ஒருங்கெய்தி நெடுநாள் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவர். ஆகையால் யாவரும்

தத்தமக்குறிய ஒழுக்கத்தில், நிற்பதுவே சிறப்பாகும். யாவரா யினும் எப்பொருளையும் விழையலாகாது. எத்தன்மைத்தாய மா தவத்தையும் அந்த இச்சை கெடுத்து விடும் அவாவை யொழித் தவரே பேரறிஞராகுவா ரென்றருளிப் பின்னும் அருளிச் செய் கின்றனன்.

முதலாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூத மகாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர் வாசுதேவன் பறவைக் கரசே! உலகில் எண்பத்துநாலு லட்சம் யோனிபேதங்களுண்டு. அவை அண்டசம், உற்பிசம், சராயுசம், சுவேதசம், என்ற நான்கு பிரகாரமாயுள. அந்த நான்கு வகுப்பில் முட்டையினின்று இருபத்தொரு லட்சம் பறவை முதலியவைகளும், பூமியினின்று இருபத்தொரு லட்சம் மரம் முதலியவைகளும், கருப்பையினின்று இருபத்தொரு லட்சம் மனிதர் முதலானவைகளும், வேர்வையினின்று இருபத்தொரு லட்சம் கொசுகு முதலியவைகளும் தோன்றுவனவாகும். கலுழனே! சன்மங்களில் மானிட சன்மம் கிடைப்பது அரிதினும் அரிது. அச் சன்மமே புண்ணிய சன்மமாம். ஒரு பொருளைப் பார்க்கக் கண்ணும், கேட்கச் செவியும், இனிமையை யுணர நாவும், நாற்றமறிய நாசியும், காம வின்பத்துக்கு மெய்யும், நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர உணர்வு முள்ளவாயிருப்படியால், மானிட சன்மமே சிறப்புடையதாகும். அம்மானிட சன்மத்தில் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்று நான்கு சாதியாருளர். ஆடையொலிக்கும், வண்ணாரும் தோல் தைப்போரும் நாட்டிய மாடுவோரும் ஓடம் விடுவோரும் கம்மாளரும் * நுளையரும் வேடரும் ஆகிய விவர்கள் அச்சூத்திர சாதியாரினும் தாழ்ந்த சாதியாராவர். உணவு

* நுளையர் - நெய்தனிலமாக்கள்.

ம் உறக்கமும் அச்சமும் புணர்ச்சியுமாகிய வினைகள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இயற்கையா யுள்ளனவாகும் ஞானமாத்திரம எல்லாவுயிர்களுக்கும பொதுவன்று. சில தேசங்களில் மானிடர் ஒரே காலுடையவராயும, இரண்டு கால்களுடையவராயும, அநேக கால்க ளுடையவராயும இருக்கின்றனர். கிருஷ்ணசாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ அப்பூமியே புண்ணிய பூமியாகும. அப்பூமியில் தேவர்களையும, மகருஷிகளையும், பிதிராகளையும பூசிப்போருக்கு அதிக நன்மையுண்டாகும், அப்புண்ணிய பூமியில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும எப்போதும சந்நிதிகொண் டிருக்கின்றாகள்.

கலுழனே ! பூதப் பிரேதபைசாசாதியுள் தேகம்பெற்ற சீவர்சிரேஷ்டா, அச்சீவருள் பசு பட்சி சன்மமடைந்து சிற்ற அறிவினால் சீவிப்போர் சிரேஷ்டர். அவருள மனிதா சிரேஷ்டா. அம்மானிடருள் பிராமணர் மிகச் சிரேஷ்டர்; அப்பிராமணருள் வேதசாஸ்திர முணர்ந்தவர் சிரேஷ்டா. அவருள் அப்படியோ இப்படியோவென ஐயப்படாது உபசாரவழக்கை நீக்கி வேதாாத்தங்களை உள்ளபடி உணாந்தவா சிரேஷ்டர். உணாந்த வழியிலேயே நிற்பவர் உணர்ந்தவரினும சிரேஷ்டா. அவருள் பிரம்மஞான மடைந்தவரோ மிகச் சிரேஷ்டராவா. ஓகருடா ! அநேக கோடி சன்மங்களாலே பெறப்படுவெனவாகிய சுவாக்க மோட்சங்களை அடைவதாக்கு மானிட சன்மமே காரணமாகியது அச்சன்மத்தை அடைந்தும நல்வினை செய்து நல்லுலகுபெறாமல் நரகம புகத தீவினையே புரிந்து அச்சன்மத்தை வியாாத்த மாக்குவோரே உலகில பல ருளா. புண்ணியத்தா லடைந்த அம்மானிடசன்மத்தால் பேறு பெறாதோா தமக்குத்தாமே வஞ்சனை புரிவோராவா. மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொருளாசையாகிய இவற்றிலேயே தலைப்பட்டுத் தம்மங்களையறியாது உழல்பவன் யாவனோ அவன் மிருகங்களோடொப்பானேயன்றி நன்மக்களோடு சேரான் அவனுநதியன் ஒருவனு மின்றி ஆசைப்பெருக்கத்தினாலே பிணிக்கப்பட்ட மனமுடையான் இவ்வளவு அவ்வள வென்பது இல்லாமல் யாவு நிரம்பக் கிடைத்தாலும இன்னும வேண்டும் வேண்டு மென்றே அலைவானே யல்லாமல் கிடைத்தமட்டில் சாது

மென்று திர்ப்தியடையான். நூறு பொன்பெற்றானேல் அவன்
திருப்தியடையாது ஆயிரம பொன்னை யிச்சிக்கின்றான். ஆயிரம்
பொன்னடைந்தவன் லட்சம்பொன்னை யிச்சிக்கின்றான். லட்சம
பொன்னடைந்தவன் கோடிப்பொன்னை விரும்புகிறான். கோடி
ப்பொன்னை யடைந்தவன் ஒருதேயத்தை விரும்புகிறான். தேச
மடைந்து அரசனாயினவன புவிமுழுதுக்கும சக்கரவாத்தியாக
விரும்புகின்றான். சக்கரவாத்தி தேவனாகவிழைகின்றான். தேவா
களோ இந்திரனாக விரும்புகின்றார்கள். அவவிதம இச்சை மேல்
மேல் பெருகுமே யன்றி ஒருவாக்கும அது ஒழியாது. இந்த
இச்சையை யொழிக்காதவன் கண்டவரை யெல்லாங் கரங்குவி
த்து இரந்து அவாகளால் இகழப்பட்டு நரகத்துக்கே ஆளாவன்.
கொடுங்கேடு யாவும ஒருங்கு செய்தவதற்கு அவாவே காரணமெ
ன்று அதனை வேருத்த மகான்கள் யாவராலும போற்றப்பட்டு
அந்தியகாலத்தில் சுவாக்கலோகம சாாவாாகள். புலன் சென்ற
வழி மனததை விடாது அடக்கிச் சுதந்தரனாய் யாவன் இருக்
கிறானோ அவனே எல்லா நலங்களுக்கும உரியனாவன். சுதந்தர
மில்லான் பாலிய பருவத்தில் தந்தை தாயரது சொறகேட்பான்
யௌவன பருவத்தில் மோக்ஷ ஸ்ரீக்கு மூதேவியாகிய தன் தேவி
யினது கட்டளையிட்டதலை பணிந்து தலைமேற கொள்வன. வாாத்த
விய பருவததில் புத்திரபௌத்திரா சினந்து இடிப்பினுமே! வா
யடைத்து வெறுமனே கிடப்பாயென்று அதட்டிச சொல்லு
மொழியைக்கேட்டுப பொருமிக கிடப்பான். ஆதலால் கற்றுணா
ந்த ஞானமில்லான் பெண்களைப போலவே என்றுஞ் சுதந்தர
மில்லாதவனே யாவன்.

சுனுமனே! கலைமான் புல்லாங் குழலின் இசையைக்கேட்
டு இருப்பிடம விட்டுப் போந்து வேடனால் பிடிக்கப்படு
தலால் அக்கலைமான் காதால் கெடுவதாகும, யானை புணர்ச்சியை
விழைந்து பெண்யானையைத் தொடாந்து சென்று யானைபபாகா
கள் தோண்டிய குழியில் விழுதலால் அவ்யானை பரிச இன்பத்
தால் கெடுவதாகும விட்டிற் பூச்சி விளக்கைக்கண்டு நல்ல கனி
யென்று நினைத்து வீழ்ந்து அவவிளக்கில் சாகின்றமையால், அப
பூச்சி கண்ணால் கெடுவதாகும். வண்டு உண்ணக்கருதி இருகில்

தேனைச் சேர்த்து அதிலிருக்கும்போது நறுந்தேன்கொள்பவன் தீயால் கொளுத்துகின்றமையால் அவ்வண்டு நாவால் கெடுவதாகும். மீன் தூண்டிலின் முனையில் கோத்த இறைச்சியின் நாற்றத்தைவிரும்பி உயிர்நீப்பதால் அம்மீன் நாசியால் கெடுவதாகும். ஓ கருடனே! அங்ஙனம் ஓர் இந்திரியத்தாலேயே அவைகள் நாசமடையுமேல் பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளையு முடைய மனிதன் அருங்கேடுற் றையமுளதோ. இவ்வாழ்க்கையில் சுக துக்கங்களில் எது மிகுந்தாலும், பெண்டு பிள்ளைகளாகிய வன்கயிற்றால் கட்டுண்ட மனிதனை என்றும் நற்கதியடையான், பாலியனாயினும் யுவாவாயினும், விருத்தனாயினும் நாள் கழிந்தே என்னும் மிருத்தியு ஒருவன் உள்ளொன்றுணர்ந்து நடப்பானிலன். உலகில் பிறந்து பிறந்தே இறக்கின்றான். கேளாதே வந்து பிறப்பது போலவே பெண்டு பிள்ளை மனைவியை விட்டு யாவரும் பார்த்திருக்கச் சொல்லாமலே போகின்றான், தாய் தந்தையர் பெண்டு பிள்ளைகள் ஒருவரும் துணையின்றித் தானொருவனாகவே பெரும் வழிதானோ அப்படி அவன் மாத்திரம் ஒரு தனியே போகின்றான். ஒருவன் மரித்தவுடனே அவன் தேகத்தைக் காஷ்டம் போலப் புவியில் கிடத்தி உறவினரெல்லாரும் ஆ! ஆவென்று அழுகின்றனர். அவர் அழுகின்றமையால் இறந்தவனடையும் பயன் யாதுளது! பொய்ப்பத்திரமெழுதுதல் பொய்க்கரி கூறுதல் வழிப்பறித்தல் கொலைபுரிதல் முதலிய தீத்தொழில்களைப் புரிந்து ஒருவன் பொருள் சம்பாதிக்க அப்பொருளை, அவனைச் சார்ந்தவரெல்லாரும் அனுபவிப்பர், பொய்யோலை யெழுதுதல் முதலிய அநீதிய வினைகளைச் செய்தால் வரும் கொடிய பாபத்தில் அப்பொருளை யனுபவிக்கிறவர்களுக்கும் பங்குண்டோவெனில் ஒருசிறிதும் அவர்களுக்கில்லை; அப்பாபச்செயலைச் செய்து பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தவன் யாவனோ அவனொருவனே பாவம் முழுதுக்கும் பாத்தியனாகித் தீவாய் நரகமெய்துவன், அங்ஙனம் தீத்தொழில் புரிந்து ஈட்டியபொருள் இறந்தபின் அவனோடு செல்லுமோ வென்றால் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாமல் அவனை விட்டு மனைக்கண்ணே யிருப்பதாகும் உறவினர் முதலியோரே சவத்தோடு மயானம் வரையிலே சென்று உடனே மீளுவர். இறக்கு முன்னமே அவன்செய்த பாப புண்ணியங்

களே அவனுடன் செல்வனவாகும், எந்தப் பொருளானது எமக்குத் தொண்டனாகிய ஒருபிராமணன் கையில் கொடுக்கப்படவில்லையோ அப்பொருள் உடையவனது பொருளன்று. உலோபனிடத்தி லிருப்பதாகிய பெரும்பொருள், ஐயோ நாம பிராமணர் கையில் கொடுக்கப்பட வில்லையே திருவணை முதலிய யாத்திரைகளிலும செலவு செய்யப்பட வில்லையே, புழுமலங்கூடாகிய தேகம அநித்தியமாயிற்றே ! நம்மை யுடையான அதனை யறிவானில்லனே ! அவனிறந்தபின்பு நம்மையாவன் கவர்ந்து கொள்வனோ ! ஒருங்குகவர்ந்து அவன எந்தவிலைமகள் கையில்கொடுப்பானோவென்று கதறுவதாகும. பூர்வ சன்மத்தில் தானதாமங்கள் செய்தவனே மறு சன்மத்தில் மக பாக்கியவானாகின்றமையால் அச்சன்மத்திலும் அப்படியே செய்தால் மறுசன்மத்தில் அதிக தனவானாவான்! யாவன் அத்தான தருமங்களைப பத்தி சிரத்தையோடு செய்கின்றானோ அவனே தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைப பெறுவன. பத்தி சிரத்தையின்றி அவற்றைச் செய்தவன செய்யாதவனே யாவன், தாம தானங்களைச செய்கின்றமையாலே எண்ணியவற்றை யெல்லாம எண்ணியபடிப் பெறலாகும். அரும பெறலாகிய மோக்ஷமுமா கிடைக்கும பத்தியோடு செய்யுந தருமம தினையினுஞ் சிறிதாயினும பனையினும பெரிதாகும. ஒரு பொருளுமில்லாத ருஷிகளெல்லாம தமமனச செய்கையாலேயே விதிசி வேந்திராதியருக்கும அரிய நிரதிசய இன்பவீடாகிய எமமுலகுபெறுகின்றனா ஆதலால் மனததூய்மையும பத்தியும இல்லாமல் தானம் தருமம தவமுதலிய வற்றைச் செய்தால் அவை சிறிதும பயனதாரா. முத்தி சாதனங்களாகிய பத்தியேனும பிரபத்தியேனும் செய்தலும பத்தியோடு தரும தானங்களைச செய்தலுமே உத்தமமாம என்றோதியருளினன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாமுனிவர்களே! பின்னர்ப் பெரிய திருவ
டி ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது ஏ நாதா! மனிதர்களுக்கு
மகா கொடியதாகிய பிரேத சன்மம் எதனால் வராமல் ஒழியும்,
அதனை அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், சர்
வாந்தரியாமியாகிய பகவான் ஓ கருடா! மனிதர் இறந்தவுடனே
செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் சிறிது நவில்கின்றோம். கேண்மோ
பிரேதசன்மத்தை நிவர்த்திக்க விரும்பிய யாவரும் இறக்கு மு
ன்னமே தமது கரத்தாலே விருஷோச்சநம் செய்தல்வேண்டும்.
ஸ்திரீ சூத்திரராயினும் தவிராது அதனைச்செய்தல் வேண்டும்.
ஐந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுடையாரில் ஆண், பெண் யார்
மரித்தாலும் அவருக்குப் பிரேதசன்மம் வராமையின் பொருட்
டுக் கருமம் செய்கின்றவன் விருஷோச்சநம் செய்தல்வேண்டும்.
பிரேதசன்மம் அடையாமைக்கு விருஷோச்சநம் செய்யவேண்
டியதன்றி வேறொன்றுமிலது. உயிரோடிருக்கும் காலையாயி
னும் இறந்தபின்பாயினும் யாவனுக்கு விருஷோச்சநம் செய்
யப்பட்டதோ அவனுக்குப் பிரேதசன்மம் வருவதிலது. இந்த
விருஷோச்சநம் செய்யாமலே வேறு எவ்வித தானம் கொடுத்
தாலும் விரதங்கள் செய்தாலும், யாகம் இயற்றினாலும் அப்பிரே
தசன்மம் பீடியாமல் ஒழியாதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினன்.

பெரியதிருவடி சர்வேசனை வணங்கி ஓ தேவதேவே! விரு
ஷோச்சநம், இறக்காத முன்னர் எக்காலத்தில் செய்யவேண்டி
யது! இறந்த பின்னர் எச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியது! அத
ற்கு இன்னும் பலன் யாது; அவற்றைக் கூறியருளவேண்டும்
எனலும், அயனரனாதியர்க்கு அரியனும், நமபோலிய அடியாரு
க்கு எளியனும் ஆகிய கருணையங்கடவுள், கலுழனே! இறந்தவ
னைக் குறித்து விருஷோச்சநம் செய்யாமல் சிராத்த முதலிய யா
வும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப் பயனில்லை. மரித்த பதி
னொன்றாநாள் எவனுக்கு விருஷோச்சநம் செய்யப்படவில்லை
யோ அவனுக்குப் பிரேத சன்மம் உறுதியாகும். விருஷோச்சநம்

செய்யப்பட்டால் இறந்தவன் பிரேதசன்மம் அடையாது பெரியோர்கள்சேரும் உலோகமசோவன், முத்திக்ஷேத்திரங்களில் மாய்ந்தவன் எமனால் பிடிக்கப்படாமல் நல்லுலகுசேர்வன். விருஷோச்சநம் யாவனுக்குச் செய்யப்பட்டதோ. அவனும் அவ்வுலகுசோவன். புத்திரனாயினும, மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயினும, பெண்ணாயினும, விருஷோச்சநம செய்யலாம். புத்திரன் இருப்பானானால் வேறுயாரும் செய்யலாகாது என்றருளினன். வேத வுருவனாகிய பறவைக்கரசன் ஓ வாசுதேவா! புத்திரன் முதலிய ஒருவரும் இல்லாதவனும், இல்லாதவளும, இறப்பின் அவர்களுக்கு உத்தரகிரியை யாவர் செய்யவேண்டியது. அருளுகவெனாலும, எம்பெருமான் ஓ கருடா ! பிள்ளையில்லாதவன் நரகமன்றி நல்லுலகடையான், ஆகலின் எவவித அரிதாகிய கருமம செய்தேனும ஆண்மகவு பெறுதல்வேண்டும, ஒருவன் தனக்கு நல்வினை ஒன்றும செய்துகொள்ளாமல் இறநதாலும அப்படி மரித்தவனுக்கு அவனுடைய புதலிரா கிருததியம செய்யாவிட்டாலும், அவன் இராப்பகல் பசிதாகத்தோடு ஐய்யோ ! ஐய்யோ! என்று இரைநது உலகெஙகும நெடுஙகாலம அலைநது பின்பு புழுமுதலிய சன்மமெடுதது மீண்டு மனிதருள் கடையோன் வயிற்றில் பிறநது பிறநதுமறிப்பன். ஆதலால் ரோகத்தால் பிடிக்கப்படுவதறகு முன்னரும, வயோதிகம வருவதறகு முன்னரும, செயல் ஒடுஙகுவதற்கு முன்னரும, ஆயுசு குறைவதறகு முன்னரும, தெரிநதவன்தான் அநதியகாலததில் நல்லுலகு அடைய வேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச செய்யக் கடவன் அப்படிச் செய்யாமல் பின்னிட்டுச் செய்வோமென்று ஆலோசிபபது தீபபற்றி இல்லம எரியும காலை அதனை அவிபபதற்குக் கூபம தோண்ட எத்தனிப்பதை ஒபபாகுமென்றருளினன்.

மூன்றும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

நான்காம் அத்தியாயம்.

சூதர், அருந்தவர்களே! வேதவுருவனாகிய கருடன் சர்வலோகநாதனை வணங்கி, ஏ பரந்தாமா! தானதருமங்களை ஒருவன் மனத்தூய்மையோடு தன் கையாலே செய்யின் பயன் யாது; அவனுக்காக அவன் புத்திரன் முதலியோர் செய்யின் பலன் என்னை! செய்யும் முறை பிறழ்ந்து செய்யின பலன் என்னை இவற்றை மொழிந்தருளுக எனலும், பாப்பணைப் பரமன் கலுழனே, மனத்தூய்மையில்லாமலும் உறுதியில்லாமலும் செய்யப்படும், நூறு கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனுளதோ அவ்வளவு பலன் சித்தபரிசுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில் விதித்த வண்ணம் ஒரு கோதானஞ்செய்யின் அதற்குளதாகும். ஒருவன் மரித்தபின்பு அவனைக் குறித்துச் செய்யும் லட்சம் கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனோ அவ்வளவு பலன் அவன் இறக்குங்காலத்தில் ஆயிரங் கோதானஞ்செய்யின் உளதாகும். கலுழனே அங்ஙனமாதலால், மரணகாலத்திலேயே கோதானம் முதலிய யாவற்றும் செய்தல் மிக நன்றென்று தெளிக. நல்ல தானமும் நல்ல பாத்திரமும் நல்ல க்ஷேத்திரமும் கொடுப்போனுடைய தூயமனமும் ஒருங்குறின் ஒன்று கோடியாகும். கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம் நாள்தோறும் விருத்தியடையும். வாங்குவோர் உத்தமரானால் கொடுப்போனுக்கு அதிக புண்ணிய முளது. விஷத்தைப்போக்கும் மந்திரமும், குளிரைப்போக்கும் அக்கினியும் தம் சக்தியினின்று குறைவுபடாத வாறுபோலத் தானம் வாங்கும் அவ்வுத்தமரும், அவருடைய நற்கருமத்தால் குற்றமிலராவர். உத்தமபலனை யடைய வேண்டுமென்று விரும்புவோன் கோதானமுதலியவற்றை வேத சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். அவ்வேத சாஸ்திரங்களை ஓதாமலும்! ஒழுக்கத்தில் நில்லாமலும் பிராமணன் என்ற பெயரைமாத்திரம் உடையவனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கோதானமே கொடுத்தவனுக்கு நரகம் கொடுக்கும். அன்றியும் தகுதியில்லான வாங்குவானேல் அவன் இருபத்தொரு தலைமு

றை யுள்ளவர்களோடு நிரயம் புகுவன். ஒரு கோவை ஒருவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும், எக்காலத்திலும் ஓராவினைப் பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது, அப்படிக் கொடுத்துத் தானம் வாங்கினோர் விற்றுத் தொகையைப் பங்கு செய்துக்கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமாதம், மற்றொருவர் ஒருமாதம் அநுபவித்துக் கொள்ளுகிறதென்று விதித்துக்கொண்டாலும் தானம்கொடுத்தவன் அவனுடைய ஏழு தலைமுறையோடு நெடுங்காலம் நரகவாசஞ் செய்வன. சாதுக்கள் கரத்தில் பொருள் முதலியவற்றைப் பத்தி சிரத்தையோடு கொடுப்போன அச்சனமத்திலேயோ மறுசன்மத்திலேயோ பயனை ஐயமின்றி அடைதலால் அவை பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிய பொருளேயென்று நினைக்கத்தக்கது, அதிக தனமுடையோன் இறந்தபின்னா அவனுடைய மக்கள் அப்பனுக்கென்று பத்திசிரத்தையோடு செய்யும் கிருத்தியங்களால் அவன் அடையும் நல்லுலகினும் மேலாகிய உலகைப் புத்திரனில்லாதவனும் தரித்திரம சொற்ப தருமத்தை ஆர்த்தியோடு தமது கரத்தால் செய்வாரானால ஐயமின்றி யடைவர்.

கருடா! அயலூருக்குப் போவோன் கட்டமுதுகையிற் கொண்டு செல்வானேல் வழியில் வருத்தமின்றி இனிதாய்ச் செல்வானல்லனோ! அங்ஙனம உயிரோடிருக்குங்கால் அன்னதான முதலியவற்றைத் தனது கையால் செய்தவன் இறந்து செல்லும போது பசி தாகத்தால் வருந்தாது நல்லுலகடைவன. கையில் கட்டமுது இன்றி வழிச்செல்வோன் பசி தாகத்தால் வருந்துவது போலத் தானதருமங்களைத் தானே செய்யாதவன் இறந்து செல்லும்போது அதிகமும துன்பப்படுவன் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் புண்ணிய காலத்தில் செய்த நல்வினை நெய்யினால் அங்கி ஓங்குதல்போல வளாவதாகும. புண்ணிய க்ஷேத்திர மல்லாத வேவிடத்திலேனும புண்ணியகால மல்லாத எக்காலத்திலேனும விருஷோச்சம செய்து நற்சீலனல்லாப் பாப்பானுக்குத் தானம்கொடுப்பினும அவ்விருஷோசசனத்தின் மகிமையால் உத்தம க்ஷேத்திரத்தில் உத்தமகாலத்தில் உத்தம பிராமணனுக்குக்கொடுப்பின் எப்பலனோ அப்பலன் தவிராது கைகூடும. மானிடன் நற்கதி யடைவதற்கு முதற் காரணம் விருஷோச்சனமேயென்

யுணர்க. கருடனே! தேகம் அநித்தியமாதலால் நல்வினைகளை தானே செய்வோமென்று நினையாமல் நாளும் நல்லும் கையா லே செய்தல்வேண்டும். புத்திரனுடையோன் தன் கையால் ஒரு தருமமுஞ் செய்யாமல் இறப்பானேல் நற்கதியடையான். புத்திர னில்லாதவன் நல்வினைகளைச் செய்து மரித்தானேல் நற்கதியை அடைவன். யாகம் இயற்றுதலினும், கோதானம் முதலிய மகாதா னம் செய்தலினும் விருஷோச்சகம் செய்தல் மிக உத்தமமாம். கார்த்திகைமாதத்தின் பௌர்ணமியிலாயினும் உத்தராயணத்தில் சுக்கில பட்சத்திலாயினும் கிருஷ்ணபட்சத்திலாயினும் துவாதசி யிலாயினும் மற்றெந்தப் புண்ணிய தினத்திலாயினும் தூயமனத் தோடு உத்தமக்ஷேத்திரத்திலேனும் நல்ல நட்சத்திரத்தில் நல்லிலக்கி னம் வேதசாஸ்திரங்களையுணர்ந்து ஒழுக்கமுடைய தெய்வப் பிர மணர்களை வருவித்துச் செபம் ஓமம் முதலியவை செய்து த ன்னைப் பரிசுத்தனாக்கிக்கொண்டு நவக்கிரக பூசைசெய்து மாது ர்க்கதேவதைகளை அருச்சித்துப் பூர்ணாகுதிசெய்து மகாவிஷ்ணுவை யும் பூசித்து விரதம் செய்து மந்திரநீரால் இடபக்கன்றை ம ஞ்சனமாட்டி வஸ்திரம் சந்தனம் புஷ்பம் ஆபரணம் ஆகிய இவை றறால் அலங்கரித்து நான்கு ஆவின் கன்றுகளோடு அக்கன்றைக் கட்டி அக்கினியை வலம்வரச் செய்து வடக்குநோக்கி நின்று அவ்விடபக் கன்றைப் பார்த்து, தருமமே யிடபமாயினை, பிரம னாலே ஆதியிலே படைக்கப்பட்டனை யென்றுசொல்லி உமது தவ முயக்குச் செய்யின் அவனுக்கும், செய்பவன் தனக்கே செ ய்து கொள்வானாயின் தனக்குந் தம் அகலா வொளி புரம் விக்கும் அவ்வாய் சாந்திலோகத்தில் சிரசில் புஷ்பாசுத்துக் கொ ண்டு [illegible] கன்றுகளோடு அவ்விடபத்தைவிடல்வேண்டும்.

கருடனே! விருஷோச்சகம் இறந்தவனைக் குறித்துச்செய் யப்பட்டதாயின், உடனே ஏகோத்திஷ்ட சிராத்தம் பண்ணல்வேண் டும். இருக்கும்போதே தனக்கென்று செய்துகொள்வா னேல் தனக்கு அந்நாளும் அவற்றைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத் தல்வேண்டும். விருஷோச்சகம் செய்யாவிடின் பிரேதசன்மமுற் றுங்கொடியதாதலால் அவ்விருஷோச்சகம் செய்யாமலேனும் மற்ற நல்வினைகளாகத் தனக்குச் செய்துகொள்ளினும் மாத்த

பின்பு புத்திரா முதலியோர் பல நல்வினைகளை மாத்திரம் செய்யி
னும் அவைகளால் பயனிலதென் றுணர்க. மரித்த பதினொன்று
நாளிலேனும் பன்னிரண்டா நாளிலேனும், ஷோடச சிரார்த்தம
சபிண்டி கரணத்திற்கு முன்னமேசெய்து சற், பிராமணாகளை
எழுந்தருளச் செய்து ததியாராதனஞ்செய்து பலதானம் கொடு
த்தல் வேண்டும். படுக்கையின்மேல் செம்பின் வடிவில் சாளக்
கிராமம் வைத்து வஸ்திர முதலியவற்றால் அலங்காரமும், ஆரா
தனமும் செய்து, சத் பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும்.
வைதரணி என்னு நதியை இனிது கடத்தும் பொருட்டுக் கரும்
பினால் ஓடஞ்செய்து, பட்டினால் அதனைச் சுற்றி நெய்வார்த்த
வெண்கலபாத்திரத்தை அதனுள் வைத்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனை
அருச்சித்து, அவ்வோடத்துடன் பிராமணனுக்குத் தானங்கொடு
த்தல்வேண்டும். கருடனே! எள்ளும் இரும்பும் பொன்னும் பரு
த்தியும் உப்பும் சப்த தான்யங்களும் பூமியும் பிராமணருக்குக்
கொடுத்தல்வேண்டும். செய்வானாயின் யமதூதர்கள் [illegible]
து [illegible] அவைகள் [illegible] சக்தியை யதாசக்தி [illegible]
குளிரைக் [illegible] கொடுத்தல் [illegible] செய்தல்வேண்
டும். இவ்விரண்டு தானங்களும் [illegible] கொடு
த்தலால் பிராமணரை [illegible] செய்தல்வேண்டும். சய்யா
தானம் வாங்கிய பிராமணனை [illegible] விருத்தி செய்து
தானம் செய்தவன் [illegible]
கட்டி பௌத்திரன் முதலியோர் [illegible] செய்யின
[illegible] தனை சக்தியை யதாசக்தி [illegible] தானம் செ
ய்வனேயாயின்! அவன் [illegible]
சரீரம் இடமா [illegible] திருவடியை [illegible],
சங்காபாதத்தினையும் செய்தல்வேண்டும். [illegible]
பின்பு ஆண்டுகள் தோறும் அவர்களுக்குச் சிரார்த்தம் [illegible]
வேண்டும். மாதா பிதா குருக்களுக்குத் [illegible]
ஷியம் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும். கருடனே! [illegible]
குறித்துச் சிரார்த்தம் செய்யும்போது பிராமணர்களுக்கு [illegible]
ன பூமி கொடுக்கின்றானோ அவன் வேண்டிய நல்லவையாவும் பெறு
வன். அவன் பிரேதசன்மம் அடையான், சக்தியுள்ளவன் [illegible]

ள் முதலியோர்கள் எந்தலோகமடைவார்களோ அப்புண்ணிய லோகம் அவன் கைவசமாகும். மரித்த பின்பு செய்யவேண்டியவற்றை ஒருவாறு நினக்கு நவின்றோம் என்றருளினன்.

நான்காம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ வியாச மாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளை நோக்கி ஓ குணவான்களே! கருடபகவான் திருமாலை கேள்வியைப் பணிந்து சுவாமி! லோக சரண்யரே! யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றது, அதன் தன்மை யாது! அவற்றைப் புகன்றருள வேண்டுமெனலும், நாராயணனும் கருடனே! கேட்டி மனுஷ லோகத்திற்கும் யமபுரத்திற்கும் இடையில் எண்பத்தாறாயிர காத வழியுண்டு. அப்பூமியில் வாழுகின்ற மனுஷன் ஜீவகால முடிந்த ஜீவனைப் பிடித்துவர யமதூதர்கள் அஞ்சத்தக்க உருவமுடையவர்களும், கரியலோமம் காயம் சினமுடையவர்களும், பாசமுசலம் உடையவர்களும், காரிருட்கருத்த ஆடைதரித்தவர்களுமாகிய மூன்று தூதர்களை யாண்டும் ஏவுகின்றான். அவர்களும் சென்று ஆயுள் முடிந்த ஜீவனைப் பிடித்து, காற்றுருவமாகிய தேகத்தில் அடைத்துக் கொண்டுபோய் யமபுரிக்கு நாயகனாகிய காலனுக்கு முன்னே நிறுத்தி ஓ தருமராஜரே! தாம் கட்டளையிட்டபடி வந்துள்ள இவனைத் தமது சந்நிதி முன்னர்க் கொண்டுவந்தோம். இனி யாங்கள் செய்யவேண்டிய என்ன கட்டளையிடுவீராயின் பணிந்து செய்கின்றோமென்பர். மகிடவாகனன் அத்தூதரைப் பார்த்து ஓ கிங்கரரே; நன்று அச்சீவனை மீண்டும் கொண்டுபோய் அவன் மனையின் மாட்டே விடுத்துப் பன்னிரண்டாநாள் கழிந்தபின்னால் கிரமமாய் அவனை நமக்குமுன் கொண்டுவருக என்பன். தூதர் அதனைக்கேட்டு கொடிக்கு

5-ம் [illegible]-வது பக்கம்

எமதருமராஜன் எமகிங்கரர்கள்

5-ம்-அ-ம்-23-வது பக்கம்.

3

முன்னரே அச்சீவனைக் கொண்டு எண்பத்தாறாயிர காதவழிகட
ந்து வந்து சேருவர். இறந்தவுடனே சீவன் யமபுரிசென்று மீண்
டு வருகின்றமையால், சரீரத்தை உடனே தகனம் செய்யாமல்
சிறிதுபொழுது கழிந்த பின்னரே செய்தல்வேண்டும். யமதூதா
கள் அடைந்த வாயு தேகமுடைய அச்சீவன் சிதைக்குப் பத்து
முழத்துக்குமேலே நின்று தீப்பற்றிக்கொழுந்து விட்டெரிகின்ற
தனது மெய்யைப் பார்த்து ஐயோ! ஐயோ! என்று ஓலமிடுவன்.
அச்சீவன் புண்ணியஞ்செய்தவனாயின் இவ்வுடல் கழிந்ததே நன்
றென்றுவப்பன். கலுழனே. தலைவேகுங்காறும் சீவனுக்கு அச்
சரீரத்தின் ஆசையொழியாது சிரசுமுதலிய தேகமெல்லாம் வெ
ந்து சாம்பராயினவுடனே சீவனுக்குப் பிண்டத்தால் தேகமுண்
டாகும் புத்திரன் முதல் நாளில் போடும்பிண்டத்தால் சிரமும்,
இரண்டாநாட் பிண்டத்தால் கழுத்துந் தோளும், மூன்றாநாட்பி
ண்டத்தால் மார்பும், நான்காநாட் பிண்டத்தால் வயிறும், ஐந்
தாநாட் பிண்டத்தால் உந்தியும், ஆறாநாட் பிண்டத்தால் பிட்ட
மும், ஏழாநாட் பிண்டத்தால் குறியும், எட்டாநாட் பிண்டத்
தால் தொடையும், ஒன்பதாநாட் பிண்டத்தால் காலுமுண்டாகி
ப் பத்தாநாட் பிண்டத்தால் சரீரமுழுதும் பூரணமாகும். சீவன்
இறக்குமுன்னமே மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த மனைக்கண் வந்து
உள்ளே செல்லாமலே பசிதாகத்தால் ஆ ஆ! என்று கதறிப்போ
வோம் வருவோம் மோப் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வீட்டின் வாயி
லிலே நிற்பான். பின்பு அச்சீவன் பதினொன்றாநாளிலும் பன்னி
ரண்டாநாளிலும் புத்திரனால் பிராமண முகமாய்க் கொடுக்கப்படு
வன வற்றையுண்டு, பதின்மூன்றாநாள் யமபடர்களின் பாசத்தால்
பிணிக்கப்படுங்கால் வீட்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்
டு கதறிய வண்ணமே யமலோகஞ் சாரவருவன். கருடனே! அ
க்கிங்கரர்களால் நாடோறும் இருநூற்று நாற்பத்தேழு கா
தவழி இரவிலும் பகலிலும் நடப்பன். அவன் செல்லும் நெறியி
ல் ஈர்வாள்போன்ற இலைகளையுடைய மரங்களால் அசிபத்திர வ
னமென்று நாமமுள்ள ஓர் கானனம் இருக்கின்றது. ஓ கருடா!
மரங்கள் நெருங்கிய வனத்திற் செல்வது யார்க்கும் அரிதாகும
ன்றோ? அசிபத்திரங்களாகிய வனத்தில் எங்ஙனஞ் செல்வது அல்ல

னும் அக்காட்டினூடு நடக்குங்கால் பசிதாகத்தாலும் மிகவரு
ந்துவன் மார்க்கத்தில் சீவன் படுந்துன்மை யாவர் சொல்லவ
லார்? அஃது சிறந்த வைவசுவபட்டணம் உயர்ந்த மாளிகைகள
ல் நெருங்கியதாகும், யார்க்கும் அச்சந்தரும் கோரரூபமுடை
அநேக பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமானதாயும், துக்கத்தைக்
கொடுப்பதாயுமிருக்கின்றது. பாபஞ்செய்தோர் அநேகர் அவ்வ
ருந்து அண்டமுகடெட்டிய எப்போதும் ஆ ஆ! வென்று ஓலமி
டின்றனர். வெப்பத்தால் உளதாகிய பெய்ததோ புனலுளதோ
ல ஆயுதங்காட்டும் பருக ஒரு சிறுதிவலையுங் கிடைக்காது. மே
கங்களெல்லாம் அருந்த அருமையற்ற இரத்தமுதலியவற்றைப்
பெய்யாநிற்கும். இறந்த சீவன் பதின்மூன்றாநாள் புறப்பட்டு ய
புரிக்குச் செல்கின்றானென்று மேலேயுரைத்தனமே. குரங்கை
கயிற்றால் கட்டி இழுத்துச் செல்வதுபோலக் கிங்கரர் பாசத்தாற் கட்
ண்டத்தால் தேகம்பெற்ற சீவனைப் பாசத்தாற் பிணித்து இழு
த்துக்கொண்டு செல்லுங்கால் அச்சீவன் தனது புத்திரனை நினை
த்து ஐயோ அருமைமகனே! கஷ்டப்படுகின்றேனே எனதெ
ய்வமே! என்செய்வேன்!! சாவேனோ வென்றலறுவன. நல்வினை தீ
வினையுள சுவர்க்கநரகமுள. அறம்புரிந்த செல்வ நன்னெறி தீநெ
யுள என்று இவருஞ்சொல்லுவார்களோடு ஸ்ரீபதியென்றும் ஒ
வனுளனோ? மறுமையுமுளவோ? பிரத்தியக்ஷமாகப் புத்தியினை
என்று வணக்கமின்றிச் சாதுக்களையேசிப் பரிகாசம் புரிந்
தேனே அவற்றின்பயனை இப்போது அனுபவிக்கின்றேன். மக்கே
ருமத்திசையால் கிங்கரர் இரக்கமின்றிப் புடைக்கின்றாரே
நல்லோர் பெரியோர்களுக்கு ஓர் உதவியுஞ்செய்தேனல்லேன்.
கமுதலிய செய்தேனல்லேன். செய்வோர்க்கு உதவினே
னல்லேன். தீர்த்தயாத்திரை செய்தேனல்லேன். செய்வோரைப்
புகழ்ந்தேனல்லேன். மாதவம்புரிந்தே னல்லேன். புரிவோரைப்
போற்றினேனல்லேன். நீரில்லா இடந்தனில் தண்ணீர்ப்பந்தல்
உண்டாக்கினேனல்லேன். ஒரு குளந்தோண்டினேனல்லேன். ஒ
ருகிணறு கட்டினேனல்லேன். கோக்களுமேய்வதற்குப் பசுப
ல் வளரப் பயிரிடாமல் பூமியை வைத்திருந்தேனல்லேன்.
ன்றமட்டில் நித்தியதானஞ் செய்தேனல்லேன். வேத சாஸ்
திரங்களைக் கற்றேனல்லேன். கற்போர்க்குக் கல்விச்சாலை க

அசிபத்திரவனம்

ப்ரேதக்கூட்டம் புண்ணியபத்திரநதி வடவிருட்சம்

டாக்கினேனல்லேன், ஸ்ரீமத் ராமாயண பாரத பாகவதங்களைக் கையாலெழுதியேனும், எழுதச்செய்தேனும், விலைக்கு வாங்கியேனும் படிக்க விரும்புவோர்க்குக் கொடுத்தேனல்லேன். அவற்றைப் படனஞ் செய்தேனல்லேன். ஒரு பெரியவர் முகமாய்க் கேட்டேனல்லேன். படிக்கவைத்துச் சர்வ ஜனங்களையும் கேட்பித்தேனல்லேன். ஸ்ரீஹரிதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமிருந்தேனல்லேன். இன்னன நல்வினை ஒன்றனையும் கனவிலும் நினைத்தேனல்லேன். தீவினைகளிலோ ஒன்றும் ஒழியாமல் யாவுஞ் செய்தேனே. இப்போது என் செய்வேன் என்றழுது செல்வன் என்று பின்னும் அருருகின்றனன்,

ஐந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி ருஷிகளைக் கண்ணுற்றுத் திருமாமுநியர்களே! பின்னவர்ச் சர்வேசன பட்சி ராஜனே! யமதூதர்களால் கட்டுண்டு உதையுண்டு செல்லும் சேதனர் மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த இன்பத்தை நினைத்து துன்புறும் பசிதாகத்தால் வருந்தி மெலிந்து தீனசுரத்தோடு ஐயோ! நம்முடைய மனைவி மக்கள் எங்கே; உற்றார் மற்றோர் எங்கே; பங்காளர் எங்கே; எல்லாரும் நம்மைத் தனியே விட்டனரே. பொய்யோலை யெழுதுதல் முதலிய தீத்தொழில் புரிந்து * கவர்ந்த பொருள் இப்போது நமது கையிலிருக்கின்றதோ, அப்பொருளை அநுபவிக்கின்ற நம்முடைய மனைவி மக்கள் சுற்றத்தாரில் யாரேனும் ஒருவர் தனியே வந்த நம்மோடு வந்தனரா, நம்மைத் தனியே விடுத்து அவர்கள் மனைக்கண்ணிருந்து சுகமனுபவிக்க யாம் எதுக்குப் பிற

* கவர்தல - கொள்ளையிடல், திருடல், வாருதல்.

பொருளை வெளியிலேனே! நாம செய்த வஞ்சனையைச் சிறிதும்
அறியாமல் நம்மை நமபிச் சீவாதாரமாகிய !-பொருளை இழந்
தோருடைய வயிறுபோல நமவயிறு எரிகின்றதே என் செய்வோ
மென்று தான முன்னமேசெய்த தீவினைகளை எண்ணி ஓலமிடுவ
ன. அப்போது யமபடர் அவனுடைய கன்னத்தில் புடைத்து
அடா மூடா! இப்போதுதான் புத்தி வந்ததோ! மனைவி மக்களே
கதியென்று அறம செய்யாது பாபம செய்து வாழ்ந்தனையே;
அவர்கள் உனக்கு இப்போது செய்யும் உதவியாதடா! நீ செய்த
புண்ணிய பாபமே உனக்கு இன்பையும் துன்பையும் கொடுக்கி
ன்றன. பிறர் பொருளை அபகரித்தல் முதலிய அதருமம் செய்யா
து தருமஞ்செய்தவனாயின் உனக்கேன் இக்கேடு வருகின்றது.
எங்கள் கையிலகப்பட்டு ஏன் விழிக்கிறாய் என்று கோடையிடி
போல் * உரற்றி மீண்டும பாசத்தால் விசித்துப் புடைபுடை எ
ன்று முசலத்தாற் புடைப்பர். ஓ கருடா! தீததொழில் புரிந
தோர் அடைகின்ற கதியை நோக்காய். பின்னர் அரசேதநன சி
றிது தூரம வாயு மார்க்கத்திலும, சிறிதும் தூரம புவி வழியிலும
யமதூதர்களோடு சென்று ஓரிடத்திற் றங்கி இறந்த இருபத
தெட்டாநாளில புத்திரனால் செய்யப்படும. ஊனமாசிக சிரா
த்த பிண்டத்தை உண்டு முப்பதாநாள யாமிய மென்ற நாகம
சேர்வன். அப்பட்டணத்தில் பிரேதக்கூட்டங்கள மிகுதியாய்
இருக்கின்றன. புண்ணிய பத்திரை என்ற நதியும, வடவிருக்ஷ
மொன்றும இருக்கின்றன. சிறிது சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டு
யம கிங்கரரது உத்தரவால் அவயாமியமென்ற நரகத்தில் தங்கி
இரண்டா மாசிகபிண்டத்தை அருந்தி, இரவிலும பகலிலும தூத
ர்களாலே இழுக்கப்பட்டு, யார்க்கும அச்சம தருவதாகிய அர
ணியத்தினூடு சென்று, வழிநடக்கும வருத்தத்தால் ஓவென்று
ஓலமிடுந் தூதர்கள் செய்யும் கொடுமையால் துன்பமுற்றுச்
செல்லும மார்க்கத்தில் திரை பக்ஷிகமாசிக பிண்டத்தை அயி
ன்று, சங்கமனென்றும கால தூஷகனென்றும பெயருடைய
ஓர் அரசனுக்கும சௌரி என்ற நகரம சார்ந்து, அப்பட்டினத்தில்
மூன்றுமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்புறம சென்று, கந்தருவ

* உரற்றல் பேரொலி செய்தல்.

எமபடர்கள் பிண்டசரீரமுடையசீவன் வைதரணிகோவு

கந்தர்வமென்னும் பட்டினஞ் சார்ந்து அப்புரியில் நான்காமாசிகப் பிண்டத்தையுண்டு, அப்பால் நடந்து மார்க்கத்திலே பொறுக்கவொண்ணாத குளிரினால் அதிகமும் வருந்துவன். அங்கு யமதூதர்கள் அநேகர் கூடி, வருந்தும் அச்சீவன்மேலே மேகம்போலக் கற்களைப்பெய்வர். சீவன் அக்கல் மழையினால் வருந்தமுற்றுக் குரூரனென்ற நாமமுடைய வேந்தன் புரக்கும் குரூரபுரமென்னும் பட்டினம் புகுந்து, அவ்விடத்தில் ஐந்தாமாசிகப் பிண்டத்தை உண்டு, அப்பால் நடந்து கிரௌஞ்சமென்னும் புரிக்கண் சென்று, அந்நகரத்தில் ஆறுமாசிகப் பிண்டத்தை அயின்று, அரை முகூர்த்தகாலம் அவணிருந்து சிறிது சிரமபரிகாரமடைந்து, பின்பு எழுந்து யாவருக்கும் அச்சமுடையதாகிய மார்க்கத்திற் செல்வன். வழியிற் செல்லும்போது முன்னே தான் வாழ்ந்ததை நினைந்து வாயாற் புலம்புவன். யமபடர் சினந்து அவ்வாயிற்புடைப்பர். அடுத்தடுத்து யமகிங்கரர்களால் சீவன் துன்பப்பட்டு வருந்திச் செல்லும்போது துயரகத்தில் ஓட்டம் விடுவோனாயின் அவ்விடம், பற்று பிரமர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் அருகடுத்த கோரர்களாய் அச்சீவனை முன்னடைந்து நின்று விளித்து ஓ சீவனே! வைதரணி கோதானம் நின்னைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதாயின், இவ்வைதரணி நதியை நீ இனிதாய்க் கடக்க உதவிசெய்வோம், இல்லாவிடின் அந்நதியில் நின்னைத் தள்ளிப் பாதாளம் வரையிலும் அழுத்தித் துன்பப்படுத்துவோம். ஓ சீவனே! அவ் வைதரணி என்ற நதி நூறுயோசனை அகலமுள்ளதாயிருக்கின்றது. நீரின்றிச் சீழ் இரத்தங்களாலேயே நிறைந்திருக்கின்றது. அந்நதி பாதீமை புரியும் துஷ்டப் பிராணிகளுக்குத் தாமமாயிருக்கின்றது நாற்றம் அறியும் நாசியில்லாப் பிராணியும் அந்நதியின் துர்க்கந்தத்தைப் பொறுப்பது அரிது. ஏ சீவனே! நினது கையால் நீ கோதானம் செய்தவனாயின் ஒரு கோவந்து நின்னை இந்நதிக்கப்புறம் சேர்த்துவிடும். நீ செய்யாதவனாயின், அது வரமாட்டாது. நீ இவ்வாற்றிலே விழுந்து நெடுங்காலம் மூழ்கிக் கிடத்தல் வேண்டும் என்பர்.

ஓ வைனதேயனே! வைதரணி நதியை இனிதாய்க் கடக்கும் பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல் வேண்

டும். சீவன் அவ்வைதரணி கோதானம் செய்தவனாயினும், அவனைக்குறித்துப் புத்திரரால் செய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன் அந்நதியைக் கடந்து யமனுக்கு இளையவனாகிய விசித்திரனென்போன் பரிபாலனஞ்செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச் சார்ந்து, ஷாண்மாசிக பிண்டத்தை உண்டு சென்று, ஏழா மாசிக பிண்டத்தை உண்ணுங்காலை சில பிசாசுகள் வந்து அச்சீவனைப் பார்த்து அடா மூடா! நீ புவியில் வாழ்ந்தபோது நின்மாட்டு வந்து நின்னை யாசித்தவர்களை ஒன்றுங் கொடேனென்று துரத்தினையே இப்போது இப்பிண்டத்தைக் கொடுவென்று பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக் கொள்ளும். புள்ளரசே! ஒருபொருளுமில்லா வறியனாயினும், தன்னை இரந்தவர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாது இயன்றமட்டில் ஏதேனுங் கொடுத்தலே வேண்டும் கொடாதொழியின் புத்திரன் கொடுக்கும் பிண்டம் பிசாசுக்கேயதாகும். பின்னர் அச்சீவன் வருந்தி அப்பேய் பிடுங்கியபோது தவறு கையிற் சிதறிய பிண்ட சேஷத்தை உண்டு, ஐயோ கேட்டவர்க்கு யாதுங் கொடாமல் மறுத்த பாபத்தின் பயனோ, இது. வாடிநின்று வாதனை வயிறு பசிக்கின்றேன் என்றவருக்கு அரை வயிறு அன்னமேனுங் கொடுத்தேனோ? சாக்காடென்பது ஒன்று நிச்சயமாய் உண்டு என்று நினைத்தேனோ? என்று துக்கப்படுவன். அப்போது யமதூதர் சீவனைக் கண்ணுற்று மூடமகனே மானிட சன்மத்தைச் சீவனுக்குவேண்டிய வறனெறியெல்லாந் தருவதாகிய கற்பக விருக்ஷமென்று சொல்வதுண்டு. மானிடசன்மம் பெற்ற சீவனுக்கு அரிது யாதுளது? வேண்டிய நல்வினைகளையெல்லாம் அதனால் புவியில் கொள்ளையடிக்கலாமே அதனை அறியாது கெடுகின்றனையே. மானிடசன்மத்தால் புவியில் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பயனை மற்ற உலகங்களில் அனுபவிக்கலாமேயல்லது, அவ்வுலகங்களில் ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாது. உத்தம உலகடைந்து இன்பம் அனுபவித்தலும் அதம உலகடைந்து துன்பம் அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில் சிவிகை ஊர்தலும், அச்சிவிகை சுமத்தலும் அப்பூவுலகில் செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனாலேயென்றுணர்க. அவற்றை இப்போது உணர்ந்து என்செய்குவை என்பர். கருடனே! உதக கும்ப

பிசாசுகள் பிண்டசிராத்தபேற்றிலவசி சேவக்காரர்கள்

தானம் செய்யப்பட்டதாயின் சீவன் அவ்வுத்தகத்தைப் பருகிச் சிறிது விடாய் தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில் அப்புறம் நடப்பன். ஏ பட்சிராஜனே! சீவன் பாதிவழி சென்றுளைகையால் அம்மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தல்வேண்டும். பின்பு அச்சீவன் பக்வாபதம் என்னும் பட்டணத்தைச் சார்ந்து எட்டாமாசிக சிராத்த பிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று நடந்து துக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகாதுக்க மடைந்து ஒன்பதாமாசிக பிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனைநீங்கி நாநாக்கிரந்தமென்னும் பட்டணமணைந்து, பத்தாமாசிக பிண்டத்தை உண்பன், விருஷோச்சநம செய்யாமையால் அநேக சீவர் பிரேத ஜன்மத்தோடு கூட்டங்கூட்டமாய் அப்பட்டினத்தில் எப்போதும ஓவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பர். அவர்களைப்பார்த்து அச்சீவனும கதறி அப்பால்நடந்து சுதப்தமென்னும புரியைச் சார்ந்து, பதினொன்று மாசிக பிண்டத்தை அவ்விடத்தில் அயின்று சென்று, சீதாபரம என்னும நகரணைந்து, ஆங்குச்சீதத்தால் வருந்தி, பன்னிரண்டா மாசிக பிண்டத்தையுமுண்டு அதனினின்று புறப்பட்டுச் சென்று துக்கத்தோடு நான்கு திசையும யமதூதர்களையும பார்த்துக் கிங்கரர்களே! என மனைவி மக்களை ஒருவரையும் காணேன், ஏழையேன என்செய்வன் என்பன். காலதூதர் சீவனை நோக்கி மூழ்மகனே! மனைவி மக்கள எங்குள்ளாரோ? அவர்மேலாசை இன்னும ஒழியவில்லையோ! நீ செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனையே இங்குக்காண்பாயென்று அறைகுவர், சீவன அதனைக்கேட்டு ஐயோ முன்னே ஈவிறமை மட்டாமையால் இன்றே இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளானே னென்று மனம புழுங்கிநந்து, வைவசுவத பட்டினம சேரும முன்னரே ஊனாப்திக பிண்டத்தை அருந்தி அப்பட்டினம சார்வன். அவ்வியமபுரி நூற்று நாற்பத்து நான்கு காதவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப்சரசுகளோடு கூடியதாய், எண்பத்து நான்காயிரம பிராணிகள ஒருங்குற்றதாய் விளங்கா நிற்கும், சீவர்கள் செய்யும பாபபுண்ணியங்களைத் தெரிந்து நமனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யச் சிரவணரென்போர பன்னிருவர் அந்நகரில இருக்கின்றனர். சீவரெல்லாரும அப் பன்னிருவரையும ஆராதித்தல்வேண்டும. அச்சிரவணரை

ஆராதித்தசிவன் இறுதிக்காலத்தில் யமபுரி சேரும்போது அவன்செய்த பாபங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லாமல் புண்ணியங்களையே அச்சிரவணர் வெளிப்படுத்துவர். ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிக நன்மையென்று உணர்க என்றருளினன்.

ஆறும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் சௌனகாதியரைப் பார்த்து மகருஷிகளே! கேளிர். பின்னர் இருக்கு, யஜுர், சாமவேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன் பரமகாருண்ணியனாகிய எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுது எந்தையே! முன்னமேயுரைத்தருளிய சிரவணர் பன்னிருவரும் யாருடைய புத்திரர்? வைவசுவதபட்டினத்தில் அன்னவர் இருப்பதற்குக் காரணம் யாது! மானிடர்செய்யும் பாப புண்ணியங்களை அச்சிரவணர் எப்படி அறிகின்றனர். அவற்றை அடியேனுக்கு விளங்கச்சொல்லவேண்டும், ஆதிபகவன்நன்றென்று மகிழ்ந்து புள்ளரசே! கேண்மோ இறுதியுற்ற ஞான்று நன்மைத் தனியனாகிய மகாவிஷ்ணு அப்பொழுது தேவரோடு யாருமியாவும் தன்னுள்ளே ஒடுங்க நெடும்புனலில் பள்ளிகொண்டருளினன். அவ்விஷ்ணுவின் உந்தியினின்று நான்முகன் தோன்றி அவ்வரியைக்குறித்து நெடுங்காலம் மாதவம் புரிந்து வேதத்தையும், படைப்புத்தொழிலையும், உணர்ந்து யாவையும் யாவற்றையும் படைத்தனன் படைத்தவுடனே உருத்திரன் முதலிய தேவரெல்லாரும் அவரவர்தொழிலில் தலைப்பட்டனர். யாவரினும் வலியனாகிய தருமராஜனும் சையமினி என்னும் நகரமடைந்து ஆசன

த்தில் உட்கார்ந்து ஜீவர்கள் செய்யும் பாப புண்ணியங்களை யறி யத் தொடங்கினன். தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதனர்கள்செய் யும் பாப புண்ணியம் தெரியாமையால் அவன் வருந்திய மனத் தோடு சதுர்முகனைக்கண்டு வணங்கி ஓ மகாதேவனே! அடியேன் னையமிநகரடைந்து ஜீவர்களது புண்ணிய பாபங்களை யுண ர்ந்து சிக்ஷா ரக்ஷைசெய்ய எத்தனித்தேன். அச்ஜீவர்கள் செய் யும் பாப புண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத் தெரியவில்லை. அவற்றை யறிந்தல்லவோ ஜீவரைக் கண்டித்தலும் காத்தலும் செய்தல் வேண்டும்.

ஆதலால் அவற்றை யான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அ ருள் புரிக என்றனன். பதுமாசனன் அதனைக்கேட்டுத் தருமனை எடுத்தெரிந்து தேககாந்தி யுடையாரும், நீண்ட கண்ணுடையா ரும், மனக்கண்ணாலே யாவற்றையும் அறிகின்றவருமாகிய பன்னி ரண்டு புத்திரரைப் படைத்து, தருமனைப் பார்த்து ஓ தருமா! ஜீவ ரெல்லாரும் நினைப்பதையும், பேசுவதையும், நடத்துவதையும் ஒக்க அறிகின்றவர்போல இப்பன்னிருவரும் உணர்ந்து உனக்கு வெளிப்படுத்துவர், அவரால் நீயுணர்ந்து, சிக்ஷாரக்ஷைசெய்தி டுவென்று விடுத்தனன். காலன் பிரமனைத்தொழுது அச்சிரவண ரோடொருமித்து சார்ந்து சேதனர்களது புண்ணிய பாபங்களை அறிந்து தக்கவாறு புரிவானாயினன், பக்ஷிராஜனே! இறந்த ய டைந்தவுடனே அங்குஷ்ட பரிமிதமான வாயுரூபமாகிய ஜீவனை த் தூதர் யமபுரிகொண்டு செல்வர் தருமாத்துமாக்கள் யமன் னை வழியில் தருமம்செய்த உத்தமரோடு தரும மார்க்க மாக அந்தரம் செல்வர். பொருள் முதலியவற்றைப் பெரியோ ர்களுக்குக் கொடுத்தவர் விமானங்களின்மீது செல்வர் பெரியோ ர்கள் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் [illegible] குதிரைமேலேறிச் செல்வர் மோக்ஷ இச்சைகொண்டு வேதசாஸ் திரங்களை யறிந்து பத்திபுரிந்தவர் அம்சங்கள் பொருந்திய விமா னத்தின்மேல் செல்வர். இன்றொன்றுவிதத்தினும் சம்பாதிப் ப டாத பாபிகள் காலால் நடந்துசெல்வர். அவ்வழியில் மரத்தின் இலைகளெல்லாம் உடைவாளை ஒத்தனவாயிருக்கும். மணல்களெ ல்லாம் வறுத்து விதறிய பரல்போலக் கிடக்கும். அம்மார்க்கத்

செய்தவன் வாயால் டேம்செரிவன். புண்ணிய தீர்த்தமாடல் பாகவதர்க்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்தல் முதலிய நல்வினை புரிந்தோன் நல்லிலக்கணமுடைய சரீரம்பெறுவன். பரஸ்திரீகமனம்செய்தல், பிறவுயிரை வருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குரூபமான தேகமடைவன். ஆதி பகவானுடைய நித்திய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைத் தியானித்தல், யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் என்றும் உவப்புடைய மனமுடையோனாவன், எப்போதும் யாவருக்கும் அகிதத்தையே நினைத்தவன் வருத்தும் மனமுடையோனாவன். ஏ கருடா! யமபுரியின் தன்மையையும், அப்புரிக்குச்செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள இன்ப துன்பங்களையும் நினக்குச் சொன்னேம்: இறந்தவனைக்குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள் செய்தல் வேண்டும். அத்தானபலனால், இறந்து செல்லும் ஜீவன் மார்க்கத்தில் வருந்தாது செல்வன். தீபதானம் செய்யின் ஜீவன் இருள்மார்க்கத்தில் வழிதெரிந்து இனிதாய்ச் செல்வன், கார்த்திகை மாதத்தில் சுக்ல பட்சத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம் செய்யின் அதனாலும் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யின் அதனாலும் ஜீவன் நல்லுலகடைவன். பதினொன்றாநாள் செய்யும் பிண்டத்தால் சிரசு உரோம முதலியவற்றோடு நன்கு அமைவதாகும். தண்ணீர்க்குடம் தானம்செய்யின் யமதூதர்கள் திருப்தியடைந்து ஜீவனை வருத்தார். சையாதானம் செய்யின் ஜீவன் விமானத்தின்மேலே நல்லுலகுசேர்வன். இறந்தவன் பசிதாகத்தோடு மனைக்கு முன்னே வந்து நிற்பனாகையால் பதினொன்றாநாளிலேனும் பன்னிரண்டாநாளிலேனும் அவனைக் குறித்துத் தானதருமங்கள் செய்தல் வேண்டும் என்றருளினன்.

பெரியதிருவடி பக்தவற்சலனைத் தொழுது ஏ ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக் கேட்டேனே. பததானமாவது என்னை! அதனை எவ்விதம் கொடுத்தல் வேண்டும் நவின்றருளுக என்னலும், கண்ணன் கலுழனே! குடையும் மிதியடியும், தண்டமும், வஸ்திரமும், மோதிரமும், உதககும்பமும், ஆசனப்பலகையும், அன்னமும், பூசாதிரவியமும், பூணூலும், தாமிரச்செம்பும், அரிசியும் ஆகியவற்றைச் சற்பிராமண

ருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். குடைதானம் செய்யின் ஜீவன் யமபுரிக்குச் செல்லுங்கால் குளிர்ந்த நிழல்மார்க்கத்திலே செல்வன். மராடி தானம் செய்யின் பரிமேல் இவர்ந்துசெல்வன். அங்ஙனமே செய்யும தானங்களின்பலனை நடக்கும்வழியில் அநுபவித்து, இனிதாய்ச் செல்வன் அவற்றில் சிலதானங்களால் யமதூதர்கள சந்தோஷித்துச ஜீவனை வருத்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர் என்றருளினன். ஓ நைமிசாரணிய வாசிகளே பின்னாபபறவைக்கரசன் சர்வலோக சரணியனைச் சரணம்செய்து கருணாநிதியே! நரகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவற்றின்பெற்றிமையாது? அடியேனுக்குக் கூறியருள வேண்டும் எனவும், பாபபனைப்பரமன், கலுழனே! பாவம்செய்வோர புகும தீவாய் நரகம, ஆயிரம பதினாயிரமல்ல. எண்பத்து நான்குலட்சமிருக்கின்றன. அவற்றில், தாமிச்சைரம், சௌகசம, கிரௌஞ்சம, மகாசிவம, சால்மலி, ரௌரவம, குட்மளம, பூதீ மிருதகம, காலசூத்திரகம, சங்காதம, லோகதுந்தம், சமவிஷம, சமபிரதாபனம, மகாநரகம், காகோளம, சஞ்சீவனம, மகாபதம, ஆவிநியம, அந்ததாமிசிரம, கும்பீபாகம, அசிபத்திரவனம, ஆகிய இருபத்தொரு நரகங்களும மிகக்கொடுமைய வாகும். மரித்தவனைக குறித்துத தினந்தோறும கொடுக்கப்படும உதக கும்பத்தைத தூதாகள் பெற்றுத் திருப்தி அடைவா. மாசிகமுதலியவற்றைச ஜீவன அடைந்து திருப்தனுவன். தூதரும அவற்றால் உவப்படைவா, ஓ கருடா! வருஷமுடிவில் ஜீவன் பிண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடு யமபுரியடைவான் என்றேமே, அச்ஜீவன் யமபுரியடையுமுன் அடபிண்ட சரீரத்தைத் தவிர்ந்து அங்குஷ்டபரிமாணமாய் ஒரு வன்னிமரத்தில் சிறிதுகாலமிருந்து பின்னாக் கருமத்தாலாகிய சரீரமபெற்று யமனிடம் சார்வன என்றருளினன்.

எட்டாம அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! வாசுதேவன் கருடபகவானைப்பார்த்துப் பறவை வேந்தே! அங்குஷ்ட பரிமாணமாயுள்ள சீவன் கருமத்தால் உளதாகிய சரீரம்பெற்று, வன்னிமரத்தைவிட்டு யமதூதரோடு இருபதுகாதவழி விஸ்தார முள்ள சித்திரகுப்தனது பட்டணத்துக்குச் சென்று யமபுரிசார்வன். அந்த நமன்பட்டணம் புண்ணியஞ் செய்தோருடைய கண்ணுக்கு மிகவும் ரம்மியமாய் விளங்கும். இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோலும் உப்பும், பருத்தியும், எள்ளோடு பாத்திரமும் ஆகிய இவற்றைத் தானஞ்செய்தல் வேண்டும். இந்தத் தானங்களால் யமபரிசாரகர்கள் அதிக சந்தோஷமடைந்து சீவன் அங்குப் போனவுடனே தாமதப்படுத்தாமல் தருமராஜனுக்குத் தெரிவிப்பார். தருமத்துவசன் என்றுபெயருடைய ஒருவன் சாவகாலமும் யமனுடைய அரண்மனையி லிருப்பான். கோதுமையும், கடலையும், மொச்சையும், எள்ளும், கொள்ளும், பயறும், துவரையும் ஆகிய இந்த ஏழுதானியங்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துத் தானஞ் செய்தால் அந்தத் தருமத்துவசன் திருப்தனாகி இந்தச்சீவன் நல்லவன், புண்ணியஞ் செய்தவனென்று யமனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வன். வைனதேயனே! பாவஞ்செய்த சீவனுக்குத் தருமராஜன் யாவரும் அஞ்சத்தக்க ரூபத்தோடு தோன்றுவன், அச்சீவனும் அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஓலமிடுவன். புண்ணியஞ்செய்த சேதநனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடு தோன்றுவன். அச்சீவன் அஞ்சாது அவனைப்பார்த்துக் களிகொள்வன். தருமராஜன் ஒருவனே பாபிக்குக் கெட்டரூபத்தோடும், புண்ணியனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடும் தோன்றுவன். புண்ணியஞ் செய்தஜீவன் சோவானாயின் இச்சீவன் மகாபுண்ணியஞ் செய்தமையால் சூரியமண்டல மார்க்கமாய்ப் பிரமலோக மடையத் தக்கவனென்று யமன் தான் வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்று பொருக்கென எழுந்து நிற்பன். யமலோகத்தில் கிங்கரரெல்லாரும் பாசம், உலக்கை

முதலியவற்றைக் கரத்திற் கொண்டு உலாவிநிற்பர். மரித்தஜீவனுக்கு மாசிக சோதகும்ப முதலாகியவும், புத்திரனாலும் செய்யப்படாவாயின், அச்சீவன் வருத்தமுற்றுக் கிங்கரர் கயிற்றினால் கட்டி, உலக்கையாலோச்சி ஆடு மாடுபோல இழுக்கக் காலன் சமீபம்சேர்ந்து பூர்வ சன்மத்தில்செய்த புண்ணிய பாபங்களை அநுசரித்து ஒருசன்மம் அடைவன். அதிக புண்ணியம் செய்த ஜீவனாயின் தூதர்களாலே துன்பப்படாமல் யமன்முன்சென்று தேவனாவன். பாவம்செய்தவனாயின் துன்பப்பட்டு நடுக்கத்தோடென்று நரகத்தில்வீழ்ந்து பின்பு கிருமிமுதலிய சன்மமடைவன். பாவபுண்ணியம் சமமாயிருக்குமாயின் முன்மானிட சன்மம் பெறுவன். தான தருமம்செய்தவன் எக்காரணத்தினாலேனும் எச்சன்மம் பெறினும் அத்தான தருமத்தின் பலனை அச்சன்மத்தில் அடைவன். சீவன் நீங்கியவுடனே சரீரத்தைக் குழியிற் புதைப்பின் மண்ணோடு மண்ணாகும். கண்டம்செய்து எறியின் நரி முதலியவைதின்று பல்வீருபமாகும், தகனம்செய்யின் சாம்பராகும் மெய்யின் தன்மை அங்ஙனமாயினும் சீவனுக்கு மானிடதேகம் கிடைப்பது அரிது. மானிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரமகுலத்தில் சனிப்பது அதனினுமரிது. பிரமகுலத்தில் சனித்தும் ஒழுக்கத்தினின்று பெறவேண்டிய வீடுபெறுவனேல் தவம் முதலியவை செய்து வருந்தித் தான் கரத்திலடைந்த அமிர்தம் நிறைந்த பொற்கலசத்தைச் சிந்தக்கெடுத்தியால் புவியில் கழிந்தவனை ஒப்பாவன் னென்றுரை யருளினன்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி மகருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத் தொழுது என்றன் சுவாமியே! எவ்வித பாபஞ்செய்தவன் பிரேதசன்ம மடைகின்றனன்? அப்பிரேத சன்மத்தினின்று எப்படி நீங்குகின்றனன்! பிரேதசன்மத்தோடு உலகில் சஞ்சரிப்பானோ? அல்லது யமனுடைய காவலிற் கிடப்பானோ? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமென்று வேண்டலும், நமமாதியங்கடவுள் புள்ளரசே! பிறனுடைய பொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன் யாவனோ? அவனே சரீரமடையாமல காற்றுரூபமான பிரேத சன்ம மடைந்து பசிதாகத்தோடு வருந்தி யமனுடைய காவலினின்று நீங்கி யாண்டும் திரிதருவன், ஒருவன்மரித்துச் சரீரம்விட்டிற் கிடக்கும்போதே அவன் இறந்தமைகுறித்துத் துக்கப்படாமல் உற்றவர் மற்றவரெல்லாரையும் வஞ்சித்து அவனுடைய பொருள்களை அபகரித்தவன் யாவனோ! அபகரிக்க இச்சித்தவன் யாவனோ! அவனே தீவாய நரகங்களெல்லாம் அனுபவிப்பன். மரித்தவன் பொருளை அவன் வழியிலுள்ளோர் அடையாமல் மோசஞ்செய்து அபகரித்த பாவியினும் கொடும்பாவி ஒருவனும் இலன் இவ்வித பாபஞ்செய்தவனே பிரேதசன்மமடைந்து தன்னுடைய குடும்பத்திலுள்ளவர்களையும், பந்துக்களையும், துன்பப்படுத்துவன். பிதிர் தினத்தில் வருகின்ற பிதிரர்களை வீட்டினுள்ளே விடாமல் வாசலினின்று தடுத்துத் துரத்துவன். பிதிரர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவிமுதலியவற்றை அவனே தின்பான். மனையிலிருக்கின்ற பொருள் முதலியவற்றைக் குடும்பஸ்தர்கள் அநுபவிக்காமலும் பிறர்க்குக் கொடுக்காமலும், வீணேகிடக்கச்செய்வான். தன்னுடைய புத்திரன்முதலியோருக்குச் சந்ததி உண்டாகாமல் வம்சநாசமடையும்படி செய்வான். சீதசுரம், தாபசுரம், வைசூரி முதலிய ரோகங்களையும் அப்புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன் புத்திரன் முதலியோர் வாயினின்று உமிழ்ந்த எச்சில் நீரையே

உண்பான் என்றருளினன். பறவை வேந்தன் ஆதிமூர்த்தி ! பிரேத சன்மமடைந்தவன் இன்னும் என்ன செய்வன. எவ்விதமாகத் தோன்றுவன. குலத்தில் ஒருவன் பிரேதசன்ம மடைந்திருக்கின்றானென்பதை எப்படி அறியலாகும். என்றருளுக வெனலும் நம் பகவான் வைனதேயா ! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தனது குலத்தையே அதிகம் பீடிப்பன். தருமம் செய்பவனுக்கும், அரிநாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்பவனுக்கும், பிதிராக்களை உத்தேசித்துச் சிராத்தாதிகள் செய்பவனுக்கும், திருவணை முதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்பவனுக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவனால் துன்பம் நேராது நற்கருமம் ஒன்றும் செய்யாதவனுக்கும், பாகவதரை நிந்திப்பவனுக்கும், தெய்வபக்தி செய்யாதவனுக்கும், புலாலுண்போனுக்கும், மது பருகுவோனுக்கும், பொய் சொல்லுவோனுக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவனால் அதிகத்துன்பம் நேரிடும். பாபங்களையே செய்தலும், ஆண்மகவைப் பெறாமல் பெண்மகவையே பெறுதலும், ஆண் மகவுகளைப் பெற்றுப் பெற்று இழத்தலும், சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லாமல் வேற்றுமை யுறுதலும், பசுக்கள் முதலியவை இல்லாமலிருத்தலும், துஸ்வப்னத் துயரங்கள் உண்டாதலும், நண்பனோடு விரோதம் பேசுதலும், வைதிக உபவாசதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமில்லாமல் அன்னம் உண்ணுதலும், அரிபக்திசெய்யாமல் வாணாளை வீணாளாதலும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாமலிருத்தலும், தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட குலத்தாரை நேசித்தலும், சுரரையும் பூசுரரையும், தாய் தந்தையரையும், இகழ்தலும், அயலானைக் கொல்ல எத்தனித்தலும், பயிர்கள் நல்விருத்தியடைந்தும் பலன் கிடைக்காமல் அழிதலும், தனக்குத் தாழ்ந்தமரபில் பெண் கொள்ளலும், கொடுத்தலும், இழந்தவர் செய்யும் கருமத்தையே செய்தலும், எப்போதும் அதர்மங்களையே எண்ணுதலும், என்றும் தைனியமடைதலும், அக்கினியால் அரசனால் பொருள் முதலியவை அழிதலும், வழியில் திருடர்களால் துன்பப்படுதலும், வயிற்றுவலி முதலிய மகாரோகங்கள் வருதலும், சுருதி இதிகாச புராணங்களைப் பொய்யென்றலும், தெய்வபக்தி பிராமணபக்தி செய்யாமலிருத்தலும், முகத்தில் நல்லதோற்றமில்லாமலிருத்தலும், பிதிர் கருமங்கள், விக்கினத்தால் குறைவுபடுதலும், புத்திரன் பகை

வனைப் போலத் துவேஷித்தலும், ஆறுடையானைச் சோகதுவாரமமிருத்தலும், அடுத்தடுத்து அவனை முனிதலும், ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருவனுக்குத் தனது குலத்திற் பிறந்து இறந்து பிரேதசன்மமடைந்தவனாலேயே உண்டாகின்றன, ஓ கருடா எந்தக் குலத்திற் பிரேதசன்மதோஷம் நேரிட்டிருக் கின்றதோ அந்தக் குலத்திற்குத் துக்கமே மிகுதியாயிருக்கும் பிரேதசன்மமடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோடும் வாள்போன்ற எயிற்றோடும் தன்குலத்தோரிடத்தில் சொப்பனத்தில் தோன்றி ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுகின்றவன் ஒருவனுமிலனே! பசிதாகத்தோடு வருந்துகின்றேனே, பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையே என்று கதறுவன் என்றருளிப் பின்னும் மொழிந்தருளு கின்றனன்.

பத்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்னர்க் கருடபகவான் முகுந்தபிரானைத் தொழுது ஏ சகந்நாதா! பிரேதசன்மமடைந்தவன் அதனினின்று எப்படி நீங்குவன் எவ்வளவு காலம் ஒருவனைப் பிரேதசன்மம் பிடியாநிற்கும் மொழிந்தருள வேண்டுமெனலும். மெய்த்தேவனோ பட்சிராஜனே! பிரேதசன்மமடைந்தவன் தன்குலத்தானுக்குச் சொப்பனத்தில் தோன்றினும் தோன்றுவான் தோன்றுமேலே குலத்திலுள்ளோருக்குத் துன்பங்களைமாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பான். சொப்பனத்தில் தோன்றினானாயினும், துன்பம்புரிந்தானாயினும், பெரியோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் விதித்தபடி தருமத்திலே சித்தம்வைத்து. தேமா, தெங்கு, சண்பகம், அரசு முதலிய விருக்ஷங்

களை வைத்துப் பஷுபுஷ்பாதிகளை உண்டாக்கவேண்டும். பிராம ணருக்குப் பூதான முதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும். பசுவின்கூட்டங்கள் வயிறாரமேயும்பொருட்டுப் பசும்புல் வளரும்படி நிலம் விடவேண்டும். தண்ணீர் நன்றாகக் குளம் அமைத்தல் வேண்டும். பகவத் கைங்கரியம், பாகவத கைங்கரியம் செய்தல் வேண்டும். கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நாநித்து தானதருமம் செய்தல் வேண்டும். துன்பங்கள் எப்போது நேரிடுகின்றனவோ அப்போது அவசியம் இவற்றையெல்லாம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் துன்பம் விருத்தியாகும். பிரேதசன்மதோஷத்தால் அந்த நமச் செயல்களில் புத்தி நாடாது. பத்தியும்வாராது புத்திநாடாவிடினும், பத்திவாராவிடினும், எவன் முயன்று அவ்வறச் செயல்களைச் செய்கின்றானோ ! அவன் இன்பமடைவன். பிரேதசன்ம மடைந்தவனும் இன்பமடைந்து பூலோகம் விட்டு யமலோகம் சார்ந்து அரசன்மம நீங்குவன். தனது குலம் விருத்தியடையும்படி புத்திரனுண்டாகச் செய்வனென்றருளினன். கருடபகவான் ஓ ஸ்ரீமந்நாராயணரே ! குலத்தில் பிரேத சன்மமடைந்தவன் ஒருவனுளனென்று தெரியவில்லை. அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன் சொப்பனத்தில் வந்து சொல்லவுமில்லை. அங்ஙனமாகக் குலத்திற்குத் துன்பமாத்திரம் உண்டாகின்றது. பெரியோரைக் கேட்பின் பிரேதசன்மதோஷத்தால் துன்பமுறுகின்றது எனகின்றனர். அப்போது ஒருவன் செய்யத்தக்கவை என்னை, சொல்லியருளுக வெனலும், ஸ்ரீபகவன் ஓ புள்ளரசே ! பெரியோர் சொல்வதைச் சத்தியமென்றே உறுதிகொள்ள வேண்டும். ஸ்நாநம், ஜபம், ஓமம், தானம் முதலியவைகளால் ஒருவன் தனது பாவநிவர்த்தி செய்துகொண்டு நாராயணபலி செய்தல் வேண்டும். பாபநிவர்த்தி செய்துகொள்ளாமல் நாராயணபலி செய்தலுக்கு எத்தனித்தால் அது நிறைவேறாமையின் பொருட்டு பூதபிரேதபைசாசர் பெரியதடையுண்டாக்குவர். ஆகையால் முதலில் பாபநிவர்த்தி செய்துகொண்டு, மற்றதுசெய்தல்வேண்டும். புண்ணிய காலங்களில் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் பிதிராகளை யுத்தேசித்து யாவன் தானதருமம்செய்கின்றானோ அவன் பூதபிரேத பைசாசர்களால் ஒருசிறிதும துன்பமடையா

ன. மானிடனுக்குத் தந்தை தாய் குருக்களே முதற்றெய்வமா வர். சரீரத்தை யுண்டாக்கலாலும், நன்னெறியைக் காட்டலாலும், அம்மூவரும் முதன்மையாவர். எக்காலத்திலும் அவர்களைப் பூசித்தல்வேண்டும். அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டும். தாய் தந்தையரைப் பூசித்து நடக்கின்றவன் தேவதாராதனம் பிராமணபக்தி, தீர்த்தயாத்திரை, தவவிரததேசயாத்திரை முதலிய ஒன்றுஞ்செய்யாவிடினும் பெருங்குணமுடையனாவன். தாய் தந்தையரைப் பூசிக்காமல் அவர்கள் சொற்படி நடக்காமல் அதர்மங்களையெல்லாம் நன்றாய்ச் செய்யினும் வியர்த்தமாகுமேயன்றி அவனால் சிறிதும் பயனில்லை. தாய் தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக் குறித்துத் தர்ப்பணங்களை யாவன் செய்கின்றனனோ அவன் பிதிர்களை அவனே அடைகின்றனன். புத்திரனென்கிற நாமத்தினின்று தாய் தந்தையரைக் கரையேற்றுகின்றமையால், மகனுக்குப் புத்திரனென்னும் பெயருண்டாயிற்று. யாவன் தாய் தந்தையரைச் சற்றும் மதியாமல், பெண்டிர் பிள்ளைகள் சொற்படி நடக்கின்றானோ அவன் புலையனிலும் புலையனாவான். ஓ கருடா! [illegible] [illegible], [illegible] விருத்த பிதாவுக்கும், [illegible] [illegible] தந்தைக்கும், [illegible] செய்து கொண்டவனுக்கும். இந்த அத்தியாயம் வரையிலும் [illegible] கருப்பம் செய்வாருக்கு கலியாணமும், [illegible]. விசேஷ தானமும், செய்யலாகாது. [illegible] செய்யலாம் என்று சொன்னான்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்,

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

வியாசர் மாமுனிவர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுள்ள ருஷிகளே! பின்பு கருடபகவான் சுருதி நாயகனைத் திருவடிதொழுது, அநந்த கல்யாணகுணநிலயனே! ஜீவன் எப்பாவங்களால் பிரேதசன்

மம அடைகின்றனன். அப்பிரேதசன்மம அடைந்தவன் யாதை யுண்ணுவன்? எங்கேவசிப்பான்? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமெனலும்? பரமபதநாதன் வைனதேயா! பூர்வசன்மத்தில் மகாபாபஞ்செய்தவனே பிரேதசன்மமடைவன். ஒருவன் கிணறும், நடைவாவியும், குளமும், பூஞ்சோலையும், தண்ணீர்ப்பந்தரும், சத்திரமும், தேவாலயமும், உண்டாக்கிப் பலருக்கும் உபயோகமாய்த் தருமஞ்செய்ய அவனுடைய குலத்தில் தோன்றினவன், பின்பு அவற்றை விலைக்கு விற்பானாயின் அவன் மரித்தவுடனே பிரேதசன்மம் அடைவன். செய்தவன் தானே அவற்றை விற்பானேல் அவனும் பிரேதசன்மம் பெறுவன். பிறர் பூமியை அபகரித்தவனும், கிராமத்தின் எல்லையையும் வயலின் எல்லையையும் பூங்காவின் எல்லையையும், ஆரணியத்தின் எல்லையையும், புரட்டித் தனதாக்கிக்கொண்டு அந்நியர் தாரத்தைச் சேர்ந்தவனும், [illegible] சேர்ந்தவனும், சண்டாளனால் அடிப்பட்டிறந்தவனும், சலத்தில் மாய்ந்தவனும் பாம்பினாலும், நாயினாலும், கடித்துமரித்தவனும், இடிவிழுந்து மாண்டவனும், நெருப்பால் துஞ்சினவனும், மரமுறிபட்டு மரித்தவனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு மாண்டவனும், பாஷாணத்தினால் உயிர் துறந்தவனும், ஆயுதத்தால் மாய்ந்தவனும், சமஸ்காரம் செய்யத்தன்குலத்தில் ஒருவனும் இல்லாமல் இறந்தவனும் தேசாந்திரங்களில் ஒருவனும் அறியாமல் துஞ்சினவனும். குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களால் இறந்தவனும், திருடனாய் மாய்ந்தவனும் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய் தந்தையருக்குச் சிராத்தம் செய்யாமலிருந்து இறந்தவனும், பிரேதசன்மம் அடைவர். ஓ கருடா! பிராமணன் உயிர் மாய்வனேல், அவன் கிரியையின் பொருட்டு யாவும் பிராமணனே செய்தல்வேண்டும். சூத்திரன் இறப்பானேல் யாவும் சூத்திரனே செய்தல்வேண்டும், அவ்விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு நெருப்பு, எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசி முதலியவற்றைச் சுடுகாட்டுக்குச் சூத்திரன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அப்பிராமணனும், கொண்டுபோகும் அச்சூத்திரனும் பிரேதசன்மமடைவர் இறந்த சூத்திரனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு மேற்சொல்லிய நெருப்பு முதலியவற்றைப் பிராமணன் கொண்

டுசெல்வனேல், இறந்த அச்சூத்திரனும் கொண்டுபோகும் அப்பிராமணனும் பிரேதசன்ம மடைவர். பருவதத்தினின்று விழுந்து மரித்தவனும், சுவரிடிந்து விழுந்து இறந்தவனும், கட்டிலிலே படுத்திருந்தபடியே தூங்கினவனும், மேல் வீட்டில் உயிர்நீத்தவனும், இராம கிருஷ்ணாதி திருநாமங்களை உச்சரியாமல் மாய்ந்தவனும் ரசஸ்வலையபெண் சண்டாளன் முதலியோரைத் தீண்டி, ஸ்நானஞ்செய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ்வலையா யிருக்கும்போது மரித்தவளும், பிரேதசன்மமடைவர். தாய், மனைவி, பெண், மருமகள், முதலானவர்களுடைய சரீரதோஷங்களைக் கண்ணுற்பாராமலே பிறர் வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களைச் சாதிப்பிரஷ்டஞ்செய்பவனும், மனு நூலுக்கு விபரீதமாய்த் தீர்மானஞ் செய்பவனும், சிநேகிதனுக்குத் துரோகஞ் செய்பவனும், பிராமணனையும் பசுக்களையும் கொல்பவனும், கட்குடிப்பவனும், குருபத்தினியைக் கூடுபவனும், வெண்பட்டையும் சொர்ணத்தையும் திருடுபவனும், பிரேதசன்ம மடைவர். பிரேதசன்ம மடைந்தவர் யாவரும், பாலைவனத்தில்; எப்பொழுதும் சஞ்சரித்து வருந்துவர் என்றருளினன்,

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்பு கருடபகவான் ஆதிபகவனைத் தொழுது பரமனே! பூவுலகில் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று நான்குகுலத்தார் உளரல்லரோ அவரல்லாமல் மிலேச்சரென்று ஒரு வகுப்பாரும் உளரல்லரோ அவர்களில் பாக்கியனாயினும், விருத்தனாயினும், தனவானாயினும், தரித்திரனாயினும், கருணையுடையோனாயினும், அஃதில்லானாயினும், வித்துவானாயினும், அவித்துவானாயினும், ஞானியாயினும், ஞானசூனியனாயினும், தருமனாயினும், அதருமனாயினும், தவந்

தனாயினும், அவந்தனாயினும், திண்மையனாயினும், அஃதின்மை யனாயினும், உலகாளும் அரசனாயினும், உத்தமபிராமணனாயினும். பின்னும் யாவராயினும், ஒவ்வொருகாலத்தில் இறக்கின்றனரே. இறத்தல் அடுக்கக் காரணம் என்னை ! நவின்றருளுக வெனலும், திருவேங்கடத்த நெடுமுடி யண்ணல். ஓ வைனதேயா ! நன்கு வினாவினை செப்புகின்றும் கேட்டி. மரிக்குங்காலத்தில் சீவனைக் கவருவதற்குக் காலன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற சீவர்து பாவித்பான தோஷங்களால் அச்சீவர் ஆயுசுகுறைந்து மாய்கின்றனர். பரித்த வீட்டில் போசனம் செய்கின்றவனும், பிறன்மனைவியைப் புணர இச்சிக்கின்றவனும், தனக்குத் தகாத இழிதொழிலைப் புரிகின்றவனும், வாளாவிருப்பவர். இகபரத்துக்கு உறுதியாய நல்வினையைச் செய்யாதவனும், பெரியோர்களைப் பூசியாதவனும், தூய்மையில்லாதவனும், தெய்வபக்தியில்லாதவனும், பாபங்களையே செய்கின்றவனும், யமலோகத்தில் எப்போதும் நரவாசம் செய்வர். பிறனைக் கெடுக்கச் சூழ்கின்றவனும், பொய்சொல்லுகின்றவனும், சிவபூஜை யில்லாதவனும், சாஸ்திரப்படி நடவாதவனும். தனக்குரிய கருமத்தைத் தவிர்த்துப் பிறருக்குரிய கருமத்தைப் புரிகின்றவனும் யமலோகத்தில் யாதனைபடுவார். புண்ணிய தீர்த்தமாடாதவரும் ஜப ஹோமங்களை செய்யாத சிவபூசை தேவகாரியத்தனம் செய்யாத தினமும் புனிதரை வழிபாடிய [illegible] சாஸ்திர முறைதனாலும் [illegible]. ஆதலால் [illegible] பிறந்தவன் பிராமணரே தெய்வமென்று நினைந்து பக்தியைச் செய்து வணிகத்தொழில் புரிந்து தாசனாய் ஒழுகுவனே [illegible] அவன் [illegible] கருமமுறை செய்யாமல் [illegible] உயர்ந்த சாதியாருக்குரிய கருமங்களை அசுத்தனாய் செய்வனேல், [illegible] கெடுவான். ஓ கருடா ! [illegible] நித்தியம் [illegible] ணிந்துகளால் உண்டாயது அன்னாதிகளால் விருந்து [illegible] வது காலையில் [illegible] அன்னம் சாயங்காலம் பசிக்கும் [illegible] பசிக்கும் [illegible] உண்ணும் [illegible] மெய்யுணர்வும் ஆதலால் [illegible] அநித்தியமென்றும் அது கருமத்தால் வருவதென்றும் எண்ணி சஞ்சலமடையாமலே பொருட்டு நற்கருமம் செய்தல்வேண்டும். ஓ வைனதேயா ! கருமத்தால் வந்த தேகத்தை யாருடைய

தெனலாம! அதனை வீணாசுமந்து மெலிகிறஜீவனது எனலா
மா; அன்னவஸ்திரம கொடுக்கும தலைவனது எனலாமா; கருப்
பமுண்டுமெண்டும சுமந்தாயினது எனலாமா; பத்துமாதம சும
து பெற்றதாயினது எனலாமா; தாயைப் பெற்றவளாகிய மாதா
மகனது எனலாமா; பிதாமகனது எனலாமா; விலைகொடுத்து
அடிமைகொண்டவனது எனலாமா; சாமபலாக்கும அக்கினி
து எனலாமா; அல்லது நாய்நரி அயிலும நரியினது எனலாமா;
ஜீவன போயினபின்பு புழுவாகவும விஷ்டையாகவும சாமபலாக
வும அழியும சரீரம ஒருவனுக்கும அன்றென்று [illegible]
யாவரும ஓர்ந்து சரீரத்தில ஆசையை வைக்காமல [illegible]
சாரிய [illegible] வேண்டும. [illegible]
கரு காயங்களால் செய்யப்படுகின்றன. அப்படிப் [illegible] செய்தவன்
[illegible] மடைவன. அப்படிப் [illegible]
ன பூர்வஜனமமே [illegible]. ஜீவன [illegible]
தாயினுடைய மலமூத்திராதிகளோடு [illegible]
றத்தலிலும பிறத்தலிலும [illegible] சருமாதி [illegible]
யும [illegible]
ன்று பிறந்தவன [illegible] விளையாட [illegible]
னக்கு உறுதியாயதை அறிந்து [illegible]
[illegible] சிரேஷ்டையா [illegible]
வாளும [illegible]
யனுடைய உறுதியானதை [illegible]
ண்ணியத்தால உறுதியாயதை [illegible] செய்கிறவன யாவ
னோ; அவனே கிருதகிருத்தியனுடைய வீடடைகிறான். [illegible]
[illegible] ஜீவன பிறந்து பிறந்து இறக்கின்றான். பிறந்து அதி
க வயதிராமல் ஐந்து வருடத்திற்குள் மரித்த [illegible]
லென்றறிக. கொடுமையாம செய்தவனே பிறந்து [illegible]
மீண்டும பிறந்து மரிக்கின்றான் அவன் பிறத்தலுக்கும இறத்த
லுக்கும கணக்கிலது. பூர்வஜனமத்தில் [illegible]
ன தருமங்கள் செய்த [illegible] புவியில [illegible] நெடு
காலம மனைவிமக்களோடு சுகமாய வாழ்ந்து இறுதியில் [illegible]
கடைவான்.

ஓ கருடா! கருப்பம் தரித்து ஆறுமாதத்திற்குட்பட்டு எந்தமாதத்திலேனும் அந்தக் கருப்பம் கரைந்து விழுந்தாயின் விழுந்தமாதம் ஒன்றாயின் ஒருநாளும் இரண்டாயின் இரண்டுநாளும் மூன்றாயின் மூன்றுநாளும் நான்காயின் நான்குநாளும் ஐந்தாயின் ஐந்துநாளும் ஆறாயின் ஆறுநாளும் கருவுற்ற மாதாவுக்கு மாத்திரம் சூதகம் உண்டாகும் பிதாவுக்கு சூதகமில்லை அவன் செய்யவேண்டிய கருமமும் ஒன்றுமில்லை கருவழியாமல்பிறந்து மூன்று வயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அக்குழந்தையை உத்தேசித்து பாற்சோறும் தயிர்சோறும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் மூன்று வயதிற்குமேல் ஐந்துவயதிற்குள் இறந்தால் மேற்சொன்னபடியே பாலர்களுக்கு அன்னங்கொடுக்கவேண்டும் நியமனமற்ற பிறந்து ஒரு மாதத்திற்குள்ளே மாய்ந்தால் அந்தந்த வருணத்திற்குச் சொல்லியபடி செய்து தீர்த்தமும் பாலும் பாயசமும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் உலகில் பிறந்தவன் இறப்பதும் இறந்தவன் பிறப்பதும் திண்ணமாதலால் இறந்து பின்பு மீண்டும் பிறக்காமல் மீளாவீடெய்தும் முயலுதல் வேண்டும் அங்ஙனம் முயலாமலும் தானதருமங்களை செய்யாமலும் வாணாளை வீணாளாக்கி மாய்ந்த ஜீவன் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் குலங்களில் எக்குலத்திற் பிறந்தாலும் ஒருநாளிலாவது வயிறார உண்ணக் கிடையாத தரித்திரயுடையோர் தோன்றிக் கஷ்டமும் வருந்தி துன்பமடைந்து மீண்டும் பிறப்பான். ஓ வைனதேயா! பூர்வஜன்மத்தில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறத்தல்வேண்டும் உலகமும் ஏழைமையுமானேவேண்டும். சகல சாஸ்திர சம்பன்னனாதல்வேண்டும் ஞானமொடு ஒருவன் அவற்றிற்குரிய கருமங்களைச் செய்வதிலும் எக்காலமும் வாராமைக்குரிய கருமம் செய்வது மிகநன்றாம். தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் சத்துவமையனுவன். பொய்யுரையாமல் வாய்மையாய் இன்சொல் பேசுகின்றவன் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனுவன். சம்பத்திருந்தும் தான தருமம் செய்யாதவன் மறுசன்மத்தில் தரித்திரனுபச் சனிப்பன் அத்தரித்திரத்தால் மகாபாபம் செய்வான் அப்பாபத்தால் இறுதியில் நரகமெய்துவான் பின்பு இவனினும் தரித்திரன் ஒருவனுமில்லையென்று சொ

ல்லும்படி மீண்டும் பிறப்பான் ஆகலால் ஒருவன் அவனுக்கு உள்ளசம்பத்துக்குத் தக்கபடி தான தருமம் செய்தலே வேண்டும் என்றருளிப் பின்னும் அருளுகின்றனன்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

சூதமகா முனிவர் மகாருஷிகளே! பின்னர் ஸ்ரீயப்பதியாகிய எம்பெருமான் கருடபகவானை நோக்கி ஓ! காசியபதனயா! மேற்சொன்னவற்றைக் குறித்து இன்னும் சில கூறுகின்றோம் கேண்மோ பூர்வஜன்மத்திற்செய்த பாபத்தினாலேயே சிவன் மரிக்கின்றான், கருப்பத்திலேயே கருக்கழிந்தால் ஒரு கிரியையும் செய்ய வேண்டுவதில்லை ஐந்துவயதிற்குட்பட்டு இறந்தால் சாஸ்திரத்திற்சொல்லியபடி செய்து குழந்தைகளுக்குப் பாயசம், போசனமுதலிய கொடுத்தல் வேண்டும் பதினொன்றாநாளும் பன்னிரண்டாநாளும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி சில கருமங்களைச் செய்யலாம் விருஷோற்சர்க்கமும் விசேஷதானமும் செய்யவேண்டுவதில்லை மரித்தவன் பாலனாயினும், யுவனாயினும், விருத்தனாயினும், உதகும்பதானம் அவசியம் செய்தல் வேண்டும். மூன்றுவயது பிறப்பதற்குள் மரிக்கும் குழந்தைகளைப் புவியில் புதைத்தல்வேண்டும் அப்பால் நான்கு மாதம் கிரமமாய் இருபத்தைந்தாமாசம் பிறந்தவுடனே இறந்த குழந்தைகளை அக்கினியில் தகனம்செய்தல்வேண்டும். பிறந்த ஆறு மாதம் வரையில் சிசுவென்றும் மூன்று வயதுவரையில் பாலனென்றும் ஆறு வயதுவரையில் குமாரனென்றும் சொல்லவேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது. ஓ கருடா! பிறந்த பதினொறு மாதம்வரையில் சிசுவென்றும், இருபத்தேழுமாதம்வரையில்

பாலனென்றும், ஐந்து வயதுவரையில் குமாரனென்றும், ஒன்பது வயதுவரையில் பௌண்டகனென்றும், பதினாறு வயதுவரையில் கைசோரனென்றும், சொல்வதும் உண்டு. சூத்திரகுலத்திற் பிறந்த சாதியாரும், பூணூல் பூணலாகாது. பிரம க்ஷத்திரிய வைசியரே பூணூலணிதல்வேண்டும். ஐந்துவயது முதற்பூணூல் பூண்டேனும், பூணாமலேனும் இறப்பானாயின் அவனைக் குறித்து அதிகமந்திரஞ் சொல்லாமல் பத்துநாள் பிண்டம்போடவேண்டும். அப்படி இறப்பவனுக்கு உடலோடுகூடிய வாழ்வும், தாய்தந்தையரோடு சிநேகமும், விஷயங்களில் உடன்பாடும், மற்றவையும் சிறியவாகையால், கிரியையுஞ் சிறிதாயிற்று. ஐந்து வயதிற்குமேல் பன்னிரண்டு வயதிற்குள்ளேனும், அப்பாலிரண்டு வயதுவரையிலேனும், மரித்தால் விருஷோற்சனமுதலியவை செய்தல்வேண்டும். ஆனால் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது. பால் வெல்லம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப் பிண்டம்போடல் வேண்டும். கடமும், குடையும், தீபமும், தானம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் இறந்தவன் ஒரு வனத்தில் மாமரமாய்த் தோன்றுவன். அம்மரம் பெருகுதலும் உலகத்தார்க்கே உரியதாகும், பூணூலை இடதுபக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டு, திலதர்ப்பையோடு ஏகோத்திஷ்டமுதலிய சிராத்தங்கள் செய்யின், மரித்தவன் மறுஜன்மத்தில் நல்லகுலத்தில் பிறந்து தீர்க்காயுசோடு வாழ்வன். நல்ல புத்திரனையும் பெறுவன். தனக்கு நல்லவேளையில் ஆத்மாவே புத்திரனாய்ச் சனித்தல் உண்மையாம், புத்திரன் இறப்பானால் அப்புத்திரனுக்குத் தந்தையும், தமையனேல் அவனுக்குத் தம்பியும், கர்மம் செய்தல்வேண்டும். ஒருவன் தானே தனக்குப் புத்திரனாகிறானென்று வேதமே சொல்லுகின்றது. ஒருவனாகிய சூரியனும், சந்திரனும், புனல் நிறைந்த அநேக கடங்களில் தனித்தனியே தோன்றுமாபோல ஒருவனே தன் ரூப பல புத்திரர்களாய்ப் பிறக்கின்றான். ஆதலாலே பெரும்பான்மை ஒருவனுடைய புத்திரன் அவனைப்போலவே ரூபமும், அறிவும், ஒழுக்கமும், உடையனாவன். ஆயின் குருடனுக்குக் குருட்டுப் பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப்பிள்ளையும், செவிடனுக்குச் செவிட்டுப் பிள்ளையும், பிறத்தலென்பது இல்லை. தந்தைக்கு உள்ளவற்றில் ஏதேனும் தனயனுக்குப் பொருந்தியிருக்கும் என்றருளினன்.

பின்னர்க் கருடபகவான் பரமபதநாதனைத் தொழுது சகந்நாதா! உலகில் தன் புத்திரனென்றும், தன்னுடைய மனைவி வயிற்றில்பிறந்த புத்திரனென்றும், புத்திரர் பத்துப் பிரகாரமாயுள்ளரெனச் சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றதே. ஒருவன் விலைமகளைப் புணர்ந்து புத்திரனைப்பெற்றானேல் அப்புத்திரன் அவனுக்குக் கருமஞ்செய்யலாமா? அப்புத்திரன் கருமஞ்செய்யின் அவனுக்கு நல்லுலகு கிடைக்குமா? ஒருவனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றாள். புத்திரன் இலன். அப்பெண் வயிற்றிற் புத்திரனும் இலன். அவன் மரித்தால் யாவனால் கருமஞ் செய்யப்பட வேண்டியது, கூறியருள்க வென்னலும், பக்தவத்சலன் ஓ புள்ளரசே! ஒருவன் தனக்கே தனது இல்லாள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையின் முகத்தைக் கண்டுவிட்டால் புத் என்னும் நரகத்தை அகலுமத்தின்பான். மணம்புரிந்துகொண்ட ஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்குமே புத்திரன் பிறந்தால் அவன் குலத்துப் பிதிர்தேவர் அதிகம் உள்மகிழ்வர். மற்றொன்று புத்திரரும் இல்லாத சந்ததியாவரேயாயினும் பரலோகசாயுச்சியத்துக்கு முற்றும் உரியராவார். தனக்கே தனது மனைவி வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரனே மரித்தபின்பு, தில செய்கடன் எல்லாம் செய்யத்தக்கவன். மற்றப் புத்திரர்களோ இறந்த தகப்பனைக்குறித்துச் சிறிது மாத்திரம் சிரார்த்தாதிகளைச் செய்யத்தக்கவர். ஒருவன் தனக்குப் பெண்ணைப்பெற்று அவளை எடுத்துப்பார்த்தபின்னர் மாப்பிள்ளை தேடி விவாகத்தில் அவன் நல்லுலகடைவன். தானே பெண்ணைப் பார்த்து மணமுடித்தவன் அதனிலும் நல்லுலகடைவான். பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு மைந்தன், பெண்ணுக்கு விலைகொடாமற் சிறந்த தூய்மையோடு அவளைக் கன்னிகாதானஞ்செய்ய, மணம்புரிந்துகொண்டு அவளோடு வாழ்ந்து புத்திரனைப் பெறுவானேல், அப்புத்திரன் இருபத்தொரு தலைமுறையையும் கடைத்தேற்றுவன். அப்படிப்பிறந்த புத்திரனே தாய்தந்தையருக்குக் கருமஞ்செய்ய உரியவன். ஒருவன் மரித்தால் அவனுடைய வைப்பாட்டி புத்திரன் சிறிது கருமமாத்திரம் செய்யலாம். சிறிது செய்யாமல் முற்றும் செய்யின் செய்தவனும், மரித்தவனும், நரகம் சேர்வர். ஆனால் வேசிபுத்திரன் தன்னைப் பெற்றவனைக் குறித்துமாத்திரம் வருஷந்தோறும்

சிராத்தம் செய்யலாம். பெற்றவனைக் குறித்தன்றி அவன் தலைமுறையில் உள்ளோரையும் குறித்து ஒன்றும் செய்யலாகாது. வேசாபுத்திரனாயினும் அவனைப் பெற்றவன் இறப்பானேல் அவனைக் குறித்துத் தானங்களெல்லாம் செய்யலாம். பிராமணருக்குப் போசன முதலியவை செய்விக்கலாகாது. போசனத்தின் பொருட்டு அரிசி முதலியவை கொடுக்கலாம். சிலர் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்த புத்திரனைத் தம்மனைவிக்குப் பிறந்த புத்திரனைப் போலவே நினைத்துக் கொண்டாடுகின்றனர். சற்புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யுங்கால் தன்னுடைய பிதிர்தேவதைகளைக் குறித்து அன்னரூபமாயும், ஆமரூபமாயும், இரணியரூபமாயும், சிராத்தம் செய்யலாம். வேசிபுத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யின் அன்னரூபம் தவிர மற்றிரண்டு ரூபமாய சிராத்தம் செய்யலாம். சூத்திரனாயினும் எச்சாதியானேனும், அன்னரூபமாய்ச் சிராத்தம் செய்யின், செய்தவனும், புசித்திட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும் நரகமடைதல்போல வேசிபுத்திரன் அன்னசிராத்தம் செய்வானேல், அவனும், சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும், மீளா நரகம் எய்துவர். ஓ கருடா! ஒரு பார்ப்பனிக்கும் பார்ப்பனசாதிக்குத் தாழ்ந்த சாதியான ஒருத்தனுக்குப் பிறந்த புத்திரனும், பார்ப்பனமகளுக்கும், சந்நியாசிக்கும் பிறந்தபுத்திரனும், பிரமகுல மாதுக்கும், சூத்திரனுக்கும், பிறந்தபுத்திரனும், சகோதரத்தில் மணஞ்செய்துகொண்டவருக்குப் பிறந்த புத்திரனும் சண்டாளராவர். ஒருவன் தன்னுடைய சாதியிலேயே ஒரு பெண்ணை மணம்புரிந்து பெறுகின்ற புத்திரனே சிரேஷ்டனாவன். ஆதலால் யாவரும் சற்புத்திரனைப் பெறுதல் வேண்டுமென்றருளினர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

T. 13564

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் வைதிகாசார நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் அச்சுதபிரானைத் தொழுது பாவசகநாதா! மரித்தவனைக் குறித்து எப்போது சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும். சபிண்டீகரணஞ்செய்யின் இறந்தவன் எக்கதியடைவன், அதுசெய்யாவிடின் எக்கதியடைவன் மரித்தவனுக்கும், மரித்தவருக்கும், பிண்டம் ஒன்றுசேர்ப்பது எங்ஙனம். ஒன்றுசேர்த்தால் எக்கதியடைவர். ஆமுடையாள் உயிரோடிருந்து ஆமுடையான் இறந்தால் அவனுக்குச் சபிண்டீகரணஞ்செய்வது எங்ஙனம். இவையெல்லாம் உலகநன்மையின்பொருட்டு அடியேனுக்குச் சாற்றியருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கவும், அதிமந்தியானந்த மிகுஞ்சிய கேசவபிரானும் விநதைபுத்திரா! உயிர்மாண்டவனுக்கு வருடம் முடியுங்காலை சாஸ்திரப்படி யாவும் புரிந்து சபிண்டீகரணஞ்செய்து, அவனுக்குமுந்த முன்னமே மாய்ந்தோருடைய பிண்டத்தோடு இறந்தவன் பிண்டத்தையுஞ் சேர்த்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தால் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவமநீங்கி, பிதிர்தேவரோடு சேர்வன். இறந்த பன்னிரண்டாநாளிலும், மூன்றும் பக்ஷத்திலும், ஆறுமாதத்திலும், சபிண்டீகரணம் செய்யலாம். தந்தை இறக்கப்புத்திரன் அவனுக்குக் கருமமெல்லாஞ்செய்து சபிண்டீகரணஞ்செய்யாமல் நிறுத்தி வைத்திருந்த காலை கருமஞ்செய்த புத்திரனுக்குக் கலியாணம் நேர்ந்தால் உடனே சபிண்டீகரணம் செய்து பின்பு மணவினைசெய்தல் வேண்டும். சபிண்டீகரணஞ்செய்யாமையினும் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவத்தோடிருக்கின்றமையால் கருமஞ்செய்தவனுக்குச் சிறிது அசுத்தியுள்ளதாகலால் அவன் சுபகாரியங்களொன்றுஞ்செய்யலாகாது. சந்நியாசிகளுக்குப் பிக்ஷையுஞ் சொல்லலாகாது. பிண்டம் சேர்த்தபின்பு இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதித்துவம்பெற்று மகிழ்தலாலும், தேகம் அநித்திய மாகலாலும், கிருககிருத்தியம் பலவிதமாகலாலும், பன்னிரண்டாநாளில் தானே சபிண்டீகரணம் செய்தலே உத்தமமாம். ஔபாசனம் செ

ய விக்கினம் நேரினும் பன்னிரண்டா நாளில் சபிண்டீகரணஞ்செய்யலாம். சபிண்டீகரணஞ்செய்த பின்னர்த் தாய்தந்தையர் குலத்தில் மூன்று தலைமுறையிலுள்ளவருக்கும் சிராத்தஞ் செய்தல்வேண்டும். ஒருவருக்கு மாத்திரம் சிராத்தம் செய்யக்கூடாது. சோடசம் சபிண்டீகரணம் முதலிய செய்தால் இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிர்களோடு சேர்ந்து இன்புறுவன். பெண்ணைப்பெற்றவன் பொருள் சிறிதும் வாங்காமல் அவளைக் கன்னிகாதானஞ் செய்திருப்பானேல், பின்பு அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய ஆமுடையானை கோத்திரஞ்சொல்லிச் சமஸ்த கிரியையுஞ் செய்தல்வேண்டும். மாமிசவிற்கிரயஞ் செய்தல்போலப் பெற்றவன் விலைபெற்றுப் பெண் கொடுத்திருப்பானேல் அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய பிதாவின் கோத்திரம் சொல்லிக் கிரியைசெய்தல்வேண்டும். பிதாவுக்குப் புத்திரனே கருமஞ்செய்யவேண்டும். புத்திரனில்லாவிடின் இறந்தவனுடைய கனிஷ்டனாயினும் ஜேஷ்டனாயினும் அவரில் ஒருவனுடைய புத்திரனாயினும் கருமஞ்செய்தல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுடைய சகோதரர்களுக்குப் பிரிந்துகொண்டு தனியேவாழும் பட்சத்தில் அவனுடைய ஆமுடையாள் கருமஞ் செய்தல்வேண்டும். செத்தவனுக்குப் புத்திரனும் சகோதரனும் அவன் புத்திரனும் மனைவியும் இல்லாவிடின் மித்திரனுடைய ப்ராயத் செய்தல்வேண்டும். தாயாதியும் இல்லாவிடின், மாணாக்கனுளனேல், அவன்செய்தல் வேண்டும். மேற்சொன்னவரில் ஒருவருமில்லாவிடின் புரோகிதனே கருமஞ்செய்யலாம். நாலைந்துபேர் சகோதரரிருந்து அவரில் ஒருவனுக்குமாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றவருமப்புத்திரனுடையானேயாவன். அங்ஙனமே ஒருவனுக்கு நாலைந்து மனைவியரிருந்து அவரில் ஒருத்திக்கு மாத்திரம் புத்திரனிருந்தால், மற்றமனைவியரும் புத்திரனுடையரேயாவர். புத்திரன் பூணூல் அணிதலுக்கு முன்னமே தாய்தந்தையர் துஞ்சினால் அப்புத்திரனே கருமஞ் செய்தல்வேண்டும். புத்திரனைப்பெறாதவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய கணவன் கருமஞ் செய்தல்வேண்டும். சபிண்டீகரணஞ்செய்த பின்னர் தெரியாமையாலாயினும் பிதிர்தேவர் எல்லாரையும் குறித்தல்லாமல் இறந்தவனை மாத்திரம் குறித்து

ச் சிராத்தஞ்செய்யின் இறந்தவனும் சிராத்தஞ் செய்கின்றவனும் செய்விக்கின்ற புரோகிதனும் நிரயம்புகுவர். மாண்டவனுக்குப் புத்திரர் பலருளராயினும் ஓராண்டுவரையிலும் கிரியையெல்லாம் ஒருவனே செய்தல்வேண்டும். வருஷம் நிரம்புங்காறும் நித்திய சிராத்தத்தோடு பெரிய குடத்தில் புனல்நிறைத்து உதகும்பதானமும் செய்தல்வேண்டும். கருமங்களைத் தவிராது செய்யின் இறந்தவன் விமானத்தின்மேலேறி நல்லுலகுசேர்வன். பாட்டன் உயிரோடிருக்குங்காலை தந்தை மாய்ந்தால் அவனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது. பாட்டனிறந்த பின்னர் அப்பாட்டனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து பின்பு முன்பு இறந்த தந்தைக்குச் செய்தல்வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப்பெற்ற பாட்டியும் உயிரோடிருக்குங்காலை தாய் மாய்ந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின்பு அவ்விருவருக்குச் சபிண்டீகரணஞ்செய்து பின்பு தாய்க்குப் புரிதல்வேண்டும். ஓ கருடா! இவ்விதியே உறுதியென்று இது ஒருவர் பக்ஷமொன்றுண்டு. யாவளொருத்தி நஞ்சு கொழுநனைச் சேர்வமென்றெண்ணிப் பக்திமைசெய்து அவன் மரித்தபின்பு அவனுடைய சரீரத்தோடு சிதையில் உயிர்விடுகின்றாளோ அவள் எவரினும் நற்கதியடைவாள். அவள் மகாபாபஞ்செய்தவளாயினும் கணவனொடு உயிர் மாய்ந்தமையால் மகாபுண்ணியவதியாகிக் கணவன் பாபியேல் அவனையும் புண்ணியவானாக்கிச் சுவர்க்கலோகத்தில் நெடுங்காலம் சுகமாய் அவனோடுவாழ்வாள். அப்படி இறந்த தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரன் ஒரே சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும். விருஷோற்சர்க்கமும் மாஸிகங்களும் தனித்தனியே செய்தல்வேண்டும். அவ்விருவருக்கும் தனித்தனியே பிராமணர்களை வரித்துச் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். பாகமாத்திரம் ஒன்றாகச் செய்யலாம். பிண்டம் தனித்தனியே போடவேண்டும். ஓராண்டுகாறும் யாவும் தனித்தனியே செய்யின் அவ்விருவரும் நற்கதியடைவர். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும், கிரகணம் யோகம் முதலிய புண்ணிய காலங்களிலும் அவ்விருவருக்கும் சிராத்தஞ்செய்து வேறுபடப் பிண்டம் போடவேண்டும். மாசுமூடிய பொன்னை அக்கினி அம்மாசை மாத்திரம் போக்கி அப்பொன்னைக் கெடுக்க

காமை போலக் கொழுநனோடு உயிர்விடும் புண்ணியவதியின் மேனியை மாத்திரம் அவ்வக்கினி தகிப்பானேயல்லாமல் அவளைச் சிறிதும் வருத்தான். தாய் தந்தை மகன் மகள் பெயரன் அண்ணன் தம்பி முதலியோரையும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரையும் மனை முதலிய பொருள்களையும் உயிரையும் துறந்து கணவனே தெய்வம் அவனைப் பிரிந்து வாழ்வது அடுக்காதென்று ஆமுடையானோடு துஞ்சும் உத்தமியை யொப்பானவர் உலகில் யாருளர். சககமனம் செய்த புண்ணியவதி மூன்றரைக்கோடி தேவவருஷகாலமும் சுவர்க்கத்தில் கணவனோடு இன்பம் துய்ப்பள். பின்பு ஒரு மகா யோகியின் குலத்தில் கணவனும் மற்றொரு யோகியின் குலத்தில் தானும் பிறந்து அவனையே மீண்டும் பர்த்தாவாயடைந்து யோகமகிமையால் மேன்மைபெறுவள். நாயகனுடன் இறக்காத மங்கை எந்நாளிலும் துக்கமேயடைவள். பிறனுக்கு உடன்பட்டு அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவன் ஏவலால் புருஷனை இகழ்ந்து பிறந்தகுலத்துக்கும் புகுந்தகுலத்துக்கும் தோஷம் உண்டாக்கும் பெண் பேய் என்றும் மீளாநரகம் எய்தும். மகிழ்நன் நல்லவனாயினும் கெட்டவனாயினும் அறிந்தவனாயினும் அறியாதவனாயினும் அவன் உயிரோடிருக்கும்போதும் அவனிறந்த பின்பும் அவனை தெய்வமென்று பத்திசெய்து ஒழுக்கத்தில் நிற்பவளே உத்தமியாவள். கொண்ட நாயகனை மதியாமல் அலக்ஷியம் செய்பவள் "சீ இவளும் ஒருபெண்ணோ?" என்று பலராலும் ஏசப்பட்டு மறுஜன்மத்தில் ஒரு பரமதுஷ்டனைக் கணவனாயடைந்து அவனாலே அடித்துத் தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம் துன்பப்படுவள். கணவன் தேவதாராதனம் அதிதியாராதனம் முதலியவை செய்யவேண்டில் மனைவியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவே யாவும் செய்தல்வேண்டும். பிராமண குலத்தாருக்கு ஏவல்செய்தலே சூத்திரகுலத்தாருக்குத் தருமமாயதுபோல நாயகனுக்குப் பணிசெய்வதே நாயகிக்குத் தருமமாம். இத்தருமம் எச்சாதியருக்கும் பொதுவாகும். ஆமுடையானே தெய்வமென் றெண்ணி நடப்பவள் இறுதியுற்றபின்பு உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உத்தமனைப் பதியாயடைந்து நன்மக்களைப் பெற்றுக் குலவிருத்திசெய்து தந்தைக்கும், கணவனுக்கும், புகழுண்டாக்கிச் சுமங்கலி

யாகவே மரித்து உத்தம லோக மடைவள். ஓ காசியபபுத்திரா! மரித்தவன் துன்பப்படாமல் இன்பமடையும்பொருட்டு இன்னும் ஒருவிசேஷம் சொல்லுகின்றோம். பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திரப்படி சபிண்டீகரணம் செய்து ஒருவருஷம் வரையிலும் நித்திய சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். நித்திய சிராத்தம் எவனைக்குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவன் மாத்திரமல்லன் அச்சிராத்தம் செய்கின்றவனும் நன்மைபெறுவன் என்றருளினன்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்

பதினாறாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர் அந்தணர்களே! பின்னர் வைனதேயன் பரமாத்மாவைத் தொழுது, பரமபுருஷா! பிரேதசனனத்தைக் குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டேன்! பிரேதசனனமடைந்தவனுக்குறித்து ஏதேனும் சரித்திர முளதேல் அதனைக் கூறியருளவேண்டுமென்னலும், அதிநாயகன் பக்ஷிநாயகா! நன்குவினவினை. ஒரு கதையுளது பக்ஷிகளுக்கிறைவனே அதனைச் சொல்லுகின்றோம் கேண்மோ! திரேதா யுகத்தில் பப்ருவாகனனென்ற ஒரு அரசன் தர்மிஷ்டனும், பெரியோர்களால் கொண்டாடத் தக்கவனுமாய், மகோதயமென்ற நகரத்திலே யிருந்து உலகாண்டான். ஒருகாலத்தில் அவன் வேட்டையாட நிச்சித்து ஆரணியத்தினூடு சென்று ஒருமானைக்கண்டு, அதனை அம்பால் அடித்தான். அந்தமான் அடிபட்டு அப்புறத்தே ஓடிற்று. வேந்தன் அதுகண்டு, மீண்டும் அம்மானை யெய்வான் முன்னெய்தவாளி தைத்த புண்வழியொழுகிய இரத்தம் சிந்திய வழியூடு நடந்து, தான் ஒருவனாகவே மற்றொருவனும் சாராது, கலையைக் காணாமையாலும், வழிநடந்தமையாலும், மிகச்சோர்வடைந்து உண்ணீர் வேட்கையுற்று வனமுழுதும் தேடி ஒரு தாமரைப் பொய்கை கண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, தண்ணீர் பருகி, அக்

குளங்கரையி லுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின்புடையமர்ந்து கம்பரிவா
ர சனம வருங்காறும இங்ஙன் சிறிது * பாணித்திருப்போம் என்
றிருந்தான். அப்போது அவ்வரசன் எலும்பு நரம்புமன்றித் த
சை சிறிதும இல்லாச் சரீர முடையதும, க்ஷாமமும, பார்க்க
அச்சந்தருவதும, அநேக பிரேதங்களோடு இங்குமங்கும ஓடுவ
தும, பசிதாகத்தால் வருந்துவதும் ஆகிய ஒரு பிரேதசனம ம
டைந்த உயிரைக்கண்டு, அச்சமும ஆச்சரியமும எய்தினன.
அப்பிரேதமும நரபதியைக்கண்டு, உவந்து அணித்துவந்து ஓ ம
காராஜனே ! நின்னையான் தரிசிக்கப் பெற்றமையால், இபபிரேத
சன்மம நீங்கி உத்தமகதியடைந்தேன. தன்னியனானேன்என்று
வணங்கிக்கூறிற்று. வேந்தன் அப்பிரேதத்தைபபார்த்து நீ யார,
யாரும அஞ்சத்தக்க ரூபமுடைய பிரேதமபோலத் தோன்று கி
ன்றனை, நினது விருத்தாந்தத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லு
தி யெனலும, பிரேதம ஓ மகாராசனே ! அடியேன்சரிதையைச்
சொல்லுகின்றேன். கருணையோடு கேட்டருள் வேண்டும. வை
திசம என்னும ஒருபட்டணம உளது. அபபட்டணம ரதகஜதுர
க பதாதிகளாலே மிகப்பொலிவுடையது. அடியேன் அப்பட்டி
னத்தில் வைசிய குலத்தில் பிறந்தேன, எனக்குத்தேவனென்று
நாமம, வாழ்நாளெல்லாம தேவதாராதனம செய்தேன். பிராமண
ரையும, பெரியோரையும, எபபோதுமவழிபட்டேன். தேவாலய
ம, பிரமாலயம புதுக்கினேன். ஏழைகளையும, நாதனில்லாதவர்
களையும் ரட்சித்தேன், சகலசீவருக்கும இதமேசெய்தேன். வா
ணாள் முடிந்து மரித்தேன். எனக்குப்புத்திரனிலன். சுற்றத்தாரு
மில, மாய்ந்த எனக்கு ஒருவரும கருமமசெய்யாமையால், இப்
பிரேத சனமமடைந்தேன். இராஜசிரேஷ்டனே ! இபபிரேதசன்
மம நானடைந்து நெடுங்கால மாயிற்று. மிகவுமவருந்துகின்றே
ன. உயிர்மாய்ந்தவனுக்குச் சமஸ்காரம, சஞ்சயனம, விருஷோ
த்சர்க்கம, சோடசம, சபிண்டீகரணம, மாசிகம், சிராத்தம் முத
லியவை புத்திரன் முதலியோர செய்யாவிடின், அவன்பிரேதசன்
மம் அடைவன். நீ உலகைக்காக்கும் அரசனாகலால் சீவர்களுக்
குப் பந்துவாயினை. மாண்டபின செய்யவேண்டிய காரியங்களை

* பாணித்தல் - பொழுதுநீட்டித்தல்,

அடியேனுக்கு நீயேசெய்து இப்பிரேத சன்மத்தைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். என்கையிலுள்ள இந்த திருமணி சிரேஷ்டம், இதைப் போன்ற தொன்று எங்குங்கிடைக்காது. பாதகாணிக்கையாக நினக்கு இதனைக்கொடுக்கின்றேன் என்றுகொடுத்தது. அரசன் ஏ பிரேதமே! நான் நினக்கு எப்படிக் கருமஞ்செய்வேன்? இந்த அரத்தனத்தை நின்னிடத்தினின்று நான்வாங்கக்கூடுமோ? கருமம் செய்யாமையால், பிரேதசன்மம்வந்தது என்றனையே, பின்னும் எவற்றால் அச்சன்மம்வரும், நவிலுதியென்றனன். பிரேதம் பூபாலனைநோக்கிப், பார்ப்பாரதுபொருளையும், தெய்வசொத்தையும், ஸ்திரீ, பாலன், குருடன், செவிடன், ஊமை, முதலியோர் பொருளையும், மோசஞ்செய்து அபகரித்தவன் பிரேதசன்மமடைவன். தவம்புரிகின்ற மங்கையையும், தன் கோத்திரத்திற்பிறந்த பெண்ணையும், பிறனுக்குரியாளையும், புணரவிரும்பினவன் பிரேதசன்மமடைவன். தாமரைமலர்களையும், நவரத்தினங்களையும், பொன்னையும், 0 கச்சையும் திருடினவன் பிரேதசன்மமடைவன். போரிற்புறங்காட்டியோடினவனும், செய்ந்நன்றி மறந்தவனும், நன்றிசெய்தவனுக்கே தீங்குசெய்தவனும், பிரேதசன்மமடைவானென்றுரைத்தது. ஏந்தல் அவற்றைக்கேட்டு ஏ, பிரேதசன்மமே! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் எங்ஙனம் நிவர்த்தியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்தல்வேண்டும். செப்புதி எனலும், பிரேதம் ஓ வேந்தனே! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேட்டி. நாராயணபலி அவசியம் செய்தல்வேண்டும். உயர்ந்த பொன்னால் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் போலத் திவ்விய மங்கள விக்கிரகம் ஒன்றுசெய்து, சங்குசக்கர பீதாம்பரங்களோடு அலங்கரித்துக் கிழக்கில் ஸ்ரீதரனையும், தெற்கில் மதுசூதனனையும், மேற்கில் வாமனனையும், வடக்கில் கதாதரனையும், நடுவில் பிரம்ம ருத்திரேந்திரரோடு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவையும், ஆராதித்து வலம்வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்து மீண்டும் நீராடி விருஷோற்சர்க்கம் செய்து, பதின்மூன்று பிராமணர்களுக்குக் குடை, மராடி, மோதிரம், பலகை வஸ்திரம், பொன் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, மிருஷ்டான்ன

0 கச்சு—முலைக்கட்டு,

போசனம் செய்வித்துச், சய்யாதானம், கட்டுதானம், முதலியவை கொடுத்தால் மரித்தவன் பிரேத சன்மத்தினின்று நீங்குவன் என்றது. ஓ நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ப் பரமபதி தெய்யதிருவடியைநோக்கி ஏ காசியபதனயா! அப்பிரேதம் அங்ஙனம் சொல்லும் அம்மன்னனுடைய சேனைவந்தது. பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டவுடனே அப்பிரேதம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. அரசன் ஓஓ சேனையைக் கண்டதும் பிரேதம மறைந்து போயிற்றே. அப்பிரேதம் புகன்றவாறு கருமம்செய்தல்வேண்டும் எனறெண்ணி, வனத்தினின்றெழுந்து நகரணைந்து அந்தப் பிரேதத்தை யுத்தேசித்துக் கருமம்செய்தனன். உடனே அப்பிரேதம் அச்சனமம நீங்கித் துறக்கமுற்றது என்றருளினன். வேதவுருவாய் எமமடிகள் சகத்காரணனை நோக்கி ஏ சாவலோக சரணியா! பின்னும் எதனுல் பிரேதசன்மம் நிவர்த்தியாகும். அதனையும நவின்றருளுகவெனலும், ஆதிபகவன் ஓ கருடா! எண்ணெய் நிறைந்த குடத்தைப் பெரியோர்களுக்குத் தானம்கொடுத்தால சமஸ்த பாபமும நசித்துப் பிரேதசன்மமும் நீங்கும். மரித்தவனுக்கு இன்பமும உண்டாகும். பொன்னுல் குடங்கள்செய்து பாலும நெய்யும அவற்றில் நிறையுவாரத்துத் திக்பாலரோடு அஜசங்கரனையும, ஸ்ரீ ஹரிபகவானையும், ஆராதித்து அக்குடங்களை உத்தம பிராமணர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தால் மிகவிசேடமாம எனறருளினன்.

பதினறும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசவன ஸ்ரீமத்பரம வைதிகர்களே! பின்னர்க் கருடபகவான் ஸ்ரீதரமூர்த்தியைத்தொழுது சர்வேசா! இங்ஙனம் சுருக்கமாய்ச் சாதித்தருளியது போதாது. கருமங்கள் செய்யும்போது ஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால் மெழுக்கிடுவா

னேன்? பிதிர்கரும முதலியவை செய்யும்போது எள்ளையும் தரு ப்பையையும் உபயோகப் படுத்துவானேன்? கட்டிலில படுத்தப டியே துஞ்சினவனும, உப்பரிகையில் மாய்ந்தவனும, நற்கதி ய டையாரென்று முன்னர் சாதித்தமையால், இறப்போன் எந்த இடத்தில் எப்படி இறத்தல்வேண்டும். தானங்களெல்லாம் எங் ஙனம் செய்தல்வேண்டும். செய்யப்படும் தானங்களுக்குப் பயன் யாது? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண் டும என்று பிரார்த்தித்தலும, ஸ்ரீபுருஷோத்தமன் வைனதேயா நன்கு வினவினை? மாயந்தவனைக்குறித்துச் செய்யவேண்டிய வ ற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றும கேண்மோ, புத்திரனைப் பெருதவனுக்கு எவ்வுலகினும இன்பமில்லை. இகத் திலும, பரத்திலும, இன்பம வேண்டினவன், தருமமும, தவமு மசெய்து சற்புத்திரனைப பெறுதல்வேண்டும். தருமமும தவமு ம செய்யானாயின், மனைவியாயிற்றில கருப்பமதரியாது. தரிப்பி னும் பத்துமாதம நிரமபுமுன்னரே கரைந்துபோகும். கருக்கரை ந்தால் புருஷனுக்கு நற்கதிகிடையாது. சற்புத்திரனைப் பெற்ற வனே எவ்வுலகினும நன்மைபெறுவன். ஓ கருடா ! கருமங்கள் செய்யத் தொடங்குமுன்னரே குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவ லகால் துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்டுப பினபுஎக்கரு மமும் செய்தல்வேண்டும. அங்ஙனம சுத்திசெய்யாமல் கிரியை செய்யின் அரக்கரும பூதபபிரேதபைசாசரும. அவ்விடமவந்து கருமம முற்றுப் பெருவண்ணம விரோதம்செய்வர். சுத்திசெய்த ஸ்தலத்தில் கருமமசெய்யின் தேவர்களெல்லாரும அங்கண்வந் து முற்றுவிப்பர். மரித்தவனுக்குத் தாயமைசெய்யாத இடனில் கருமம்செயயின, அது சிறிதும பயன்படாமல் அவன்நரகமேசே ர்வன். எள்ளு எமது () வேரினின்று உண்டானமையால், மிகப் பரிசுத்தமாயது, அதனைக் கண்டால் அசுரரும, பூதபபிரேத பை சாசர் முதலியோரும், வெருண்டோடுவர். அவ்வெள் கருப்பும, வெளுப்பும என இருவகைத்து எந்த நிறமுள்ள எள்ளையேனும் தானங்களோடு சேர்த்துக்கொடுப்பின், அதிகம் பயனுளதாகும் சிராத்தத்தில் கறுப்பு எள்ளைச் சேர்த்தால் பிதிர்தேவர் அதிக

() வேர்—வேர்வை,

முளமுவப்பர். குசைப்புல் ஆகாயத்திலுண்டாயது. அத்தருப்பையின் இருகடையிலும் பிரமனும், சிவனும், அதனடுவில் ஸ்ரீஹரியும இருக்கின்றனர். தருப்பையில்லாமல் சிராத்த முதலிய கருமங்களொன்றும் செய்யலாகாது. பிராமணருக்கும, மந்திரத்துக்கும, தருப்பைக்கும, அக்கினிக்கும, திருத்துழாய்க்கும நின்மாலியதோஷமில்லை. உபயோகப்படுத்திய தருப்பையையே மீண்டும உபயோகப்படுத்தலாம ஏகாதசிவிரதமும, திருத்துழாயும, பகவத்கீதையும, பசுவும, பிராமணபத்தியும, ஸ்ரீஹரி சரணமும, சமசார சாகரத்தைக கடப்போருக்கு நல்ல தெப்பமாகும. மாய்வோன் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்தில் குசைப்புல் பரப்பி எள்ளிறைத்து அப்பள்ளியில் சயனஞ்செய்து, தருப்பையையும, திருத்துழாயையும கரத்தில்கொண்டு, மெய்ஞ்ஞானங்களை வாயாரப் புகன்றவாறே துஞ்சுவனேல் அயனாதியருக்கும அரிய நிதிசேர் இன்பவீட்டாகிய மமுலகுசாரவன். மாயகின்றவன் தருப்பசயனத்தில் குப்புறக் கிடக்கலாகாது. முதுகுகீழுறவே பள்ளிகொள்ள வேண்டும். உயிர் நீங்குமுன்னமே திருகரங்களாலேயே தானங்களெல்லாம கொடுத்தல் வேண்டும. உப்புத்தானம செய்யின் மிகவிசேடமாம. அவ்வுப்பு விஷ்ணுலோகத்தில உண்டானமையால் அதற்கு அதிகம் மகிமையுண்டாயிற்று. மரித்தவன உப்புத் தானத்தால் சுவாக்கலோகம சேர்வன். என்றருளிப் பின்னும சாற்றுகின்றனன்.

பதினேழாம அத்தியாயம - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகள் திருவடிகளேசரணம்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் ஓ அருந்தவர்களே! பரமாத்துமன் வேதவுருவனைப்பார்த்து ஓ கருடா! தானங்கள் செய்யவேண்டிய விதத்தையும, அத்தானங்களால் வரும்பயனையும், கூறுகின்றும் கேண்மோ தானங்களிலெல்லாம பூருத்தித்தானம மகாதானமாகும. அற மேரு நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையுமுற்ற அறிந்த

பார்ப்பார் பூணூலும் பூணூலுக்குப் பருத்தியேதுவாகையின், அதுமிக விசேடமாயிற்று. பருத்தித்தானஞ்செய்யின் மகருஷிகளும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களும், உளமுவப்பார்கள். பருத்தித்தானஞ்செய்தவன் வாணாள் முடிந்தகாலை சிவலோகம் சார்ந்து அங்கண்வசித்துப் பின்பு சகலகுணசம்பன்னனாய், அழகிய மேனியுடையவனாய், மகாபலிஷ்டனாய், உலகாளும் அரசனாய், தீர்க்காயுளானாய், புவியிற்பிறந்து யாரும்போற்ற நெடுங்காலம் வாழ்ந்து சுவர்க்கலோகஞ் சேர்வன். திலதானமும், கோதானமும், பூதானமும், சுவர்ணதானமும், தானியதானமும், செய்யின் மகாபாபங்களெல்லாம் உடனே நசிக்கும். திலதானமும் கோதானமும், மகாதானமாகும். அவ்விரண்டும் மகா பாவங்களையெல்லாம் போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும், சாமானிய பிராமணருக்குக் கொடுக்கலாகாது. உத்தம பிராமணருக்கே கொடுத்தல்வேண்டும். ஸ்திரிகளுக்கும், தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கும், அம்மூன்றையும், வெறுமனே [illegible]மாய்க் கொடுக்கலாமேயல்லது. தானமாய்க் கொடுக்கலாகாது. தானங்கள் செய்வதற்குச் சீவன் மரிக்குங்காலமும், கிரகணகாலமும், உத்தமகாலமாகும், ஓ வைனதேயா! எந்தமனிதனும் தான் இனி [illegible] தான தருமங்களைச் செய்துகொள்ளுதல்வேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்ய விரும்புவோனுக்குப் புத்திரன் இருப்பானேல், அவனுடைய சம்மதம் பெற்றுக்கொண்டு தானஞ் செய்தல்வேண்டும். மரிக்குங் காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியும், கோவும், தானஞ்செய்யின் மிகவிசேடமாம். திலமும், இரும்பும், தானஞ்செய்தால், யமனை உவக்கின்றான், லவணதானஞ்செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு யமனிடத்தில், அச்சமுண்டாகாது. பருத்தித்தானஞ்செய்தால் யமதூதர்களிடத்தில் பயமுண்டாகாது. பருத்தித்தானத்துக்கு முன்னே சொன்னது தவிர இந்தப் பலனுமுண்டு. தானியதானஞ் செய்தால் கூற்றுவனும், தூதர்களும், சந்தோஷித்துச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவர்ண தானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும், பாபங்களெல்லாம் நசிக்கும் என்று முன்னமே ஓதினேம். மரிப்போன் எம்மைத் தியானித்து

எமது நாமத்தையே உச்சரிப்பனேல், அவன் நிரதிசய இன்பமிடாகிய நமமுலகுசார்வன். தந்தை இறந்த பின்பு அவனுக்குப்புத்திரன் கயாசிராத்தம செய்தலினும தந்தை மரிக்குங்காலத்தில் புத்திரன் நீக்கவேயிருந்து தான தருமங்கள் செய்வித்தலே உத்தமமாகும். குடாரமும, முசலமும, சுரிகையும, இருப்புத்தண்டமும், காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும, பொதுவாய் இரும்பு அவனுக்கு ஆயுதமாகும. அதனாலேதான் மரிக்கும் காலத்தில் இருமபுத்தானம செயயின் யமன் உவப்பனென்று கூறினேம். அல்லதூஉம யாவன் இறக்கும்போது எந்தக்கிருகத்தி இரும்புத் தானம செய்யபபடுகின்றதோ அந்தமனைக்கண் நமன் அடிவைக்கவும அஞ்சுவன். இறப்பவன் யாவனாயினும, இருமபுத்தானம்செய்தல்வேண்டும. அத்தானம்செய்தால், சண்டாமிருகன, ஔதும்பரன், சமபரன், சார்தூலன் முதலிய யமதூதர் திருப்தியடைவர். ஓ கருடா! சீவருடைய கால்முதல் தலைபரியந்த முள்ள அங்கங்களில் பிரம ருத்திரேந்திராதிதேவரும, ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானும, இருக்கின்றனர். தாயும-தந்தையும-குருவும-சுற்றமும, சீவருக்கு விஷ்ணுவேயன்றி மற்றொருவரும இலர். "சர்வம விஷ்ணுமயம ஜகத" என்ற வாக்கியத்தை நீ உணர்ந்திருக்கின்றாயே, பிருதிவியும, அப்புவும், தேயுவும, வாயுவும, ஆகாசமும், சுவர்ணமும, தானியமும, தேனும, நெய்யும், கோவும, யாகமும, பிராமணரும, அஜநங்கரேந்திராதி தேவர்களும, ஒன்றனைக் கொடுக்கின்றவனும, வாங்குகின்றவனும், பின்னும் யாவும், யாரும், யாமேயன்றி மற்றொருவரும அலர். பிரம ருத்திரேந்திராதியோர் புரியும கருமங்களுக்கும பலதாதா தாமே. சீவன் பூர்வம்செய்த கருமத்தை அநுசரித்துப் பாபபுண்ணியங்களில் புத்தியை நாட்டச்செய்கின்றேம். புண்ணியஞ் செய்தவன் சுவர்க்கம புகுவான். பாபமசெய்தவன் நரகம புகுவான் என்றருளி இன்னும் நவின்றருளுகின்றனன்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர் மாதவர்களே! பின்னர் சகத்காரணனாகி யபகவான் கருடா! எம்மை யாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமஞ்செய்வோன் அதிகபுண்ணியமடைவன். மாய்ந்தசீவனைக்குறித்துப் பூமிதானஞ் செய்யின், தானஞ் செய்யும் பூமி எத்தனை யடியுள்ளதோ! அத்தனை யாண்டுகள் அச்சீவன் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பன். மராடி தானஞ்செய்யின் குதிரைமீதேறி நல்லுலகு சேர்வோனென்பது மாத்திரமன்று மார்க்கத்தில் முள் முதலியவற்றால் துன்பமுமடையான். குடைத்தானஞ் செய்யின் நிழலுள்ள வழியில் செல்வோனாதல் மாத்திரமோ மழையாலும் இன்னலுறான். தீபதானஞ் செய்யின் முன்னே புகன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாசத்தோடு செல்வன். ஐப்பசி, கார்த்திகை, மாசி ஆகிய மூன்று மாதங்களிலேனும், சதுர்த்தசியிலேனும், பௌர்ணமியிலேனும், மரித்ததினத்திலேனும், தீபதானஞ்செய்தல் விசேடமாம். மரித்ததினமுதல் ஓராண்டுவரையிலும், நாள்தோறும் தீபதானஞ்செய்யின், மாண்டவன் மேடுபள்ளமில்லா நல்லநெறியூடு யமபுரிசார்ந்து, தன் குலத்தோர் அப்புரியில் இருப்பரேல் அவரையும் நல்லுலகுசேர்த்துத் தானும் நற்கதியடைவன். தீபதானத்தின் மகிமை சிறிதன்று. பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும், வடக்குமுகமாயேனும். கிழக்குமுகமாயேனும், தீபம் வைத்தல்வேண்டும். தீபதானஞ் செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாயத் தீபத்தை வைத்துக்கொடுத்தல் வேண்டும். இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுள தென்பதைக் கடைப்பிடித்தவன் மேற்சொன்ன தானங்களையெல்லாம் தானே தனக்குச் செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புஸ்தாலியும், சுயம்பாகப்பொருளும், தானஞ்செய்யின் மரித்தவன் மார்க்கத்தில் இனிதாய்ச்செல்வன். அரிசியும், திலதமும், பதின்மூன்று கடமும், மோதிரமும், குடையும், விசிறியும், பாதரக்ஷையும், அவசிய

தானம் செய்தல்வேண்டும். கரியும், பரியும், தானம் கொடுப்பின், விசேட புண்ணியமுண்டாகும். எருமையேற்றை அதிகப் பொருளோடு தானம் கொடுப்பின் மிகவிசேடமாம். வெற்றிலை, பாக்கும், புஷ்பமும் தானஞ்செய்யின் யமதூதர் சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தார். வஸ்திரதானஞ் செய்யின் காரணக்கறுத்த மேனியும், பிறையென இருகடையிற் பிறக்கும் எயிறும், செம்மயிரும், அச்சந்தரு ரூபமுமுடைய யமதூதர் சீவனுக்குமுன் நல்லுருவத்தோடு தோன்றுவர் எனறருளினன். கருடபகவான் வைகுந்த நாதனைத் தொழுது, அயனரனுக் கரியோனே! அடியார்க் கெளியோனே! சரீரத்தினின்று உயிர் எங்ஙனம் நீங்கும், திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்னலும், சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான் வைனதேயா! கண்வழியாலேனும், காதுவழியாலேனும், நாசிவழியாலேனும், வாய்வழியாலேனும், மயிர்க்கால்வழியாலேனும், உயிர் நீங்கும். ஞானிகளுக்குக் கபாலம்விண்டு உயிர்நீங்கும். பாபிகளுக்கு அபானமார்க்கமாய்ச் செல்லும், உயிர் நீங்கியவுடன் காஷ்டம்போலச் சரீரங்கிடக்கும். தேகம் பஞ்சபூதாத்மகமாதலால், பிருதிவி மண்ணிலும், அப்புப் புனலிலும், தேயு அக்கினியிலும், வாயு காற்றிலும், ஆகாசம் ஆகாயத்திலும் லயமாகும். காமமும், குரோதமும், லோபமும், மோகமும், மதமும், மாச்சரியமுமாகிய ஆறும், கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் சரீரத்தில் திருடர்போல உறைகின்றன. உயிர் நீங்கும்போது அவ்விந்திரியங்கள் மனத்தோடொன்று சேரும். தனது கருமத்தாலேயே மறுசன்மமடைகின்றனன். பழைய வீடுடையோன் பொருள் சம்பாதித்து நல்ல புதுமாடமகட்டி, அதிற்குடி புகுமாறுபோலப் புண்ணியஞ்செய்த சீவன் வாணாள் முடிந்தபின்பு இந்திரியங்கள் ஐந்தும் அமைந்த ஒரு திவ்விய தேகமடைகின்றான். மல மூத்திரங்களும் கட பிர்த்தங்களும் ஊனும் வசாசலமும் நரம்பும் எலும்பும் மெய்யோடு தங்கப்படுகின்றன. ஓ கருடா! சீவன் மரிக்கும் விதம் இது. மீண்டும் பிறக்கும் விதத்தையும் புகல்கின்றோம் கேண்மோ. பல நரம்புகளோடு ஸ்தம்பாகிருதிபோல இராநின்ற ஒரு பெரிய நரம்புற்றதும் இந்திரியங்கள் பொருந்தியதும் காம-குரோத-லோப-மோக-மத மாச்சரிய

மாகிய உட்பகைகள் கூடியதும காமக்குரோத 0 ராகத்துவேஷங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும மாயையோடு கூடியதுமாகிய தேகம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உறுதியாய் உள்ளதாகும, சமஸ்த லோகங்களும சமஸ்த தேவர்களும தேகத்தில் இருக்கின்றனா என்றருளினன.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகா நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் பரமபதநாதனைத் தொழுது, சாவலோக சரணியா! தோல், நரம்பு, எலும்பு, இரத்தம, மாமசம, தலை, கை, கால், நா, நாசி, இரகசிய பிரதேசம, நகம, மயிா, முதலியவைகளால பரவப்பட்டு இந்திரசாலமபோலத் தோன்றுகின்ற சரீரம எங்ஙன முண்டாகின்றது சாதித்தருளலவேண்டுமெ என்னவும, உலகம யாவையும படைத்தவனைப படைத்த பரந்தாமனா காசியபதனயா கருடருக்கு உடலினை விஸ்தாரமாயச் செப்புகின்றும. பயிஷ்டையான பெண்கள் நாலு தினவரையிலும, மனைக்குப புறம்பே இருக்கவேண்டும. முன்னொரு காலத்தில் தேவேந்திரன விருத்திராசுரன் என்றவனைக் கொன்றமையால், அவனைப பிரமஹத்திதோஷம பிடித்தது அவவிந்திரன பிரமனைவணங்கி அடியேன் உற்றதுயரை நீக்கும என்று இரந்தனும. அப்பிரமதேவன மகபதியைப பிடித்த பிரமஹத்தி தோஷத்தை நான்கு பாகமாய் பகுப்புசெய்து ஒரு பாகத்தை ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுத்து ரசஸ்வலையாகுமபோது அப்பெண்கள் மாட்டு அத்தோஷம அணுகுமாறு வியபித்தனா. ஆதலால் பயிஷ்டையான ஸ்திரீயை நாலுதினவரையிலும, ஒருவரும பாாக்கவுமாகாது. பாாத்தால் மகாபாவம் வந்தடையும பயிஷ்டையானவள் முதல்நாள் சண்டாளஸ்திரீயைப போல்

0 ராகம்—இச்சை.

ள். இரண்டாநாள் பிரமகத்தி செய்தவளை யொப்பாவாள். மூன்றாநாள் ஆடை ஒலிப்பாளைப் போல்வாள். நான்காநாள் புலையாடிய பின்பு சிறிதுபரிசுத்தளாவள். ஐந்தாநாள் கிருக கிருத்தியங்களுக்கெல்லாம் உரியளாய்ச் சுத்தளாவள். பயிஷ்டையான ஆறுநாள்முதல் பதினெட்டுநாள் வரையிலும் உள்ள இரட்டைநாள ஏழில இரவில் புணர்ந்தால், புருஷப் பிரஜையுண்டாகும். ஐந்துதினமுதல் பதினெட்டுத் தினமவரையிலுமுள்ள ஏழு ஒற்றைநாளில் புணர்ந்தால், ஸ்திரீ பிரஜை யுண்டாகும். ஆதலால்ஆண்மகவு பெறவிரும்பினவன் தன்மனைவியை இரட்டைநாளிலேயே சேர்தல்வேண்டும். நான்கு தினத்துக்குமேல் பதினெட்டு நாள்வரையிலும், இராக்காலத்தில் இரட்டைநாளில கருப்பம் தரித்தால் குணவானாகவும், ஐசுவரியவானாகவும், தர்மிஷ்டனாகவும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்தி யுடையவனாகவும், புத்திரன் பிறப்பான். பயிஷ்டையான நான்கு திவசத்துக்குமேல் எட்டுநாட்குள்ளே பெரும்பான்மை கருப்பம் தரிக்கும் ரசஸ்வலையான ஐந்தாநாள ஸ்திரீகள் பாயசம் முதலாகிய மதுர பதார்த்தங்களையே யுண்ணுதல் வேண்டும். காரமான பதார்த்தங்களை அருந்தலாகாது. ஸ்திரீ புருஷர்கள் சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலமாகிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களைத் தாரணஞ்செய்து கொண்டு குளிர்ந்த மெய்யினர்களாய், சித்தத்தில் அதிகமோக முடையவர்களாய்ச் சேர்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் இருவருஞ்சேரின், சுக்கில சோணிதங்களால் ஸ்திரீவயிற்றில் கருத்தரித்துச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல அக்கரு விருத்தியாகும். மன்மதனும், மனமும், ஒத்தகாலத்தில் இருவராலும் விடப்படும். சுக்கில சோணிதங்களில், சுக்கிலம் அதிகமானால் ஆண்மகவும், சோணிதம் அதிகமானால் பெண்மகவும் பிறக்கும். சுக்கில சோணிதங்களிரண்டும், ஏறக்குறைவின்றிச் சமமானால் அலிமகவு பிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின் புணர்ந்த ஐந்து திவசத்தில் கருப்பப்பையுள் ஒருகுமிழி யுண்டாகின்றது. பதினான்குநாளில் அது சிறிது தசையால் பெருக்கின்றது. இருபதாநாளில் பின்னும் சிறிது தசை உண்டாகின்றது. இருபத்தைந்தாநாளில் பின்னும் சிறிது புஷ்டியாகின்றது. ஒருமாதத்தில் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கை யுண்டாகின்றது. இரண்டா மாதத்தில் தோல் உண்டாகின்றது. மூன்றாமாதத்தில் நரம்பு உண்டா

கின்றது. நான்காம் மாதத்தில் மயிரும் புறவடியும் உண்டாகின்றன. ஐந்தாமாதத்தில் காதும், மூக்கும், மார்பும், உண்டாகின்றன. ஆறாமாதத்தில் கழுத்தும், சிரசும், பல்லும் உண்டாகின்றன. ஏழாமாதத்தில் ஆண்மகவாயின் ஆண்குறியும், பெண்மகவாயின் பெண்குறியும் உண்டாகின்றன, எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவயவங்களும், உண்டாக்கிச் சீவனும் பிரவேசிக்கின்றான். ஒன்பதாமாதத்தில் சீவன் சுழுமுனையென்னும் நாடியின் மூலத்திலிருந்து பூர்வசன்ம கருமங்களை நினைத்துச் சன்மம் வந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்துப் பத்தாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்.

கருடா! பஞ்சபூதாத்மகமாகிய தேகம் பஞ்சேந்திரியங்களாலும், பத்துநாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பிராண, அபான, வியான, உதான, சமான, நாக, கூர்ம, கிருகர, தேவதத்த, தனஞ்சய என்னும் பத்து வாயுக்களோடு கூடியும் இருக்கின்றது. அல்லதூஉம் அசரீரம் சுக்கிலம், எலும்பு, நீர், மயிர், அரத்தம் என்னும் ஆறுகோசமுடையதாகியும் இருக்கின்றது. நரம்புகளினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூலசரீரத்தில் தோலும், எலும்பும், மயிரும், மாமசமும், உகிரும், பிருதிவியினது குணமாகின்றன. வாயில் உண்டாகின்ற நீரும், மூத்திரமும், சுக்கிலமும் ஊனீரும், புண்ணீரும், அப்புவினது குணமாகின்றன. பசியும்-தாகமும்-நித்திரையும்-சோம்பலும்-காந்தியும் தேயுவினது குணமாகின்றன, இச்சையும்-கோபமும்-வெட்கமும் - பயமும் மோகமும்-அங்குமிங்கு மோடுதலும்-சுழலுதலும்-கைகால் மடக்குதலும்-நீட்டுதலும்-ஒருவினை செய்யாமலே யிருத்தலும் வாயுவினது குணமாகின்றன. சப்தமும்-எண்ணமும் - கேள்வியும் கம்பீரமும்-சத்தியமும்-ஆகாயத்தினது குணமாகின்றன. காதும்-கண்ணும்-மூக்கும்-நாவும் தொக்குமாகிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களாகும், இடை-பிங்கலை-சுழுமுனை-என்னும் மூன்று பெரியநாடிகளும், காந்தாரி-கஜசிம்மை-பூஷை-யசசு-அலம்பு - குகு விசாகினி என்னும் ஏழு நாடிகளும் சரீரத்தில் முக்கிய நாடிகளாகின்றன. சீவன் உண்ணும் சோறு முதலியவற்றை மேற்சொன்ன வாயுவே அந்தந்த இடங்களில் சேர்க்கின்ற வயிற்றில் அக்கினிக்குமேல் புனலும், அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும் இ

ருக்கின்றன. அவ்வக்கினியை வாயு ஊதி விருத்திசெய்யாநின்றது. சரீரமானது மூன்றரைக்கோடி ரோமங்களும் முப்பத்திரண்டு பற்களும, இருபதுநக உகிர்களும, இருபத்தேழுகோடி கேசமயிர்களும, ஆயிரம பலம தசையும், நூறுபலம் இரத்தமும், பத்துப்பலம மேதசும பத்துப்பலம தொக்கும், பன்னிரண்டுபலம் மச்சையும மூன்றுபலம் முக்கிய இரத்தமும கபமும் மலமும் மூத்திரமும கூடி முடிந்திருக்கின்றது. அண்டத்தி லுள்ளவையெல்லாம தேகத்தி லிருக்கின்றன. உள்ளங்கால் அதலமென்றும், கணைக்கால் விதலமென்றும முழந்தாள் சுதலமென்றும், அதற்குமேல் தலாதலமென்றும், ஊருதலாதலமென்றும், குக்யம் ரசாதலமென்றும, இடை பாதாளமென்றும, நாபி பூலோகமென்றும், வயிறு புவர்லோகமென்றும், இருதயம சுவர்லோகமென்றும, தோள மகோலோகமென்றும, முகம ஜனோலோகமென்றும்,நெற்றி தபோலோகமென்றும், சிரசு சத்தியலோகமென்றும, சொல்லப்படும். திரிகோணம் மேருகிரியென்றும கீழ்க்கோணம் மந்தர பர்வதமென்றும், அக்கோணத்துக்கு வலப்பக்கம கைலாயமென்றும், இடப்பக்கம் இமாசலமென்றும், மேற்பாகம்நிஷதபருவதமென்றும். தென்பாகம கந்தமாதனமென்றும், இடது உள்ளங்கையிலுள்ள ரேகை வருணபருவதமென்றும சொல்லப்படும். எலும்பு ஜம்புத்தீவு என்றும், மேதசு சாகத்தீவு என்றும,தசை குசத்தீவு என்றும், நரம்பு கிரௌஞ்சத்தீவு என்றும, தொக்கு சால்மலித்தீவு என்றும், மயிர்த்திரள் பிலக்ஷத்தீவு என்றும, உகிர் புஷ்கரத்தீவு என்றும, சொல்லப்படும். மூத்திரம் உப்பு வேலையென்றும, க்ஷீரம் பாற்கடலென்றும், கபம்சுரா சிந்துவென்றும், மச்சை நெய்ச்சமுத்திரமென்றும, வாய்நீர் கருப்பங்கடலென்றும் இரத்தம் ததி வேலையென்றும், வயிறுண்டாகும் மதுரப் புனல் சுத்தோதக சிந்துவென்றும் சொல்லப்படும். சரீரத்தில் இரண்டு சக்கரங்களுள அவற்றில் நாதசக்கரத்தில் சூரியனும், பிந்து சக்கரத்தில் சந்திரனும், நேத்திரங்களில் அங்காரகனும், இருதயத்தில் புதனும்; வாக்கில் சுர குருவும்; சுக்கிலத்தில் சுக்கிரனும்; நாபியில் சனியும்; முகத்தில் ராகுவும்; காலில் கேதுவும்; இருக்கின்றன. ஓ கருடா! மனிதனுடைய சரீரத்திலே பதினான்குலோகங்களும்; சப்தகுலாசலங்களும்;'தீவுகளும்; நவக்கிரகங்களும்; இரா

கின்ற வகையைச் சொன்னோம். சீவன் கருப்பவாசம் செய்யும்போது தானே அச்சீவனுக்கு ஆயுசு இவ்வளவென்றும்; இன்ன வித்தை இவ்வளவென்றும்; போகமும்; யோகமும் இவ்வளவென்றும்; இன்னகாலத்தில் இன்னவிதமாய் மரணமுண்டாகத் தக்கதென்றும்; பூர்வகருமத்தை யனுசரித்து பிரமன் விதிக்கின்றனன். ஆகையாலே தீர்க்காயுளும் உயர்ந்த வித்தையும் போகமும் யோகமும் மற்றயாவும்; மறுசன்மத்தில் ஒருங்கெய்தும் பொருட்டுச் சீவன் நற்கருமங்களை செய்தல்வேண்டுமென்று சாஸ்திரஞ்சாற்றுகின்றது. சீவன் பூர்வசன்மத்தில் செய்த கருமபலனையே மறுசன்மத்தில் அடைகின்றனன் என்பதில் ஐயப்பாடு சிறிதும் இலது. கருடா! உலகதன்மையினைப் பொருட்டு நினக்கு யாவும் புகன்றோம். இன்னும் வினவுவதுளதேல் அதனையும் செப்புகின்றோம் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.

இருபதாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளேசரணம்,

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி மகாருஷிகளை நோக்கி ஸ்ரீஹரிநாராயணனே பகவான் அநுக்கிரகம் செய்யலும்; வேதவுருவனைய கருடபகவான் கண்ணனைத் தொழுது; ஐயா சுவாமி! யமபுரி யாண்டையது; அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தின் பெருமையை அடியேனுக்கு மெய்ம்மை விஸ்தாரமாய்ச் சாற்றியருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன், அயனாலுங்கரிய எம்பிரான் கலுழனைப் பார்த்து வைனதேயா! முன்னமே அதன் பெருமையை நவின்றிருக்கின்றோம். நீ வினவினமையால்; எஞ்சியவற்றை இப்போது புகலுகின்றோம் கேட்டி. யமன் புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் சிலபாகம் உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக் காந்திக்கொண்டிருக்கின்றன. சிலபாகம் இண்டை முட்களாலும்; தீக்கொள்ளிகளாலும், நிறைந்திருக்கின்றன. சில பாகத்தில் பொறுக்கவொண்ணாக் குளிர் இருக்கின்றது. பூலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும் எண்பத்தாறாயிரங் காதவழியுளதென்று முன்னமே சொன்னோமே! அத்தனை காதவழியிலும்; பாபஞ்செய்த சீவனுக்கு மரத்தினிழலும்;

பருகநீரும்; சிறிதும்கிடைக்கா. பாபிகளுக்கு யமலோகமும் அதற்குச் செல்லும் மார்க்கமும் மிக்க கொடுமையாகவே இராநின்றன. ஓ கருடா! இனி யமலோகத்தின் தன்மையைச் சொல்லுகின்றேன். தென்திசைக்கும்; நிருதி திசைக்கும்; நடுவில் யமபுரி வச்சிரமயமாயும்; தேவா அசுரர் முதலியோரால் சிதைக்கத் தகாததாயும் இராநின்றது. அப்பட்டணத்து நடுச்சதுரமாய நூறுயோசனை விஸ்தார முள்ளதாயும்; இருபத்தைந்து யோசனை யுயர முள்ளதாயும் அநேக சாளரங்கள் உடையதாயும்; துகிற்கொடிகளாலும்; முத்துக்கோவைகளாலும்; தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டதாயும்; சுவர்ணமயமாயும்; தர்மராசனுடைய அரண்மனை இருக்கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்து யோசனை அகல நீளமுள்ளதாயும். அநேக ஆயிரம் வைரத்தூண்கள் உற்றதாயும்; சைத்திய சௌரப்பியமுள்ளமென காற்று இயங்குவதாயும் எப்போதும் ஆடலும் பாடலும் உடையதாயும் ஒரு திவ்வியமண்டபம் இராநின்றது. அம்மண்டபத்தில் தூதர்கள் கரங்குவித்து ஓர்புறம் நிற்கவும் ரோகங்களெல்லாம் கோர ரூபத்தோடு அவ்வாறே ஒருபுடை நிற்கவும் கண்டவர் அஞ்சும்படியாகிய ரூபத்தோடும் உபயோகத்தோடும் சமன் வீற்றிருக்கின்றனன். அவன் வீற்றிருக்கும் அம்மண்டபத்தின் பக்கலில் இருபத்தைந்து யோசனை யகல நீளமும் பத்துயோசனை உயரமும் உள்ளதாய் பலவித அலங்காரமுடையதாய் சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனை யிருக்கின்றது. அந்த மனையில் ஒரு திவ்விய மண்டபத்தில் சித்திரகுப்தன் வீற்றிருந்து சமஸ்த சீவர்கள்செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சிறிதும் விடாமல் கணக்கெழுதுகின்றான். அவன் எழுதுவதில் சிறிது பிசகும் உண்டாகாது. அச் சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கீழ்ப்புறத்தில் சுரத்துக்கும்! தென்பக்கத்தில் சூலையோடு வசூரிக்கும்! மேற்பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அசீர்ணத்துக்கும் அருசிக்கும் வடபக்கத்தில் வயிற்றுவலிக்கும்! வடகிழக்கில் தலைவலிக்கும்! தென்கிழக்கில் மயக்கத்துக்கும்! தென்மேற்கில் அதிசாரத்துக்கும்! வடமேற்கில் சன்னிக்கும்! கிருகங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ரோகங்களெல்லாம் யமனுடைய உத்தரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அம்மனைகளில் வசிக்கின்றன.

ஏ கருடா! அவ்யமனுடைய அரண்மனைக்குத் தென்பக்கத்
தில் பாபஞ்செய்த சேதநர்களைத் தூதர்கள் பலவிதமாய் இம்சிக்
கின்றார்கள். சில சிலரை உலக்கையால் புடைக்கின்றனர். சில
ரை ஆயுதங்களினால் சிதைக்கின்றனர். சிலரைச் சுரிகையால் சீ
வுகின்றனர். சிலரைச் செக்கில்போட்டு அரைக்கின்றனர். சிலரை
இருப்புச் சலாகைபோற் கோத்துப் பெருந்தழலில் வாட்டுகின்ற
னர். வைனதேயா! ஒரு ஆண்பாவையும் ஒருபெண்பாவையும்
செய்வித்துச் செய்யப்பட்டு அக்கினியால் எப்போதும் தப்தமாயி
ருக்கின்றன. தூதர்கள் பரஸ்திரீகமனஞ்செய்த சிலரை நோக்
கிப் பாபிகாள்! தருமமும் மானமும் பாராமல் பிறமனைவியை
யாப் புணர்ந்ததற்கு வந்தபயன் இஃதென்று அதட்டிச்சொல்லி
அப்பெண் பாவையோடு ஒன்றுசேர்ப்பர். பரபுருஷனோடு சேர்
ந்த ஸ்திரீகளையும் அவ்வாண்பாவையோடு அங்ஙனமே சேர்ப்பர்.
விநதை புத்திரா! புருஷன் தனதுஸ்திரீயையன்றிப் பரஸ்திரீ
யைப் புணர்வதற்கும் ஸ்திரீ தனது புருஷனையன்றிப் பரபுரு
ஷனைக் கூடுவதற்கும் யமலோகத்தில் உள்ளதாகிய தண்டனையை
ப்பார்ப்பாய். இங்ஙனம் கொடிய தண்டனையுள்ளதாயிருக்கவும். ஸ்
திரீ புருஷர்களில் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்போரைக் காண்டல்
அரிதாயிருக்கின்றதே. சிலரைக் கருமலைப்போல ஆலையில்
கொடுக்கின்றார்கள். சிலரை நரகங்களில் தள்ளிப் பாதாளங்கா
றும் அழுத்துகின்றார்கள். கடன்வாங்கி மீண்டும் கொடாத சில
ரைக் கொடுத்தவனுக்குக் கடனைக்கொடாமல் வன்கண்மைபே
சினீரோ என்று முனிந்து புடைக்கின்றனர். பாபிகள்படுந்துயரை
விரித்துச்சொல்லுதலால் பயன் என்னை? இன்னான் தருமிஷ்டன்
இன்னான் அதருமிஷ்டன்? இன்னான் சுவர்க்கம் புகுகின்றவன்,
இன்னான் நிரயம்புகுகின்றவன் என்று அவரவர் ஒழுக்கத்தாலே
உணரலாகுமே. தருமஞ்செய்தவனே சுவர்க்கம் புகுவானென்ப
து திண்ணமாகலால் யாவரும் தருமமே செய்தல் வேண்டும்
என்று கூறிப் பின்னும் அருளுகின்றனன்.

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் மகாமுனிவர்களே! கேண்மின. அகாரவாச்சியன் வேதவுருவனைப்பார்த்துக் கருடா! சிலதருமங்களைச் சொல்லுகின்றும் கேண்மோ. மானிடர் கிருதயுகத்தில் மாதவஞ்செய்தல் உத்தமமாயது. திரேதாயுகத்தில் தியானஞ்செய்தல் உத்தமமாயது. துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள்செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்தில் தானஞ்செய்தலே உத்தமமாயது. இல்லறத்தி லிருக்கின்றவனுக்கு எந்தயுகங்களிலும் யாகாதிகருமங்கள்செய்தலும், கோயில்-குளங்கள்-சத்திரம்-தோட்டமுதலியவற்றை உண்டாக்கித் தருமஞ்செய்தலும் அதிதி யாராதனஞ் செய்தலுமே உரியவாகும். இல்லறத்தி லிருக்கின்றவன் தனது தாயாதிகளில் யாரேனும் மரித்தால் அவனைக்குறித்துத் தருப்பணஞ் செய்தல்வேண்டும். மாய்ந்தவன் அப்புனலைப்பெற்று மகிழ்கின்றான். மூன்று சிறுகற்களை கயிற்றினால்கட்டி நாற்சந்தியில் இறந்த தினமுதல் மூன்று நாள் இரவில் எரிதல்வேண்டும். சஞ்சயனஞ் செய்தபின்பு தாயத்தார் எல்லாரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணஞ் செய்தல்வேண்டும். முதல் மூன்று வருணத்தாராகிய பிரம-க்ஷத்திரிய-வைசியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணஞ் செய்யலாம். பிரம-க்ஷத்திரியருக்கு வைசியன் செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச்செய்யலாம். பிராமணன் தன் மரபோர்க்கன்றி மற்ற குலத்தாருக்கு ஒன்றும் செய்யலாகாது. சூத்திர சவத்தோடு பிராமணன்சுடுகாட்டுக்குப்போனால், அப்பாப்பானுக்கு மூன்றுநாளைக்கு ஆசௌசமுண்டு. மூன்றுநாள் கழிந்தபின்னர் அவ்விப்பிரன் காவேரிஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனாதல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கருமஞ் செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது. இறந்தவனுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துரைத்தல்வேண்டும். யமனைக்குறித்தும் ஸ்தோத்திரம் செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்களிலேபோடப்படும் பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச் சரீரமுண்டாகின்றமையால் பத்துநாட் கிரியையும் தவிராது செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்கிரியை செய்யாவிடின் மாய்ந்தவன் சரீரம

—ருந்துவன், தனுர்வேத முணாந்த ஒருவில்லாளன்
வைத்து வாளியெய்வானேல், அவ்வாளி அக்குறியில் பிறழ
யாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகளுணர்ந்த சற்புத்திரன், மரித்
த தாய்தந்தையரைக் குறித்துச் செய்யும் கருமபலன் அவரைத்
தவிராமல் அடையும், மரித்தசீவன் மூன்றுநாள் நீரிலும், மூன்
றுநாள் அக்கினியிலும், மூன்றுநாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள்
கிருகத்திலும, வசிப்பன். முதல் நாளிலும், மூன்றாநாளிலும், ஐ
ந்தா நாளிலும, ஏழா நாளிலும, ஒன்பதா நாளிலும, பதினொன்
றா நாளிலும், நவசிராத்தம செய்தல வேண்டும். முதல்நாளில் எ
ந்த இடத்தில் தருப்பணம் முதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அந்
த இடத்திலே தானே பத்துநாளும செய்தல்வேண்டும. பிரம க்ஷ
த்திரிய வைசிய சூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆ
சௌசம விதிக்கப்பட்டதோ அத்தனை நாளும, பிண்ட தருப்ப
ணம அவசியம செய்தல் வேண்டும். எந்தத் திதியில் மரிக்கின்றா
னோ? அந்தத் திதியில் மாசிகம் செய்தல் வேண்டும. பதினொன்
றாநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாற்சந்தியில் கொட்டி
ஸ்நானம செய்தல் வேண்டும. அதிகவருத்தப்பட்டு ஒருவன் ம
ரிப்பனேல் அவனைக் குறித்து ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம விசேஷ
மாயச் செய்யப்படுமாயின் அவன் வருத்தம் நீங்கி இன்புறுவன்
அந்த ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம க்ஷத்திரியன் பன்னிரண்டா நாளி
லும், வைசியன் பதினைந்தா நாளிலும செய்தல் வேண்டும. தாய்
தந்தையா மரிப்பினும். மகவு பிறப்பினும. சூத்திர குலத்தாருக்
கு ஒருமாதம வரையினும ஆசௌசம உண்டு அரைமாதமஉள
தென்பதும ஒருபட்சமுண்டு. சூத்திரன் பதினைந்தா நாளுக்கு
அப்புறம ஏகோதிஷ்டம செய்தல்வேண்டும. ஒருவன் மரித்தால்
பத்துநாள் தீட்டுடைய அவனுடைய ஞாயத்தான் கருமம முடிந்
தபின்பு மூன்று மாதத்திற் குட்பட்டு எப்போது கேட்பினும் அ
த்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதினம சூதகம உண்டு. மூன்று மாதத்
திற்குமேல் ஆறுமாதத்திற் குட்பட்டுக் கேட்பனேல் தொண்
ணூறு நாழிகையுண்டு. ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒரு வருஷத்திற்
குள் கேட்பனேல் ஒருதினமாத்திரம உண்டு. வருடம முடிந்த
பின்பு கேட்பனேல் கேட்ட உடனே ஸ்நானம மாத்திரம செய்

தல் வேண்டும். இவ்விதி எல்லா வருணங்களுக்கும் பொ துவாகும்.

விநாயகா! சய்யாதானம் செய்யவேண்டுமென்று முன்னமே ஓதினோமே! எந்தப்புருஷனும் அத்தானத்தைத் தனது கையாலேயே செய்தல்வேண்டும். கலமரத்தின் கட்டிலசெய்து சொர்ணத்தாலும், வெள்ளியாலும் பூணபூட்டி, புஷ்பமாலைகளாலும், நறுமலர்க் கொடையல்களாலும், அக்கட்டிலை அலங்கரித்து படாம்விரித்துத் திண்டும், சந்தனமும், புஷ்பமும், தாம்பூலமும், பின்னும் தனக்கு ஆசையுடைய மற்றவையும், நீருடன் செம்பும், காளாஞ்சியும், அலங்காரத்தையும், சீவாதனமாயும், அப்பிரிய புருஷர்களுக்கு வேண்டியவையும், அக்கட்டிலில் வைத்து லக்ஷ்மி நாராயணர்களைப் பூஜித்துச் சிவன்முதலாகிய தேவர்களும், பார்வதிமுதலாகிய தேவஸ்திரீகளும், லக்ஷ்மி நாராயணருடைய சயனாசனத்தால் திருப்தியடைக வேண்டுமென்று சொல்லி யோக்கியனுமாய், குடும்பியாயுமுள்ள உபாத்தியாயனுக்குத் தானம்செய்து அவனை வலம்வந்து தண்டசமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அருளினார்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்களின் திருவடிகளே சரணம்

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாதவர்களை நோக்கி முனிசிரேஷ்டர்களே! கேண்மின். வினதைபெற்ற திருவடி புராரிவணங்கும் முராரியைத்தொழுது ஸ்ரீ சர்வேசா! தாயைப்பெற்றவளும், அவளைப் பெற்றவளும், அவளைப் பெற்றவளும், தந்தையைப் பெற்றவனும், அவனைப் பெற்றவனும், அவனைப் பெற்றவனும், உயிரோடிருக்குங்கால தாயேனும், தந்தையேனும் இறப்பின், புத்திரன் எங்ஙனம் பிண்டம் சேர்த்தல்வேண்டும், நவின்றருளுகவெனலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி வைனதேயா! தாய் தலைமுறையிலும், தந்தை தலைமுறையிலும், உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மேலே மூன்று தலை

ஆறும பஞ்சாமூன்றுபேர். தாயா

... யர். மேலோர் மூன்றுபேர். பின்பம்பெரும் பந்தி யில் வருவோன் ஒருவன். இவனைச் சங்கையயில் பதத்துப்போ கரும, தாய்மரபில் பத்துப்பேர்களும் உளர ஒருவன் மரித்துப் பிதிரோடு சேர்தலும, காணகாம் பாட்டன் முதல் தியாசகனுகி ன்றான். மூன்றாம் தியாகன், முதல் பேர் களுகின்றன. மூன் றும மேலாகன், பந்தியில் வருவோ ஒருவோனான். பந்தியில் வரு வோன், வாசமல் ஒழிகின்றான். பதியின் சிராத்தம் செய்யின தந்தை சந்தோஷித்து அபபுத்திரனுக்கு யபாபுரின் கொடுக்கின் றன. பாட்டன் கோமுதலிய பொருள்கள் கொடுக்கின்றன. சிராத்தம செய்தலில் பிரமருசு கருதி யுண்டாத லன்றிச் செய்பிழைவராக்கும விசாலனுளது. அவ்விட்டம முதலசெய தி வரையிலுள்ள ஹாது காலன் சிரேஷ்டமானவையல்ல. அவ வைகளை நக்ஷத்திரஙகள் பரிக்கின்றமையாலுயரு யட்டியோ சமஸ் கார் தகியிடி நத்யாகள் செய்யலாகா. அதக நட்சத்திரஙகள் கழிககயில்பே செய்தவேலாயிய நியவிதியை ஒருபக்ஷமாகக் கொள்க. உயிர் ரிகியப்பெபு தேகத்தை வைத்திருக்க இறுதும அமையாதாகவால், உடனே சமஸ்காரம் செய்தபே வேணடும. தனிஷ்டா பஞ்சகத்தில் இறந்த பிரேதத்தின் பொருட்டு ச சாஸ்திரத்தில சொல்லியபடி சாந்தம ப்ராயச்சித்தம் செய்த ல் வேண்டும. பெற்றச ஜென்ம நக்ஷத்திரஙகளிலும, ஒருமக வார ஜந்தயோடயாச. ஆ ஞால் ஏளமொசயும - இரணயமும் கெய்யும தானம கொடுக்கல வேண்டும. தனிஷ்டாபஞ்சகத்தில் மாய்ந்தவருககுச் சாஸ்திரம சொல்லியபடி செய்யாவிடின், கரு மம்பெயாமல் கருத்தா துனபமடைவன. பிரேதத்தை யுத்தேசித் துச் செய்யப்படும, சிராத்தத்தில், பிராமணா ஆசிரவதிததலும், அன்னவா தோஷம பெருகலும், இரட்டைக் குசையும், பவவ மும், ஓமமும, ஏசிலை காய் ஆகாரமாகுமென்ற விதியும், தேவ த்தைப புண்ணைலும், விசிரமும், ஸ்வதா என்கிற சபதமும, பிர சபதமும, உடன் சொல்லுதலும், ஆவாகனமும, நமஸ்காரமு ம், எல்லை வரையில பின் செல்லுதலும, வலம்வருதலும், சாபிர

தருமம், பஞ்சமாதுஷ்டமும் ...

அறியாமல் இவற்றைச்செய்தவன் நரகம் புகு

மரித்தவுடனே கால் கைகளைக்கட்டல்வேண்டும். உறவின முறையாரும் சவத்தண்டையிலே யிருத்தல்வேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் சவம் கிடந்தால் அது தகனம் செய்யப்படும் வரையினும் அக்கிராமத்தில் உள்ள யாவரும் சோறும் நீரும் உண்ணலாகாது. சோறும் நீரும் உண்டால் மாமிச முண்ட தோஷமும், அரத்தம் பருகின தோஷமும் அடைவர். தாம்பூலதாரணம் செய்யக் கூடாது தந்தசுத்தியும் செய்யலாகாது. இரவில் பிணங்கிடந்தால் ஸ்திரீ புருஷர் புணரலாகாது என்றருளினான்.

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ வியாசர் மாணாக்கர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருட பகவான் மறைமுதலவனைத் தொழுது எந்தையே! பிராயோபவேசஞ்செய்வதில் யாது காரணத்தால் சிரேஷ்டமாயது? பிறந்துவளர்ந்து வாழ்ந்த மனையை நீக்கிப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்துக்குப் போய் அவ்விடத்தில் மரித்தால் அதற்குப்பயனியாது? தீர்த்தயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டு மார்க்கத்தில் மாய்வனேல், அவனுக்குப் பலன் என்னை; நாளெல்லாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்கின்றவனுக்குப் பலன் என்னை; சந்நியாசச்சிரமம் பெற்றோன் அவ்வாச்சிரமத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தினின்று தவறுவனேல் எக்கதியடைவன். இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்ச் சாற்றியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், பரமபதி வைனதேயா! யாவனொருவன் ஆகார வியவகாரம் ஒன்றும் செய்யாமல் நியமத்தோடு தருப்பசயனஞ் செய்து எம்மைத் தியானித்தவாறே மரிக்கின்றானோ அவன் எமமுலகு சார்வன். அதனாலே அப்பிராயோபவேசம் ஏற்ற

ய, நாளொன்றுக்கு ஒருயாக ப

ண்டாகும். மகாரோகங்களால் வருத்தப்பட்

டு இனி உயிர் வாழ்க்கை வேண்டுவ தில்லையென்று பிராயோபவேசம் செய்து எமமைத் தியானித்து மரிக்கின்றவனும், நல்லுலகே யடைவன். மரிப்பதற்குப் பிராயோபவேசம் செய்து நடுவில் எழுந்து இல்வாழ்க்கையை விரும்புவானேல், அவன் பிராமணர் மூலமாய்ப் பிராயசித்தங்கள் செய்துகொண்டு பின்பு தரும மார்க்கத்திலே ஒழுகுதல் வேண்டும். சந்நியாசம் செய்துகொண்டு நியமத்தோடிருந்து மரித்தவனுக்கு அவன் அவ்வாச்சிரமம் பெற்ற நாள்முதல் மரித்த தினவரையிலு முள்ள நாள்களுக்கு நாளொன்றுக்கு இரண்டு யாகபலன் உண்டாகும். பிணியால் துன்பப்பட்டு மரணகாலம் அடுத்ததென்று எண்ணிச் சந்நியாசாச்சிரமம் பெற்றுப் பின்பு பிணிநீங்கிப் பிழைத்து இல்வாழ்க்கையில் உடன்படுவனேல் அவன் மகாரோகம் அடைவான். அவனினும் பாபியொருவனும் இலன். அவனை யொருவர் பார்க்கலு மாகாது. மனை மனைவி மக்கள் முதலியோரை நெடுங்காலம் பிரிந்து, நெடுந்தூரமென்று தீர்த்தயாத்திரை செய்கின்றவனுக்குப் பிரமாதி தேவ ரெல்லாரும் வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்றனர், திவ்யதேச யாத்திரையை உத்தேசித்துச் சென்று விதியால் வழியில் மரிப்பனேல், அவன் சுவர்க்கமேறுவன். சந்நியாசிகளையும், யாத்திரை செய்வோர்களையும், தேவரெல்லாரும் காப்பாற்றுகின்றனர். விசேஷமாய் விஷ்ணு கணங்களே அவர்களை ரக்ஷிக்கின்றார்கள். மரிக்கவேண்டுமென்றே புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் நெடுங்காலம் வசித்துச் சிறிது தீவினையால், வேறிடத்தில் மரிப்பனேல், அவன் மறுஜன்மத்தில் காவேரிதீரத்தில் வைதிக பிராமணகுலத்தில் சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனாய் நல்லொழுக்க முடையவனாய் பகவத் பாகவத ஆசாரிய பக்தி யுடையவனாய்ப் பிறந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவன். இன்ன க்ஷேத்திரம்போய் அதிலே மரிப்பேன் என்றும், அதில் மரிக்காமல் மீள்வேனென்றும், அறங்களை நாவின் நான்மறைமுற்றிய அந்தணர் சந்நிதியில் சங்கற்பம்செய்து கொண்டு சென்றவன் மீண்டும் மனைக்கண் வருவா

து மகா [illegible] ரமேவணமம [illegible]

திருத்த[illegible] [illegible] க்ஷேத்ரங்களில் [illegible]

ன் நட[illegible]ன்றனே! அவன் நடக்கும் அடிகளுக் கெல்லாம் அடி யொன[illegible]க்கு ஒருகோத ஜபலன் அடைவன். எக்காரணத்தினு லேனும், அங்ஙனம் செல்லாதவன் திருப்பிவந்த பின்னல் அவன் [illegible] டந்த அடிகளுக்கு அடியொன்றுக்கு ஒரு கோவைக்கொன்ற தோஷ[illegible] முடைவன். இருக்குமிடத்தில் ஒருவன் செய்யும் பாபங்கள் திவ்ய[illegible] க்ஷேத்ரங்களில் பகவத் பாகவத சேவையாலும், தீர்த்தப் பிரசா[illegible]ங்களாலும் விலகிப்போம். க்ஷேத்ரங்களில் செய்யும் பாபம் [illegible] [illegible]ருதும். என்[illegible] [illegible].

ச[illegible] [illegible]! ஆசார்யனுக்கு உ[illegible]விஷ்டத்திலும் தந்தை தாய் தையு[illegible] [illegible]ம், உடன் பிறந்தாருக்கும், உடன் பிறந்தாளுக்கும். வேண் [illegible]ற்றைக் கொடுத்தல் விசேஷமாம். புத்திரன் [illegible] க்கு[illegible] [illegible]கன் [illegible] [illegible] பிராமணனுக் குக்[illegible] [illegible] [illegible], புண்ணியத்திலும் [illegible] அத்[illegible] [illegible]ணியம் [illegible]வன். [illegible] கொடுத்தால் ஆயிரம் பங்கு [illegible] [illegible]வன். [illegible] [illegible] கொடுத்தால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] எய்துவன். [illegible] [illegible]க்கு கொடுத்தால் புண்ணி யத்து [illegible] [illegible] வருந்தித் தான் பெற்ற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]கம் செய்தல் வேண்டும். யாவன் இறந்ததலை மறந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], ஆடையாபரண[illegible] அதி[illegible] [illegible] சமுசார சாகரத்திலேயே முழுகுகின்று னே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இறன் இங்ஙனமோ [illegible] சம்ப [illegible]ம், கருமத்தால் இவன் [illegible] [illegible] [illegible] யானு [illegible] [illegible] ஒருத்தி பரபுருஷனை [illegible] ந்து [illegible] மகவை அவள் ஆடையான் எடுத்து மடியில்வை த்து [illegible] [illegible]குழந்தையை இவனென்ற [illegible] [illegible] [illegible] புணர்ந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], அல்[illegible] [illegible], இவனை நான் பெற்றேன் போலவும் தனக்குரிய [illegible] [illegible] கொண்டாடுகின்றனே என்று நினைத்துக் கணவ ன் [illegible] [illegible]யோடு குலசவுதலைக்கண்டு மகிழ்வானென என்று

...றும், பிறர்க்குக் கொடாதும் பொ
...வகரும மூழுமகனைப்பார்த்து இவனுக்கே யாருமி
யேயோ! அஃதுண்ணாது எனது எனது என்னின்றானே " என்று
வாயாரச்சிரிப்பாள். பூமியும் மற்ற பொருளும் ஒருவனுக்கே உரி
யவோ! நமது நமது என்று பிதற்றித் திரிந்தோ சொல்லாரும் இ
றுதியில் நீத்தேகினரோ என்று நல்லாற்றில் ஒழுகி உயிர்களுக்கு
உதவிசெய்து பூதானம் செய்கின்றவனைப் புவிமகள் நம்மாளு
டையான் நல்லன் அவனால் நாம் சத்பிராமணன் கையில் கொடு
க்கப் பட்டோமேயென்று உவக்கின்றாள். பூதானம் செய்தவனு
ம புனலில் மூழ்கியேனும் பஞ்சாக்கினி மத்தியி லிருந்தேனும்
தவமசெய்தவனும, மகங்கள் புரிந்தவனும் யுத்தத்தில் பின்வாங்
காமல் முனைநின்றவனும் இகத்திலும் பரத்திலும உறுதி பெறு
வனென் றருளினன்.

இருபத்துநான்காம அத்தியாயம - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவா
ன் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுது,
சகதீசா! நித்தியசிராத்தம் யாங்ஙனம் புரியத்தக்கது நவின்றரு
ளுகவெனலும் அறவாழி யந்தணன் புள்ளரசனை நோக்கி தார்க்ஷி
யா! நாள்தோறும் ஒருசத்பிராமணனுக்குப் போசனம செய்வித்
து அன்னமும் புனலும் ஒருகடத்தில் நிறைத்து அதனை யவ்வே
தியனுக் கொடுத்தல்வேண்டும். இந்த நித்திய சிராத்தத்தால்மா
ய்ந்த சிவன் இன்பமடைகின்றனன். அச்சீவனை ஒருவருஷம்வரை
யினும் வழியில் கட்டிக்கொண்டு யமலோகமசாரும் தூதரும்

ன்மஹிமையும் உடைகளை [illegible]

ஓம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானைக் குறித்து [illegible]
தருமராஜனைக் குறித்து ஒரு கட்டளையும், சந்திரகுப்தனைக் குறித்து
ஒரு கட்டளையும் கொடுத்தல் மேலாயின் றருளினன். கட்டளை
வாவ பரமாத்துமாவை வணங்கிப் பரமபதமடைந்தார்! மோக்ஷமடைவ
தற்குமம் [illegible] களில் மரித்தால் கிடைக்கும், அவ்வி
ரண்டும் [illegible] களைச் செய்தால் கிடைக்கும், [illegible]
வெனனும். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை வணங்கியோர் அயோத்தியா ம
துரா மாயா காசி காஞ்சி அவந்திகா துவாரகா வென்ற [illegible] புரி
களில் [illegible]
[illegible] ஸ்ரீவிஷ்ணு [illegible]
[illegible]
[illegible] கின்றன. [illegible]
[illegible] குழந்தைக்கும், [illegible]
[illegible]
[illegible] ஸ்ரீ [illegible], [illegible],
[illegible]. ஸ்ரீ [illegible],
[illegible], [illegible] கின்றனன்.
[illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
யேனும், [illegible], [illegible], [illegible] பானை

[illegible] — [illegible] சிவக்ஷேத்திரம் அதியில் விஷ்ணுக்ஷேத்திரம்,
சிவன் பிரமகத்தி தோஷத்தால் பீடிக்கப்பட்டு பலி யெடுக்கும் கிருதாத
காசிக்ஷேத்திரம் [illegible] அம்மகாபாதகம் நீங்க அசிவன் அப்போது
அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடி தொ
ழுது கைகூப்பி சேவித்தான் அங்ஙனமே அப்பாதகம் [illegible] பற்ற [illegible]

யாதனின்று இதை [illegible]

[illegible]ருளவைபேல் மனுப்பந்தகத்தாலே பீடிக

[illegible] கைசாருபமே யென்று பிரார்த்திக்க, பரமகாருணிகனுகி

ய [illegible] காமிலைய அந்நுகதுக் [illegible] பிரயாணையில் [illegible]

க வொன்று [illegible] புராணம் [illegible] சிலவிஷ குறி

த்துத் தய புரிந்து [illegible] பிரமனே [illegible]

யே அடியேன் முத்தி [illegible] தெய்வமென்று [illegible]

லா முத்திகேட்டினா [illegible] அவர்களுக்கு நான் முத்தி [illegible] ரூபமாயம்

அருளுதியென்று [illegible] காமம்

தையோடுத் காமியல் [illegible] அருள அ

ல் அதுமுதல் அனைவம [illegible] இய இரா

ம அரசவம்சதை கூறுகிறது.

[illegible]

[illegible]

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ [illegible]

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம்

சூதர் ஸ்ரீமார்க்கண்டேயரே! [illegible]

[illegible] ஸ்ரீ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

முதலியவற்றைச ...
ல் அதுநீங்கும் வரையினும் எவருய ..
ல்விழுந்து இறந்தவனுக்கும் சிங்கம்முதலிய மிருகங்க...
ப்பட்டவனுக்கும் தேசாந்தரங்களில் துஞ்சினவனுக்கும் உடனே
கருமம்செய்யலாகா தாகலால் கிரியை செய்யத்தொடங்கு நாள்
முதல் ஆசௌசம் உண்டாகும. இறந்தானென்று கேட்டவுட
னே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல்வேண்டும். அரசனுக்கும், தவம்
செய்யும் பூசானுக்கும், மகம்புரியும் விப்பிரனுக்கும், அவாகள்
தாயத்தார் இறந்தால் ஆசௌசமில்லை, ஒருவனுக்குப் பெண்பி
றந்தால் அதன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம் இலது. பெற்றதாய்
க்கு மாத்திரம் பத்துநாள் ஆசௌசமுளதென்பதும் தந்தைக்கு
ஸ்நானமாத்திரம் போதுமான தென்பதும் சிலர் அபிப்பிராயமா
யிருக்கின்றன. மணக்கோலங் கொண்டிருக்கும் காலத்திலும்யா
கம்செய்யும காலத்திலும் உற்சவத்துக்காகக் கங்கணம்பூண்டகா
லத்திலும் ஆசௌசம நேர்ந்தால் அவ்வாசௌசம் அத்தொழில்
பூண்டாருக்கு அக்காலங்களில் இலது. ஒரு ஆசௌசம நேர்ந்த
காலத்தில் இடையில் வேறொரு ஆசௌசம் வந்தால் முன்னமே
வந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார்களுக்கு நிவா
த்தியாகும். ஆசௌசம வருமுன் பிராமணருக்குக் கொடுப்பன
வாய் உத்தேசித்திருந்தவற்றை ஆசௌசம்வந்தபின்பும் கொடு
க்கலாம். பிராமணர்களும் வாங்கலாம். கோக்களையும், பிராமண
ர்களையும், ஸ்திரீகளையும், ரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்தபூமியி
லும், ஒருவன் உயிர் விடுவனேல் அவனைச் சேர்ந்த வர்களுக்கு
ஒருநாள் மாத்திரம் ஆசௌசமஉளது, ஆசௌசமே யிலது ஸ்நா
னம்செய்தலேபோதுமானதுஎன்பாரும்உளர் என்று அருளினன்.

இருபத்தாறாம அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்,

சூதபுராணிகர் மாதவர்களே! கருடபகவான் மாதவனைநோக்கித் துன்மரணமடைந்தவன் எக்கதியடையவன், அவனுக்கு எவ்விதம கருமம் செய்யத்தக்கது, மொழிந்தருளுக வெனலும், இலக்குமிநாயகன் கூவலால்தாண்டியேனும், கழுத்தில்சுருக்கிட்டுக் கொண்டேனும், விஷமுண்டேனும், அக்கினியில் விழுந்தேனும், வைரப்பொடி உண்டேனும் மரித்தவனும், பறவை மூக்கினாலேயும், எருதுமுட்டியேனும், சலத்தில்விழுந்தேனும், நாய்நரிகள் கடித்தேனும், குஷ்டரோகத்தாலேனும, தேகத்தில் புழு உண்டாகியேனும் மரித்தவனும, பிராமணராலேனும், யவனராலேனும், மிலேச்சராலேனும், சண்டாளராலேனும், அடிபட்டுத் துஞ்சினவனும, இடிவிழுந்தேனும், மரமவிழுந்தேனும மாண்டவனும், சூத்திர ஸ்திரீயையேனும, வண்ணாத்தியையேனும தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் மாய்ந்தவனும நற்கதிபெறாமல் நரகமெய்துவர். அங்ஙனம் மரித்தவரைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ஆசௌசமில்லை. அவர்கள் உடனே கிருத்தியம் செய்ய வேண்டுவதுமில்லை. நாராயணபலிசெய்தபின்பு கருமம செய்யலாம். துன்மரணமடைந்தவன் பிராமணனாயின் ஆறுமாதத்திற்கு அப்புறமும், க்ஷத்திரியனாயின் இரண்டுமாதத்திற்கப்புறமும், வைசியனாயின் பதினைந்துநாளுக்கப்புறமும், சூத்திரனாயின் இறந்தவுடனும், கருமம செய்யத்தக்கது. கங்காதீரத்திலேனும், யமுனாதீரத்திலேனும், நைமிசவனத்திலேனும், புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேனும், குளக்கரையிலேனும, அரசமரத்துநிழலிலேனும், பசுமாட்டுக் கொட்டிலிலேனும, இல்லத்திலேனும், நாராயணபலி செய்தல்வேண்டும. வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை யாராதித்து ஸ்தோத்திரம்செய்து தெற்குமுகமாயிருந்துகொண்டு சங்குசக்கிரபீதாம்பரதாரியாயும், நித்தியனாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், திவ்விய மங்கள விக்கிரக அனந்த கல்யாணகுண ஸ்வரூபனாகியும், இருக்கின்ற ஸ்வாமி! மரித்தவனுக்கு நற்கதி கொடுத்தல் வேண்டுமென்று அப்பகவானைப் பிரார்த்தித்துத் தியானித்துப் புத்திபூர்வமா

...நாடு ப்ரீக்கின ...

ஹோ பிரதிமையினைத் தாமிரத்தினும் ...

...யால் நும், வெள்ளியினால் பிரமப்பிரதிமையொன்றும், [illegible]பினால் புருஷப்பிரதிமையொன்றும் செய்து மேற்கில் விஷ்ணுவையும், கிழக்கில் பிரமனையும், தெற்கில் யமனையும், வடக்கில் ருத்திரனையும், மத்தியில் மிருத்யுவையும் வைத்துப் பூசித்து ஐந்து கும்பங்களை வைத்து அவற்றில் ரத்தினங்களைப் போட்டு, பூஜை செய்து அலங்கரித்து [illegible] ஹோமஞ் செய்து பின்பு [illegible], [illegible] செய்து செம்புப் பாத்திரத்தில் திலமும் ஹிரணியமும் வைத்துத் தானஞ்செய்து [illegible] வஸ்திரங்களும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] கொம்புகளுக்கும் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], கழுத்துக்குப் பதக்கம், [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible], இடைக்கு இருப்புக் [illegible], [illegible] [illegible]க்கு [illegible], [illegible] [illegible], [illegible], கால்களுக்குப் பதக்கம் வைத்து, [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible], மூக்கிற்கு [illegible], காதுக்கு [illegible], [illegible] [illegible], நாக்கு [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அலங்கரித்து [illegible] [illegible] செய்தல்வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் [illegible] [illegible] [illegible], இவ்வி...

[illegible] அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

[illegible]

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளே சரணம்.

விப்ரசர்மாஜுக்கர் ஸ்ரீ ஹரிகதா சங்காதகன சிலர்கம்

புருஷோத்தமன் வைனதேயா! சீவன் இன்பும் துன்பும் அடை வதற்கு அவன்செய்த நல்வினை தீவினைகளே காரணமாகும். சீர் பலராயிருக்க ஒரு சன்மத்தில் ஒரு சீவனால் செய்யப்பட்ட ருமம் தன்னைச்செய்தவன் இன்னானென்று எங்ஙனம் அறிந் மறுசன்மத்தில் அவனையெப்படி யடையும் என்று ஐயப்படவே ண்டா ஓரிடத்தில ஆன்கள் பலவாயிருக்கக் கன்று தன்னையீ ற பசுவையே அடைதல்போலக் கருமம் தன்னைச்செய்தவா யு வனை! அவனையே தவிராது அடையும வைனதேயா! பூதான ம் செய்தலினும் உத்தமதானம் வேறில்லை. மெய்பேசுதலினும் ண்ணியம் வேறில்லை, பொய் சொலவதினும், பொய்ப்பத்திர எழுதுதலினும் பாபம் வேறில்லை. பூமிமுதற் கடவுளாகிய ஸ்ரீவி ஷ்ணு சம்பந்தியாகலானும் சூரியன் சூரியனுடைய திருக்கும ரத்திகளாகலானும் சுவர்ணம் அக்கினியின் மகவாகலானும், அட மூன்றையும் தானமசெய்வோன் மூன்றுலோகங்களையும் உடை பவனாய் தானம் செய்த பலன் அடைவன். ஒரு கோவினுடைய தோலின அளவு ஒருவன் பூதானம் செய்யினும், அவன் மகா பா பததினின்றும் நீங்குவன். பூதானம் கொடுத்து அவாவினால் அட பூமியை அபகரிக்க எத்தனித்தவனும், தானம்கொடுத்த பூமிய ன் பலனைத் தானம்வாங்கினோன் அடையாமல் கெடுத்தவனும், தானமகொடுத்த நிலத்தின்பேரில் ஒருவன் வழக்கிட்டால் தான ம் வாங்கினவனுக்கு உதவிசெய்யாதவனும, பிரளயகாலம் வரை யிலும் நரகவாசம்செய்வர். ஒருவன் ஒரு விருத்தியால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க, அவ்விருத்தியைக்கெடுத்தவன் ஆயிரம்கோவை க்கொன்ற தோஷமடைவன். ஒருவனுக்கு ஒரு சீவனம்செய்வித் தவன் லக்ஷம்கோதானம்செய்தபலன் அடைவன். நூறுகோதா னம செய்தலினும் ஒரு கோவைக் கோல்கொண்டு ஓச்சாமலும், களவாடாமலு மிருத்தல்நலமாம். ஒருவன் ஒருகோவைக் கொ ன்று நூறு கோதானமசெய்யினும் கொன்ற பாபமே மேலாகும்

தி உபவாசமிருந்து மறுதினம் வேதசாஸ்திரமோதிய ஏழு அல்லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியானத்தில் வடக்கு முகமாய் அவர்களை ஆசனத்தில் இருத்தி ஆராதித்துப் பீதகவாடைப் பிரானைப் பூசித்து அப்பிராமணர்களுக்குப் போசனஞ்செய்வித்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், உருத்திரனுக்கும், தூதர்களுடன் யமனுக்கும், மரித்தவனுக்கும், கிரமமாய் ஐந்து பிண்டம் வைத்து துஞ்சினவனுடைய பெயரையும், கோத்திரத்தையுஞ் சொல்லி, ஸ்ரீவிஷ்ணு நாமங்களை யுச்சரித்து, மாய்ந்தவன் பித்ருக்களோடு சேராமையால், அவனது ஐந்தாம் பிண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்து தானங்களை கொடுத்து மேற்சொன்ன பிராமணர்களில் மரித்தவனது ஸ்தானத்திலிருக்கின்றவனுக்கு அதிகம் தக்ஷிணை கொடுத்துப் பகவான் திருப்பதியடைந்து கடாக்ஷிக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணர்களைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்து பின்பு தெற்குமுகமாய் இருந்து தர்ப்பணம் செய்தல் வேண்டும். இனி விசேடமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால் சுவர்ணத்தினால் சாபம் செய்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி யாவுஞ்செய்யலாம் என்றருளி வருட சிராத்தஞ் செய்ய வேண்டிய விதி கூறினான்.

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்தொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர் திருமாலடியார்களே! கருடனை பார்த்து பட்சிராஜனே பார்த்தசாரதியின் தனயா! புத்திரன் முதலியோர் தாய் தந்தையர் முதலியோரைக் குறித்து வருடந்தோறும் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும் தந்தை தனயனுக்கும், தமயன் தனது தம்பிக்கும், சிராத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டால் தலைமுறையிலுள்ளோரைக் குறிக்காமல் இறந்தவனைக்குறித்து மாத்திரம் செ

கல் வேண்டும். புத்திரன் தாய் தந்தையருக்குச் செய்வானுயி
மூன்று தலைமுறையாக நிறுத்தி செய்யவேண்டும். ஆமச
சம், விருத்தி முதலியவை நேரிட்டால், அவைகளையுடைத்தி
சிராத்தம் செய்யவேண்டும். மரித்தவனுக்கு கிருத்தியமெ
யும்போதே பார்வண சிராத்தம் செய்யாமல், மாசிகமாதிகம் செ
ய்து வரும்போது, ஆமச சங்கிரந்தி முதலிய மாசிகங்கள் நடந்தபாட்டு
அமாவாசை முதலிய [illegible] செய்யவேண்
டும். சபிண்டீகரணம் செய்து மாசிகம் செய்யப்பட்டு வந்தால்,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
புண்ணிய, பரலோகங்களை [illegible] செய்யவேண்
[illegible]
[illegible]
[illegible]
இந்த யாகங்களில் [illegible]
வா சம்ஸேவனம் செய்யலாம். [illegible]
திலமாவது, மாசமாவது, [illegible]
[illegible] செய்யவேண்டும். [illegible]
இவன் [illegible]
அவர்கள் ஒருவன் மரித்து அநுதினம் [illegible]
ஷடித்துப் பின்பு மனைக்கு வருவானே, அந்த காலத்தில்
விருந்த அவனுக்கு ஒருவருக்கு சிராத்தம்
கொண்டிருந்தால் [illegible] சிராத்தம் [illegible]
[illegible] வருதல்வேண்டும். [illegible]
கு வரிக்கப்பட்ட பிராமணனை [illegible]
[illegible] சிராத்தம் செய்கின்ற புத்திரனுக்கு
சொல்லாமல், சிராத்தத்தில் சாப்பிட்டால் தோஷம் அ
னைவரையும் சாரும். தாய்தந்தையார் இறந்த திதியைமாத்திர
ல் அஷ்டமியிலேனும், ஏகாதசியிலேனும், அமாவாசை
ம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாமல்விடலாகாது. சிராத்த